

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

50KR.

38

EFTERÅR
2013

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

KALENDER

Arrangementer arrangeret af eller med interesse for Fantastik.

Tilbagevendende arrangementer

Fantastik caféaften

TID: d. 2. og 20. hver måned kl. 19.00

STED: Café Asta, Valby Langgade 62, København (med mindre andet er aftalt via caféforummet på www.fantastik.dk).

Kaffe, øl, mad og hyggesnak i afslappede omgivelser.

Gratisbiograf: Laterna Magika

TID: Sidste mandag i hver måned kl. 19.30

STED: Blågårdens Bibliotek, Blågårdens Plads 5, København N
Gratis filmforevisning arrangeret af foreningen Fantastik og Blågårdens Bibliotek.

Program findes på:

<http://lamagika.wordpress.com/>

Den Fantastiske Kult Film Quiz

TID: Sidste torsdag i hver måned, undtagen juli og december (næste gang torsdag 28/11). Dørene åbnes kl. 18.30, quiz starter kl. 19.00.

STED: Husets Biograf, Rådhusstræde 13, København K
Filmquiz om science fiction, fantasy horror og lign., arrangeret i samarbejde mellem foreningen Fantastik og Husets Biograf. Deltagergebyr: 20 kr. Man kan vinde biografbilletter og DVD'er.

Fantastiks julefrokost

Tid: Lørdag 7. december

Sted: Hos Klaus Æ. Mogensen, Pile Allé 41 2, tv. For tilmelding og detaljer, se www.tinyurl.dk/41518

Støtte auktion

Tid: 13. jan. 2014 kl. 19.00

Sted: Valby Kulturhus

Fantastik bortauktionerer igen allehånde bøger, film og tegneserier m.m.

Festivaler, Danmark

Fantasticon 2014

Tid: 14-15 Juni

Sted: TBD

Gæster: Paul J. McAuley m.fl.

www.fantasticon.dk

Festivaler, Internationalt

Satellite 4 / Eastercon 2014

TID: 18-21/4 2014

STED: Crowne Plaza Hotel, Glasgow, UK

Årets nationale britiske festival.

Æresgæster: Juliet E McKenna, John Meaney, Jim Burns, Sir Terry Pratchett m.fl.

Loncon 3 / Worldcon 2014

TID: 14-18/8 2014

STED: International Conference Centre, ExCeL, London Docklands

Worldcon er i Europa for første gang siden 2005.

Æresgæster: Iain M. Banks (in memoriam), John Clute, Chris Foss, Malcolm Edwards, Robin Hobb, Bryan Talbot o.m.a.

www.loncon3.org

Danskere på Worldcon 2014

På Facebook er oprettet gruppen "Danskere på Worldcon 2014". Meningen med gruppen er at samle alle danskere der har tænkt sig at komme til Worldcon i London 14-18. august 2014 eller overvejer at tage derover. Vi kan udveksle info om rejseplaner, hoteller, eventuelle bidrag til programmet m.m. Meningen er ikke at vi skal lave vores egen lille lukkede gruppe derovre, men der kan være praktiske oplysninger som vi kan dele, noget derovre som er specielt interessant for danskere og så synes jeg vi bør prøve at få så mange fans som muligt fra vores lille land her til at tage en tur over og opleve en Worldcon.

Bogpiloten

Tilbud om manuskriptrådgivning til forfattere in spe

Har du skrevet en bog, men er du usikker på, om den er parat til udgivelse, så er der snart hjælp at hente. I samarbejde med Dansk Forfatterforenings kursusvirksomhed, Plusord, og med støtte fra Statens Kunstråd, udvikler pilotprojektet Bogpiloten muligheden for at tilbyde redaktionel hjælp under skriveprocessen, bl.a. ved at finde en redaktør med den rette baggrund og erfaring til at give dig råd om dit bogudkast.

Projektet

22 forfattere vil blive udvalgt, som får den første del af deres færdigskrevne bog læst og vurderet konstruktivt. Til slut modtager forfatterne en rapport, som forholder sig til manuskriptets litterære elementer, skrivestil, niveau, genre og originalitet.

Kravene til at kunne ansøge:

- Dit manuskript skal være fiktion.
- Du skal være fyldt 18 år.
- Uddraget skal være skrevet på dansk.
- Du må ikke tidligere have udgivet en bog hos en kommerciel forlægger.
- Du må ikke være medlem af Forfatterforeningen.

Forfattere kan besøge siden <http://plusord.dk/bogpiloten> og få information om: hvem der kan søge, hvilke krav der stilles, og hvad forfatterne kan forvente af redaktionsprocessen. Fristen for at indsende manuskripter er den **6. januar 2014**.

For yderligere information, kontakt projektleder Solvej Scharling-Todd
bogpiloten@gmail.com
Hjemmeside:
<http://plusord.dk/bogpiloten>

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 38, Efterår 2013

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre. **HIMMELSKIBET** er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 12
himmelskibet@fantastik.dk

Kontakt adresse

(bl.a. ved adresseskift):
Thomas Winther
Haydnsvej 1 1TH
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Thomas Winther

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Bank Nordik 6515 3050475661. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgpris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Thomas Winther

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #39: 1/2 2014

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 500 kr.
Omslag, inderside: 250 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Forside grafik: Michael Bernth

Korrektur: Niels Gjerløff og Klaus Æ. Mogensen

INDHOLD

Forsideillustration:

af Nis Staack - www.onefloordown.se

Kalenderen..... 2

Lufthavn..... 4

Novelle af Claus Willumsen

Euryale..... 9

Novelle af Mikkel Harris Carlsen

Anmeldelser..... 11

Bog-, tegnserie- og filmanmeldelser

Nyt fantastik på dansk..... 26

af Janus Andersen

Rune T. Kidde 1957 - 2013..... 29

Nekrolog af Ida Holst

Colleen Dorans - A DISTANT SOIL..... 30

Tegneseriekolumne af Tue Sørensen

Frederik Pohl, 1919-2013..... 32

Nekrolog af Klaus Æ. Mogensen

Nyt om fantastik..... 33

af Klaus Æ. Mogensen

Rotter..... Midt i bladet

Fem korte historier af Martin Schjönning

Lufthavn

Af Claus Willumsen

En eller anden planet. Langt fra Terra. Langt fra alting.

Min makker og jeg lander, bliver losset ind i en gammel C-Cab, hvis hjerne skulle have været udskiftet for et par århundreder siden. Luften er ikke meget anderledes herinde end udenfor. Den er lettere kvalm og tung at indånde. Himlen udenfor er turkisblå og landskabet minder om Jordens; de få træer er supergrønne, støvet ekstremt støvet og cigaretterne hjælper ikke på noget som helst. Men turen bliver mere udholdelig.

Mens vi skrumpler ind mod Tagawin stirrer vi hver især ud af cabbens vinduer. Vi er i en ørken eller noget der er meget tæt på. Støvet hænger i luften som dis og vi kunne begge to trænge til et bad. Jeg vender mig om mod min makker og ser på ham. Hans lange tynde ansigt er rynket, men de blå øjne klare som stål. Hans grå hår er skarpt som altid og hans lange krop er som en foldet springkniv. Cabben er som sædvanlig for lille til hans lange kadaver, så han sidder der i sit Makasorte jakkesæt med vest og ligner en sort panter der er klar til at angribe.

“Hvad så, Fede,” mumler han og tænder en ny cigaret. “Jeg synes dit look ser lettere bedaget ud.”

Jeg ser ned på mit dress fra

Rowl, hvidt, næsten hvidt, vel snarere rustent-hvidt nu og sukker. Jeg kører en hånd over mit skaldede hoved og ser det røde støv sidde på min svedige håndflade.

“Det bliver bedre efter et bad. Men jeg må klage til min skrædder. Han sagde, at det var støvafvisende.” Jeg tørrer min hånd af i de vide bukser og ser et spor af rødt flænge det hvide stof.

“Slå ham ihjel. Så laver han ikke den fejl igen.” Han smiler, læner sig frem, tjekker G-kortet. “Vi er fremme om femogtyve. Skal vi vente med detaljerne til vi ankommer til hotellet?”

“Ja, ingen grund til at skynde sig”

Denne ordveksling hver gang, en rutine vi skal igennem. Men vi skal lige have den en gang til. De sidste tolv år har vi gentaget disse to linjer igen og igen: Skal vi vente med detaljerne til vi ankommer til hotellet. Ja, ingen grund til at skynde sig. Det er vores mantra, vores motto; vi skal nok løse opgaven. Vi har styr på det. Det tager den tid det tager. Klienterne betaler for vores planlægning, vores tålmodighed. Og vi er det værd. For vi er de bedste. Eksperter på vores felt.

Vores tag line er: Vi er langsomme, men effektive. Vores klienter kender vores ry, så de ved, at vi nok skal få løst opgaven. Grundigt. Metodisk. Og uden at efterlade spor. Overhovedet. Giv os mål og sted, så klarer vi resten på gammeldags manér. Med godt gammeldags fodarbejde.

Eller detektivarbejde som det hedder i de ældgamle romaner ingen læser mere. Bortset fra, at vi ikke er heltemodige detektiver. Tværtimod.

Tagawin er en lille landsby. Midt i ørkenens tortur har de smidt en håndfuld glas og stål der kaotisk forsøger at nå op i højder der er en megacity værdig. 12 millioner gør ingen svale. Det er svært at se nogen planlægning her. Bygninger vrider sig rundt om sig selv og hinanden, glasbroer forbinder de enkelte facader på

kryds og tværs. Nede på gadeplan er det et mylder af cabs og fodgængere der støder ind i hinanden. Mennesker og Tauri i en forvirring, form og farve. Her midt på dagen er gaden kaos. Der handles og tinges, råbes og de få cabs og privatos der i snegle fart forsøger at komme frem til, hvad de nu skal frem til har hornet i bund konstant. Her stinker af støv og sved. Det er et mylder, men det er slet ikke så slemt som eksempelvis NY eller Saro.

Vi er på vej ind på Kensington, et mellemklasse-hotel, ikke ret langt fra vores mål.

Taurien der står i receptionen smiler og beder om vores ID. Mens han scanner os, står vi og udveksler blikke. Vi har læst om disse indfødte, men at se en i virkeligheden, er en tåreperser. Et hundeaagtigt insektlignende krapyl der går på to baglemmer og hvis stemme lyder metallisk, men det skyldes nok oversættelsen, der sidder i bæltet. Stemmen er ude af sync med munden, snuden, kæberne, hvad det end er, der udgør dens underansigt.

“Velkommen til Kensington, De herrer. I kan bevæge jer mod jeres værelse nu. Nummer 456.”

Han smiler, er det en han? Og giver os vores ID, mens han tilkalder endnu en Tauri på et sprog der lyder som en fugl med kighoste.

“Nej tak,” siger jeg. “Vi kan selv finde vej.” Og vi går hurtigt hen til elevatoren, mens vi tjekker omgivelserne. På vej op i elevatoren taler vi ikke til hinanden. Man ved aldrig, hvem der er med på en lytter.

Efter at have scannet og blokket værelset for eventuelle spies går vi i gang med forberedelserne. Der er ingen grund til at spille tiden, så vi tjekker kort og adresser med det samme. Herefter spiser vi frokost og tager en lur. Vi skal have rejsen ud af kroppen før vi går i gang med feltarbejdet. Endnu en rutine, indøvet og finpudset ned til mindste detalje. Vi har stort set ikke sagt mere end 15 sætninger siden vi kom ind på værelset. Og

nu hører man kun den svage summen fra airconnen der forsøger at filtrere det røde støv fra, men det er en håbløs kamp.

To timer senere er vi klar til at bevæge os ud i denne prægtige by. Mørket kommer hurtigt, dagen er kun på 6 timer. Ude på gaden er det kaos. Mørket bringer kølighed med sig og på dette tidspunkt lader det til at hele Tagawin er strømmet ud på byens veje og pladser. Gadehandlen er endnu mere larvende og der sidder folk og Tauri på alle restauranter. Denne by lever om aftenen og om natten.

Vores tøj er rensat, skarpt og vi skærer os igennem mængden på gaderne. Vi er som to knive der skærer sig igennem kød. Den lange i sort og mig i hvidt. Vi er ubevæbnede, skal kun bekræfte at målet er på den angivne adresse. Der er masser af gøre før vi udfører opgaven.

Og opgaven bliver altid udført professionelt og uden dikkedarer.

Efter en rask gåtur igennem nattens kaos er vi nået frem til målets adresse og nu bliver det interessant. Bor målet her stadigvæk?

Vi har navn og adresse, det er alt. Først når vi har bekræftet at målet opholder sig på den angivne adresse, kan vi begynde at indsamle de nødvendige oplysninger.

Vi stiller ingen spørgsmål, udfører blot opgaven og forsvinder. Hvem målet konkret er, har ingen betydning. Om det er en mand, et menneske eller en anden art er ligegyldigt. Et mål er et mål er et mål.

Adressen er i et pænt distrikt. Husene er rene, gaderne fnugfri og ingen bygninger rager mere end otte etager op.

“Hvordan holder de gaderne fri for støv her?”

“Godt spørgsmål, Fede. Måske har støvet ikke råd til at være her.”

Jeg griner og vi går hen imod den bygning, hvor målet skulle opholde sig. Den er på fire etager og er presset ind mellem

to stålkasser med små glughuller der skal forestille vinduer. Vores bygning er en kasse med sorte sorte polyglasvinduer og på parkeringspladsen udenfor holder der to store privatos.

“Ingen vagter?”

“Tilsyneladende ikke.”

“Lad os få målet bekræftet. Jeg kunne bruge en drink snart. Denne ørken gør mig tørstig.”

Vi går hen til indgangspartiet, ser på navneskiltene der skinner svagt. Her er stille, ingen handel eller restauranter. Kun en tydelig hørm af velstand.

“Jeg tror vi har fået kontakt, Fede.”

“Det ser sådan ud. Lad os smutte og få os en drink. Jeg så en bar der så tilpas lurvet og fyldt ud til at vi kan få en drink og en snak i al stilhed.”

“Lad os komme væk fra det her alt for rene kvarter. Tilbage til pøblen og støvet. Her er alt for pænt.”

Vi går langsomt væk fra bygningen. Vi har ikke travlt. Vi hører til, er blot ude på en gåtur, vi vækker aldrig opsigt. Anonymitet i vores job er nødvendig for at overleve.

Baren er fuld. Musikken tilpas støjende. Vi bestiller og finder en bås med to pladser og ser os omkring. Moister er holdt i sort og rødt metal. Vi klinker og drikker, mens vi tjekker omgivelserne. Der sidder to par i båsen, men de er høje af Sky og vi kan tale ugeneret.

“Ok, navn og adresse stemmer. Nu skal vi bare have et ansigt på. Tjekker du det, så ordner jeg baggrund og redskaber.”

“Jeg aflægger det lokale kontor et lille visit i morgen. Mon ikke vi kan pumpe Residenten, hvis jeg flasher kortet og ser lidt barsk ud?”

“Bare gør det du er bedst til, min ven. Så skal det nok gå det hele.”

“De sædvanlige baggrunde, eller vil du gå innovativ?”

“Ingen grund til ændre noget der fungerer. De sædvanlige legender skulle kunne gøre det.”

“Jamen, så burde vi vel være klar om en dag eller to.”

“Længe leve vanen, Fede!”

Vi er først tilbage på hotellet efter to nætters organiseret drikkelag.

Jeg har altid svært ved at vænne mig til en ny rytme. Munch har nemmere ved det, men jeg har svært ved at bryde 24-timers rytmen, så jeg er træt og sløv, et bad og morgenmad har ikke hjulpet på humøret, da jeg åbner døren til Forummets lokale kontor.

Forummets kontor er en stor kasse med spir og de sædvanlige vagter i sort og grønt der mistænksomt ser på mig, da jeg med et nik går ind i forhallen og ser efter receptionen. Her er klinisk rent og alle lyde drukner i det store hvide lokale. Jeg går hen til receptionen og viser mit ID og siger brysk til Taurien, at jeg skal køre en skan eller to.

“Javel, Hr. Winther, gå ned af gangen til højre og så er det første dør på venstre hånd,” siger han med noget der ligner et smil, men som mere ligner begyndelsen til et angreb. Disse Tauri ser barske ud, vil de bide armen af en eller er de bare høflige?

Jeg har set mange mærkelige skabninger, men disse slår alt. Der går rygter om, at det er Forummet der har modificeret dem, så de ser hundeagtige ud. Og det skulle ikke undre mig om det er rigtigt. Forummet er nogle sataner, men de sidder på det hele, så det er med at smile og sige tak, også selvom du har et ID. Falsk eller ej.

“Velkommen til,” siger den vagthavende. “Hvad kan jeg hjælpe med?” Manden sidder rank, og hans sorte uniform er ulastelig. Han smiler, men jeg ved, at Residenter er notorisk mistænksomme, så jeg går hårdt til ham med det samme.

“Jeg har brug for oplysninger om denne person.” Jeg giver ham navn og adresse, stirrer på ham og trommer utålmodigt med fingrene på hans skrivebord.

Hans fingre glider hurtigt over bordet og lyset fra holoen oplyser hans ansigt, så han lig-

ner et monster fra en af sim-splatterne. Han smiler og spørger om jeg vil have noget at drikke, mens hans arbejder. Jeg takker nej og stirrer bare på ham.

“De arbejder for CT?” spørger han.

“Det står på kortet, så ja,” siger jeg brysk.

“Jeg skal lige have din autorisationskode.”

“1554-A”, siger jeg og håber, at vores kontakt har gjort sit arbejde ordentligt.

“Accepteret,” mumler han, “Hvad er det for en sag De arbejder med? Det er ikke tit, vi får besøg af CT herude.”

“Det kan jeg ikke svare på, du må spørge Arkivet ... Så vidt jeg ved, så er Residenten underlagt CTs retningslinjer?” Jeg skal bare have rapporten og så er jeg væk. Inden Forummet bliver lidt for nysgerrig. Vi har kun et skud i bøssen, hvis vi skal undgå de åbne kanaler og det skal vi.

“Jeg undskylder.” Det gør han ikke, men jeg nikker og trommer videre. Ser ud som om, jeg har travlt. Hvad jeg også har.

“De kan hente holodisken i receptionen, er De sikker på, at De ikke vil have noget at drikke?”

Jeg rejser mig, nikker og gentager mit nej, og går hurtigt ud mod receptionen. Jeg er ikke i tvivl om, at Residenten allerede er i gang med at kontakte sin overordnede, så jeg skal bare have fat i disken og så forsvinde i glemselen. Selvom mit ID er i orden, så er der ingen grund til at blive hængende.

Forummet og CT kan ikke lide at man misbruger deres magt. Og slet ikke, at man snyder dem.

“Målet er ... en pige?!” Han ser måbende på mig. Hans lange ansigt er blevet endnu længere.

“Åbenbart. Jon Saltos er åbenbart et pigenavn, eller pige og pige. Hun er 19 terra,” siger jeg og smider disken på bordet.

Vi sidder på hotelværelset. Det er aften og den enlige tændte lampe kæmper for at oplyse spisebordet, hvor der står

to glas og en flaske med Pinja. Munch lukker den lille kuffert med redskaberne og stiller den ned på gulvet.

“Men ikke desto mindre en pige, Fede. Hvem i alverden vil forsvinde en pige? Jeg kan forstå, at man vil slette hendes hukommelse, men ligefrem heldø hende?”

Han griber sit glas og bundet det.

“Et job er et job. Vi har taget kontrakten,” siger jeg, men jeg bryder mig lige så lidt om det som ham. Vi har ryddet adskillige mænd og arter af vejen, men det er første gang, vi skal dræbe en kvinde. Jeg tvivler på, at vi havde sagt ja til det, hvis vi havde vist det, da vi tog kontrakten. Rettelse, det havde vi ikke.

“Fede, hvad i alverden kan en ung kvinde have gjort for at fortjene at blive fjernet af os? Jeg kan slet ikke lide det her. Dumme svin, magtfulde CEOs og Familieoverhoveder, intet problem. Men en pige der lige er trådt ind i de voksnes rækker? Der må være sket en fejl.”

“Navn og adresse stemmer. Vi har brugt vores indgang til Forummet. Hvis vi skal finde ud af noget, så er der kun de åbne kanaler tilbage. Og så er vi ude af spillet, ingen kontrakter og med lidt uheld, så er vi de næste på listen.”

Vi sidder tavse et par minutter. Jeg fylder glassene, sukker.

“Hvis vi lige hiver Jon Saltos ud af ligningen, lader som om, at det er en CEO, hvad ved vi så? Målet bor i et af de pænere kvarterer i Tagawin, på en udørk af en planet, hvor den eneste ressource ligger flere kilometer under sandet. Det eneste der er af værdi på denne knold er de enorme mængder af neokrystal. Og målet sidder på 80 procent af det. Det er nok til at sætte os på det. Vi fjerner dit problem og du betaler godt for det.”

“Bortset fra, at målet er en pige, at hun ikke bor i et kæmpe skur af en villa og at hun ikke er en CEO, men en ung kvinde der arbejder med programmering. Og det er ikke engang militær programmering, vi taler om her.

Hun programmerer feltmatrixer til arkæologiske undersøgelser for Guds skyld, Fede! Hun kan ikke have trådt nogen som helst over tærne.”

“Hvad gør vi?”

“Vi undersøger det her nærmere. Bruger åbne kanaler, hvis det er det der skal til.”

“Så er vi ude, Munch.” Jeg drikker og sætter glasset fra mig. “Er vi parate til at gå på tidlig pension?”

“Jeg har hvad jeg skal have. Og jeg må sige rent ud, at jeg bryder mig slet ikke om at skulle dræbe en smuk, ung kvinde. Og det uanset hvem hun så har trådt over tærne. Der er et eller andet der stinker her. Er du ikke nysgerrig?”

Jeg ser på min makker. Han har ret. Der er et eller andet galt her.

Og det er at vi rent faktisk har en moral. Det kan komme til at komme os dyrt.

“Okay, hør her. Vi undersøger det her til bunds. Vi bruger åbne kanaler, men kun som en sidste mulighed. Hvis det viser sig at Jon Saltos er en masse-morder med adskillige liv på samvittigheden, så ryger hun. Men hvis hun bare har forladt den forkerte mand, så gør vi intet. Vi forsvinder”.

“Hvis hun er ren, så giver vi hende et vink og forsvinder, Fede. Vi gør det her på den rigtige måde. Ingen halve løsnings!”

Jeg nikker og hælder mere Pinja i glassene. Tømmer flasken.

“Ingen halve løsninger.”

Vi klinker.

Munch er ude og samle info på GeoCorp, og imens er jeg taget hen til hendes lejlighed. Lidt godt fodarbejde gør ingen skade, og vi venter med at åbne ultranettet op til alle muligheder er udtømt. I og for sig kunne vi godt gå på med en cache-agent, men risikoen for er stadig for stor. I den tid vi har arbejdet sammen har vi undgået at gøre det store væsen af os på ultranettet, og det er det der har gjort, at vi er så gode til det vi

gør. Gammeldags? Ja, men vi er her stadig efter 12 år, og det siger vist alt. Så det handler om at bruge dette sidste kort godt.

Jeg står udenfor Saltos' kompleks. I dagslys ser kvarteret ikke så mondænt ud. Det ligner det det er; et af de bedre kvarterer, pæne huse og komplekser. Her bor mellemklassen roligt og uden de store bølgeskvalp.

Det er et pænt kvarter og ikke mere. Jeg grynter, trækker på skuldrene, skubber det i baggrunden.

Jeg venter tålmodigt på, at nogen kommer ud af døren og så smutter jeg ind i bygningen før den lukker. Jeg finder hurtigt lejligheden og låser døren op med vores KeyFinder, en lille gave fra en tidligere klient. Lejligheden er ikke stor, to rum og et køkken. Stuen er lys og der er kun et stor bord med en holo-stander og en stol. Ingen sofa, ingen billeder, ingen personlige ting. Hele rummet er hvidt, og jeg kan høre mine skridt give genlyd i det næsten tomme rum. Da jeg går hen imod soveværelset, hører jeg en knirken derinde fra. Jeg stopper midt i en bevægelse, holder vejret. Der skulle ikke være nogen i lejligheden. Jon Saltos burde være på arbejde. Jeg bander for mig selv og træder hurtigt ind mod væggen og holder vejret. Der er et eller andet galt.

Vi har tjekket Saltos' vaner og vi ved med sikkerhed, at hun bor alene, så der burde ikke være nogen her nu.

Og Munch har bekræftet, for mindre end en halv time siden, at Saltos er på sin arbejdsplads. Hun skulle sidde og programmerede feltmatrixer, så hvem er i soveværelset?

"Okay, Fede. Jon Saltos forlader lejligheden klokken 9.00 og er på arbejdet en halv time senere. Så du går ind klokken 10.00, ingen problemer der."

"Hvad har du ellers fundet ud af?"

"Hun har arbejdet for GeoCorp i otte måneder. Hun programmerer feltmatrixer, som der stod i Forumets disk, det er

et eller andet teknisk stads med tektonik og polyforme krystaller. Det er der intet odiøst i. Hun er ikke en speciel vigtig person, hun laver softwaren til at udregne mængden af neokrystal i et givent område. Det er ikke et følsomt område, hun sidder ikke med nogen reel magt. Hun er en arbejdshest. Jeg mangler nøgletal for GeoCorp, men jeg tror ikke det giver noget som helst i forhold til Saltos. Jeg har et møde med PR-mand i morgen. Imens kan du jo passende undersøge lejligheden."

"Og de købte journalisthistorien?"

"Hr. Gecko, De stoler ikke på vores legender?" Den lange ser såret ud og griner.

"Vi skal køre den her sikkert hjem, der er ikke plads til fejltagelser, hvis vi vil undgå problemer eller det der er værre."

"Fede, for første gang i tolv år føler jeg, at det vi laver giver mening. Ikke at jeg har haft skrupler over at heldø en CEO eller en Delta, men det er som om, at jeg er i gang med at rette op på en fejl."

"...eg ved, hvad du mener. Ikke desto mindre."

Munch sukker og kører en hånd over det grå hår. Jeg bestiller to kaffe mere. Cafeen er næsten fuld, det er tidligt på formiddagen. Vi har været i Tagawin i næsten en terra-uge nu og vi er ved at være færdige med forundersøgelserne. Vi har ikke fraveget vores rutiner med en tomme, selvom det har udviklet sig lidt anderledes end vi havde regnet med.

"Vi må vel konkludere, at Jon Saltos ikke er værd at forsvinde. Hun virker ren som sne. Og vi er enige om, at vi ikke vil slagte en kvinde, bare fordi en eller anden betaler os for det. Vi har intet der tyder på, at hun udgør et problem der ikke kan klares på andre måder."

Jeg er enig, men vil være helt sikker før vi tager den endelige beslutning. Det er trods alt vores fremtid der står på spil her.

"Jeg går ind i lejligheden i morgen, mens du taler med PR-manden. Vi lukker den her ned i

morgen, uanset, hvad vi finder ud af. Og så tager vi den derfra."

"Fede, uanset, hvad der sker i morgen, så tror jeg, at jeg er færdig med det her. Jeg har tænkt over det i nogen tid nu. Jeg er træt af at rydde andre folks problemer af vejen. Jeg er pensionsmoden. Er du ikke parat til et stort hus ved en strand på Mranda?"

Jeg kaster et blik på spejlet bag Munch, ser på mit ansigt der er blevet alt for gammelt at se på.

"Jo. Lad os stoppe, mens legen er god. Det her er et lige godt tidspunkt at stoppe på som ethvert andet. Og hvorfor ikke slutte af med en god gerning? Det er ikke til at vide, hvornår sådan en mulighed dukker op igen. Og uanset hvad, så orker jeg ikke at finde en ny partner igen."

"Vi venter med at fejre vores pensionering indtil vi sidder på stranden på Mranda. Men foreløbig skål for vores sidste opgave!"

Munch løfter koppen med kaffe og vi skåler tavst.

Jeg holder vejret. Lytter, mens jeg fisker den bredbladede Creed frem fra hylsteret ved lænden. Håber at jeg ikke har taget en kniv med til en skud-duel. Saltos har ingen kæreste, ingen kæledyr, bor alene, har ikke råd til en butler. Her burde ikke være nogen. Men jeg ikke i tvivl, der er en eller anden i soveværelset. Jeg kan høre skridt derinde, og de er på vej i min retning.

Pludselig eksploderer den sikre linje i mit øre. Det opkald er vigtigt, vi kommunikerer kun elektronisk, hvis det er yderst vigtigt. Jeg træder et skridt tilbage, køber mig måske en fire-fem sekunder, mens jeg hører skridtene i soveværelset stoppe. Hæver Creed'en og stiller mig i angrebsposition.

"Gecko, kom ud derfra! ... Vi er ..." Forbindelsen afbrydes, jeg kan kun høre en høj hyletone. Personen derinde er i bevægelse igen. Jeg går ned i knæ og vender, forsøger at få fat i Munch,

men linjen er stendød. Jeg venter, og så ser jeg en skygge på gulvet i døråbningen. Og jeg hører en hvæsen og et grynt, mens jeg overvejer, hvad det er der sker. Munchs sidste ord runger i mit hoved. Vi er ... hvad? Blevet narret, lokket i en fælde ... heldøde? Og hvor er Munch?

Nu kommer personen ind i stuen. Jeg når ikke at se ansigtet, men registrerer at han er høj, lidt over to meter, og da jeg hamrer Creed'en ind i siden på ham, går det op for mig, at hele den her opgave med stor sandsynlighed bliver vores sidste. Min højre hånd og arm bliver følelsesløs, da dolken med et højt metallisk klang skrider henover et kropspanser i en sort nuance, jeg aldrig har set før.

Jeg mærker et eller andet gribe om mit håndled, jeg hører min håndrodsknogle knække som en tør kvist og inden jeg når at skrike min smerte ud, opfanger min næse en lugt som minder om en blanding af støv, våd kalk og mødding. Og så forsvinder verdenen i et sort glimt.

Da jeg vågner, føles det som om jeg har drukket en hel kasse Pinja. Jeg ligger på gulvet, min krop er følelsesløs og mit hoved er som vat. Jeg forsøger at sætte mig op, men jeg kan ikke bevæge nogen muskler i min krop. Neurotoksin? Jeg stirrer op i loftet, jeg er stadig i Saltos' lejlighed, Jeg åbner forbindelsen op til Munch, men der er ikke hul igennem. Jeg forsøger at dreje hovedet, og efter et par minutter lykkes det mig. Jeg kan se min højre arm ligge med undersiden opad, og for enden af den kan jeg se min hånd, der sidder i mærkelig vinkel på mit håndled. Håndrodsknoglen stikker ud, og jeg kan se den hvide knogle, kødtrevler og blodårer der er flået over. Enderne ser brændte ud. Jeg er ligeglad, det er ikke min hånd. Jeg kan ikke mærke smerten, så det kan ikke være min hånd. På den anden side, så genkender jeg ærmet på den hvide jakke der er farvet af noget der mistænkeligt ligner blod der er koaguleret.

Så mon ikke det er min hånd?

Jeg hører en hvæsen igen og et eller andet metallisk der slår mod noget hårdt. Nu går det op for mig, at jeg ligger i badeværelset. De hvide klinker på væggene og brusedyserne skinner og lyset er skarpt. Jeg lukker øjnene, forsøger at sætte mig op igen, men jeg kan ikke. Jeg ser hen mod døråbningen, hvorfra tunge skridt nærmer sig. Jeg sender en sidste tanke til Munch og ærgrer mig over, at vi ikke fik de svar vi ønskede. Vi finder aldrig ud af, hvorfor Jon Saltos skulle dø. Og hvad er der sket med Munch?

Der står en person i døråbningen. Jeg kan følge det sorte kropspanser der slutter tæt om et par sorte støvler, op over knæene, lårene, op ad maven og op til en brystkasse der ser ud som den er forstævnen på en orbitershuttle. Min overmand er høj, så høj at han må bøje hovedet i døråbningen og så bred, at hans kropspanser fylder hele døråbningen. I den venstre hånd holder han en stor sort pistol, er det en HK D57? Jeg kan se lasersigtet, så han har mig på kornet.

Og så ser jeg hans ansigt.

Ansigtet er hundeagtigt; sorte tomme øjne og en spids snude der går i et med en mund der ligner et hængsel besat med skarpe tænder. Den ligner en kæmpestor sulten spyflue og den hvæser.

Det går op for mig at den taler til mig. Der er pauser imellem hvæsene og en rytme der ender i et højt spørgende hvin.

"Jeg forstår ikke, hvad du siger, sæt oversætteren til."

Taurien ryster på hovedet, hvæser og hviner og løfter så sin højre hånd, eller er det en klo? Og smider så Forummets disk hen til mig.

Jeg kan mærke frustrationen og raseriet eksplodere i mig.

"Slå den skide oversætter til! Jeg forstår ikke, hvad du siger!"

Taurien hyler og hvæser og udstøder så en lyd der minder en sav der skærer igennem metal.

"Griner du, dit svin?!" Jeg forsøger at komme op og sidde igen, men jeg kan kun bevæge

min venstre arm og ud af øjenkrogen ser jeg mit ødelagde håndled give efter og jeg mærker smerten som en hvidglødende klinge der gør min arm følelsesløs. Taurien træder helt ind i badeværelset, løfter sin fod og hamrer støvlehælen ned på mit håndled. Jeg skriger og besvimer.

Jeg vågner ved at Taurien hælder en spand vand i mit ansigt. Jeg hoster og vil tørre vandet væk fra mit ansigt, men min højre arm er død og min venstre bliver holdt i et jerngreb. Tauriens ansigt er to centimeter fra mit og det stinker af råddent træ og våd kalk.

Jeg kan se tændernes syle, lugte dens ånde. Den stirrer mig ind i øjnene og så hører jeg et højt knæk, da den brækker min venstre arm. Jeg skriger.

"Hvad vil du?! Så dræb mig, din Forumkøter!" Jeg skriger, mit hoved er ved at eksplodere af raseri og afmagt og smerte.

"Kom nu, få det overstået, din latterlige tingest!"

Taurien bevæger sit ansigt hen til mit øre. Jeg kan mærke dens ånde, høre dens kæber bevæge sig. Det lyder som glas der skærer i dødt væv.

Så hører jeg den kæmpe med ordene, den kæmper med vokaler og konsonanter, forsøger at sige det så klart som muligt, forsøger at tale, så jeg kan forstå. Og jeg ved, at det der kommer nu, er det sidste jeg vil høre. Jeg tænker på Munch, håber at han ikke har lidt. Så kommer ordene. Skurrende, de stødes ud, langsomt, men ikke til at tage fejl af.

"Vi er Jon Saltos!"

EURYALE

af Mikkel Harris Carlsen

Efter ønske fra forfatteren er
novellen ikke tilgængelig i den
elektroniske udgave af
Himmelskibet

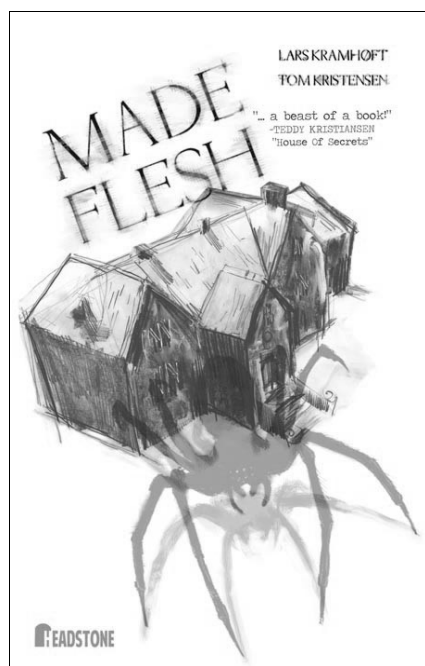
J

ANMELDELSER

Anmeldt i dette nummer:

- *Made Flesh* – Lars Kramhøft og Tom Kristensen
- *Redshirts* – John Scalzi
- *Se hvad jeg siger hør hvad jeg gør* – Nikolaj Højberg
- *Omega Waffe* – Kristoffer Jacob Andersen
- *Kakerlakmennesket* – Mikkel Harris Carlsen
- *Prepper* – Lise Bidstrup
- *Ønskekræmmerens datter, Ildenglen* – Laini Taylor
- *Under The Dome / Under Kuplen*
- *The Boys* – Garth Ennis
- *Elysium*
- *Riddick*
- *Horror and Science Fiction in the Cinema Before 1980*
- *Game of Werewolves*
- *Thor: The Dark World*
- *The ABCs of Death*
- *Evil Dead*
- *Wake up and Die*
- *The Whisperer in Darkness*
- *Skrymmer Handske* – Per Holbro
- *Sinister Visions*

Læs anmeldelser fra tidligere numre af *Himmelskibet* på:
www.himmelskibet.dk

Made Flesh

**Graphic novel af Lars Kramhøft og Tom Kristensen
Headstone, 2013**

Made Flesh er en engelsksproget tegneserie eller 'graphic novel', som den slags hedder på engelsk, der i den grad ikke er for børn, med tegninger af Tom Kristensen og tekst og historie af Lars Kramhøft på muligvis 128 sider (siderne er ikke nummereret).

Den handler om en ung mand der vender tilbage til sin fødeby for at tage sig af dødsboet efter sin far. Vi kommer forbi hovedpersonens komplicerede opvækst med en sindssyg mor, en på samme tid voldelig og tavs far, en by i Jylland med en uhyggelig hemmelighed, et lykkeligt, men belastet parforhold og hovedpersonens kamp for at få det til at fungere, og, ikke mindst, ånder som prøver at finde en vej til de levendes verden. Alt i alt et solidt sammenskruet plot med uhygge og spænding fra først til sidst.

At skabe en tegneserie fra bunden, i modsætning til at tegne og skrive videre på en i forvejen kendt figur og dens univers, er en gigantisk bedrift. Og det er hvad Tom og Lars havde sat sig for gøre.

Tom er ansvarlig for den rå og til dels brutale streg. Hans

tegninger er konsistente og gennemførte og passer til historien. Personerne er genkendelige på nær nogle enkelte steder hvor jeg kun ud fra konteksten kunne finde ud af, hvem det nu var der var afbilledet. Alle farverne er afdæmpede med de røde toner fremhævet, så det understøtter uhyggen i historien.

Lars står for historien og teksten. Enkelte steder er den genialt sat op, som fx i begyndelsen, hvor hovedpersonen er fraværende i en telefonsamtale, hvilket bliver illustreret ved at teksten er sløret næsten til ukendelighed. I det hele taget ser det ud til, at samarbejdet mellem Lars og Tom har været frugtbart og resulteret i en både smuk og makaber tegneserie.

Der er dog nogen steder hvor jeg studsede over mængden af narrative kommentarer. Efter min mening skal narrativ tekst i en tegneserie holdes på et minimum; "let the pictures do the talking." Enkelte steder er der således efter min mening overflødig tekst. Eksempelvis på side ... øhh, cirka midt i bogen. Hovedpersonen er gået ned i kælderen for at tjekke et muligvis tilstoppet afløb. Han opdager en enorm mængde edderkopper. Man kan på billederne se, at der er rigtig mange af dem og at hovedpersonen er synlig chokeret. Alligevel vælger forfatterne at skrive, at der er mange edderkopper, og at hovedpersonen er chokeret.

Jeg var så heldig at høre forfatterens præsentation af tegneserien på årets Fantasticon. Her fortalte Lars at selve historien begyndte som en roman af den almindelige slags. Det er muligvis her, forklaringen til den lidt overflødige brug af narrativ tekst enkelte steder, kan findes.

Teksten er som sagt på engelsk. Blandingen af engelsk tekst og danske person- og stednavne virker til at begynde med lidt akavet, men man vænner sig til det, og det er på sin vis forfriskende at høre (læse) navne som *Heslev*, *Knudsen* og *Evald Nyborg* blandet ind i en engelsksproget historie.

Det sagt, er der efter min vur-

dering desværre nogle sproglige problemer. Som jeg nævnte indledningsvis, er jeg vild med plottet og handlingen, men sproget spænder ind i mellem ben for historiens udvikling. Jeg vil ikke svinge mig op og kalde mig ekspert i engelsk litteratur, men jeg har læst det meste af en hyl-demeter med Prattchet og Adams og for en del år siden også Bukowski og Brett Easton Ellis på originalsproget, som alle er overgennemsnitlige engelske ordekvilibristere, og jeg bilder mig derfor selv ind at vide, hvornår en tekst lyder godt på engelsk. *Made Flesh* lider således og efter min mening under det danske ophav. Ikke på det grammatikalske plan, men snarere, at Lars har prøvet for meget at gøre det så korrekt som muligt, hvilket sine steder har resulteret i et lidt langt og knudret sprog.

Jeg håber inderligt for *Made Flesh*, at jeg tager fejl her, for plottet er fu**ing godt.

Alt i alt er *Made Flesh* en bedrift som ikke så hurtig får sit sidestykke, og trods de hår jeg fandt i denne kødsuppe alle pengene værd.

Manfred Chrstiansen

Redshirts

Roman

John Scalzi

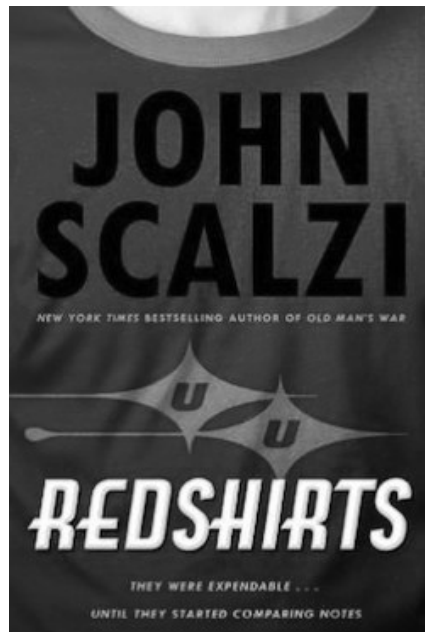
Tor , 2013, 317 sider.

Der er ikke noget nyt i, at der opstår debat i kølvandet på årets Hugo-uddeling, men kåringen af John Scalzis *Redshirts* som bedste roman har alligevel skabt flere bølger end normalt.

Den væsentligste anke blandt kritikerne ser ud til at være, at der var andre bøger, der var bedre, og at John Scalzi vandt, fordi han er en populær person i fanmiljøet og er tidligere præsident for *Science Fiction and Fantasy Writers of America* (SFWA).

Det første argument hører man dog hvert år, men til gengæld kan det ikke afvises, at det mere er John Scalzis person,

som har skaffet ham en Hugo (han havde i forvejen to for bedste fanskribent og bedste faglitterære udgivelse). Omvendt var *Redshirts* ikke blandt de nominerede til en Nebula, som jo uddeles af SFWAs medlemmer.

Og så er der selvfølgelig det faktum, at *Redshirts* er en morsom bog – ifølge Scalzi selv den første komedie til at vinde en Hugo siden Connie Willis fik den i 1999 for *To Say Nothing of the Dog*. Det virker dog til at have trukket mundvigene endnu mere ned på den gruppe af kritikere, som helst vil have deres science fiction serveret ren og uden humor, tak, og minder om reaktionerne fra dengang, *Shakespeare in Love* vandt en Oscar for bedste film i stedet for *Saving Private Ryan*.

Sammenligningen med *Shakespeare in Love* er i øvrigt ikke helt ved siden af, for *Redshirts* er nemlig også lidt af en in-joke og fyldt med indforståede referencer, begyndende med titlen. Kendere af *Star Trek* vil vide, at en 'rødskjorte' er betegnelsen på et besætningsmedlem, som tager med hovedrolleindehaverne på missioner, blot for at blive slået ihjel (*Galaxy Quest* gør brug af samme joke med Sam Rockwells figur, som bliver paranoid, da det går op for ham, at han udfylder en lignende rolle).

Allerede dér begynder bogens kritikere at se rødt, for hvordan

kan Hugo'en gå til en in-joke frem for til 'vægtigere' og mere 'seriøse' værker som for eksempel Kim Stanley Robinsons *Nebula-vinder 2312*?

Redshirts foregår i det 25. århundrede og følger livet ombord på et rumfartøj, der viser sig at have en usædvanlig høj dødelighed blandt de menige besætningsmedlemmer, mens officererne på mirakuløs vis altid slipper levende fra missionerne. Bogens hovedpersoner er en gruppe nye besætningsmedlemmer, som hurtigt finder ud af, at noget er helt galt – ikke mindst fordi de lidt mere erfarne har det med at blive usynlige, når officererne dukker op for at finde egnede folk til deres missioner.

Men John Scalzi stopper ikke her, for forklaringen på de mystiske omstændigheder viser sig at have forbindelse til en tv-serie i vores tid, og så kommer der et meta-lag hen over hele fortællingen, hvor hovedpersonerne rejser tilbage i tiden og møder sig selv – eller rettere, de skuespillere, som spiller dem.

Det giver Scalzi mulighed for at tilføje handlingen en dosis Hollywood-satire, hvor han kan trække på sine erfaringer, fra dengang han arbejdede på tv-serien *Stargate: Universe* (han understreger dog som noget af det første i sit efterord, at den serie på ingen måde er så dårlig, som hans fiktive serie i bogen er).

Det betyder dog også, at *Redshirts* tager springet fra rendyrket parodi til en komedie med ambitioner, og den del virker til at være endnu en rød klud for kritikerne – et eksempel på en negativ anmeldelse kan læses i jubilæumsudgaven af *The New York Review of Science Fiction*, der kan downloades gratis fra nettet.

Som afslutning har Scalzi tilføjet tre coda'er, hvor man følger tre af de nutidspersoner, der har fået deres liv påvirket af begivenhederne i hovedhistorien. Det er et spørgsmål om smag og behag, om man føler, at de bidrager yderligere til oplevelsen, eller om de er inderligt

overflødige. Men hvis man hører til typen, der kan godt lide at se slettede/udvidede scener på dvd- og blu-ray udgivelser, vil coda'erne nok falde i god jord (jeg hører til den gruppe).

Så nej, *Redshirts* var heller ikke mit bud på en Hugo-vinder (min egen favorit var Caitlin R. Kiernans *The Drowning Girl*, som var nomineret til en Nebula, men ikke til en Hugo), men på den anden side synes jeg ikke, den er dårligere end de øvrige nominerede.

Den bliver næppe en klassiker, og Scalzi vil sikkert snarere blive husket for andre af sine romaner så som *Old Man's War*, men det er ikke til komme udenom, at *Redshirts* er en meget morsom bog, som rent faktisk fik mig til at grine højlydt flere gange under læsningen. Ud fra det, opfylder den sin mission til fulde, men pas på med at læse den i situationer, hvor dine latterudbrud kan forstyrre omgivelserne, eller i selskab med humorforladte science fiction-fans.

Lars Ahn Pedersen

Se hvad jeg siger hør hvad jeg gør

Novellesamling af Nikolaj Højberg
Kandor 2013

Nikolaj Højbergs noveller har jeg gerne beskrevet som weird eller nærmere new weird, og da hans tredje novellesamlings omslag er i samme grafiske opsætning, havde jeg en forventning om at denne samling var i samme genre. Novellecitater på bagsiden "Ud mellem fortænderne stirrede et øje. Himmelblåt. Omkranset af blodigt væv... hun bed." fik mig også til at tro at jeg her sad med en weird horrorsamling.

Det var ikke helt det jeg fik, og så alligevel.

Der er flere noveller der er realistiske og beskriver enten den ondskab mennesket rummer eller den uretfærdighed som de tragiske ulykker der hænder

hver dag rummer. Der er terror i global skala og i den fysiske og psykiske terror.

Horroren findes også i det overnaturlige som i novellen "Sommerfrost", hvor et jordskælv ikke blot kraftigt har ændret jordens overflade, men også har ændret på en del af de mennesker der overlevede skælv. Det findes endnu mere i titelnovellen "Se hvad jeg siger hør hvad jeg gør" hvor et krydstogtskib sejler igennem Bermudatrekanten og ind i en mareidtsverden hvor folk enten bliver mordere eller ofre. Hovedpersonen er egentligt i offergruppen, men han kæmper imod.

"Gabets porte" er mere science fiction. Om ikke andet, så er novellens idé science fiction om hvordan videnskabsmændene på en overbefolket jord indser at det ikke er muligt at rejse til andre planeter, men de sætter sig i stedet for at rejse til andre dimensioner af Jorden. På rejsen imellem, støder de dog på de væsner der igennem årtusinder har være baggrunden for vores religioner, og nu de er afsløret, mister mennesket sin tro på dem, og væsnerne dør. Novellens ide er rigtig god, den bliver dog mere fortællende end den er handlende, men stadig byggende på en god idé.

Der er også noveller der minder mere om de weird-noveller vi tidligere har set fra Højberg her iblandt "Sov lille ven" (også trykt i *Himmelskibet* nr. 20).

Der er nogle noveller der falder igennem, specielt "Fan fiction" den virker som en kommentar på efterlignende fan fiction, som alle de mange Harry Potter-kloner der er kommet, samt de mange forfattere der igennem tiden har villet skrive som Lovecraft. Novellen selv er en meget kraftig omgang plagiat af filmen *In the Mouth of Madness*. Den gør dog meget ud af at fortælle at den er et plagiat, i en grad så det nærmest bliver undskyldende, og så hjælper det heller ikke at det i novellen er Wes Craven der tilskrives denne film som står de fleste horror-fans nær, så de vil også alle vide at det er en John Carpenter-film.

Samlingen er meget blandet i sit indhold, også noget mere blandet end de to tidligere samlinger fra Højberg. Indholdet er på mange måder anderledes end i de to tidligere samlinger, hvilket overraskede mig da bogen på omslaget ligner de andre, men det er en god overraskelse. Der er et par fejlskud i bogen, og den store blanding i indhold kan få den til at fremstå rodet, men igen også overraskende da man hver gang ikke er forberedt på hvilken retning de enkelte noveller vil tage.

Thomas Winther

Omega Waffe

Roman af Kristoffer Jacob Andersen
Gyldendal, 266 sider, 2013

En bus fyldt med skoleelever er på vej til lejrskole i Jylland, men da bussen kører igennem den lille by Helvede, går alt galt. Et menneskehoved bliver kastet imod bussen, og chaufføren bliver skudt i hovedet.

Sådan skulle man ikke tro at en ungdomsbog udgivet på Gyldendal kunne starte, men det gør denne.

Vi følger en lille gruppe ele-

ver der forsøger at slippe ud af byen, men da de finder ud af at området er mineret, at der er snigskytter, og så er der også den gale økse-morder Johnny som hærger. På deres flugt når de ned til stranden og finder en bunker som er ved at blive udgravet, og da de skjuler sig i den, finder de resterne af et gammelt nazivåben med navnet Omega Waffe. Efterhånden som tingene afslører sig, viser der sig et billede af et gammelt biologisk våben, men også at truslen mere ligger i en fanatisk gruppe af byens beboere.

Bogen beskriver en flugt fra en øksebevæbnede galning og fanatikere med jagtgeværer, og som i mange ungdomsbøger er de unge meget handlekraftige selv når de står over for ubeskrivelige rædsler og farer. Da bogen ikke blot er en beskrivelse af en flugt, men også af en jagt på at få opklaret hvad det er der er galt i den lille by, så bliver bogen ikke kedelig.

Thomas Winther

Kakerlakmennesket

Novellesamling af Mikkel Harris Carlsen
Valeta, 2013

Harris bør være et velkendt navn for Himmelskibets læsere, da han har været tryk i magasinet

flere gange (også i dette nummer). Lige som de noveller der har været trykt her, så er novellerne i *Kakerlakmennesket* også mærkelige, skæve, og som han selv beskriver dem, små "grotesker". Der er historien om det unge par der sammen med deres lille datter flytter ind i en ny lejlighed. Det viser sig dog at den tidligere beboer ikke er flyttet ud, men nu bor under datterens seng. Parret beslutter sig for at han gerne må blive boende så længe han ikke generer dem. Her bliver han så til han vokser sammen med sengen.

Der er manden der fornemmer at hans kvinde ikke har lyst til ham mere, og da han følger efter hende, ender han i en krypt hvor han gemmer sig i mumiens sakrofag, for på den måde at få hendes opmærksomhed igen.

Min favorit er "Grimoire", som er fortællingen om manden der finder en helt speciel gammel bog i et antikvariat. Han kan ikke tyde bogens skrift, men han er dybt fascineret af den, og den opfylder alt for ham, så han kun kan fokusere på den og ønsker at fortære den.

Der er manden der er så bange for sin kone at han begynder at gå i et med tingene omkring sig for at gemme sig. Han bliver så god til det at han ender med at kunne imitere ting, og han finder ud af at mange folk gør dette, og der alle steder

er folk der gemmer sig.

Der er kvinden der får muligheden for at få sin afdøde mand tilbage, hvis hun kan samle hans skelet.

I alt er der 18 historier der alle er groteske og mærkelige på den helt rigtige og interessante måde. Fælles for alle groteskhederne er at alle mærkelighederne bliver accepteret af de folk de sker for, og de forholder sig til dem som var det ting der kunne ske for enhver. Det betyder ikke at man ikke bliver bange når en flyveøgler er efter en, men man undrer sig ikke over at en sådan rent faktisk kunne finde på at dukke op i vore dage. Det er denne stemning af naturlige mærkeligheder der er gennemgående i hele bogen og som skaber en sammenhæng imellem de 18 grotesker.

I den sidste tid har der været meget debat omkring anmeldelser i fandommen, at mange af vi der anmelder, er for pæne og kun siger gode ting. Det er derfor med fare for at det vil blive læst som endnu en omgang rygklapperi når jeg siger at jeg på det kraftigste vil anbefale denne bog til alle der holder af mærkelige noveller, men også til de der gerne vil læse noget anderledes.

Thomas Winther

Prepper

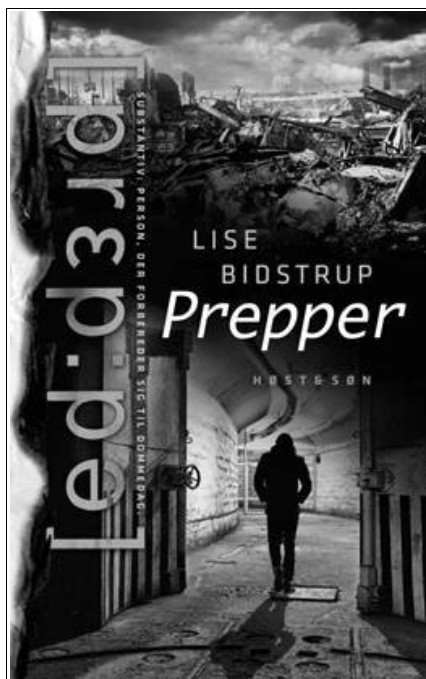
Roman af Lise Bidstrup
Høst & søn 2013, 186 sider

En prepper er en person der forbereder sig til dommedag. Gymnasieelev Daniels forældre er preppere, og som følge deraf er han det også. Han tager på overlevelsesture med sin far, og familiens eneste rejse ud af landet var for at se på overlevelsesbunkere i USA.

Familien er en del af en lille gruppe på 19 personer som har lagt planer for hvad der skal ske når jorden går under, og de har sågar opbygget en form for alarmsystem med overvågning af forskellige myndigheder således at de i tide bliver advaret når

det sker.

Bogen starter den aften hvor alarmen er lydt. Der er en solstorm på vej imod jorden, en storm der vil ændre på jordens magnetfelt og derigennem indlede undergangen af verden som vi kender den. Familien kommer i sikkerhed i deres velproviante-rede bunker sammen med de andre i gruppen inden katastrofen indtræffer, og de bereder sig nu på at skulle tilbringe de næste par år under jorden.

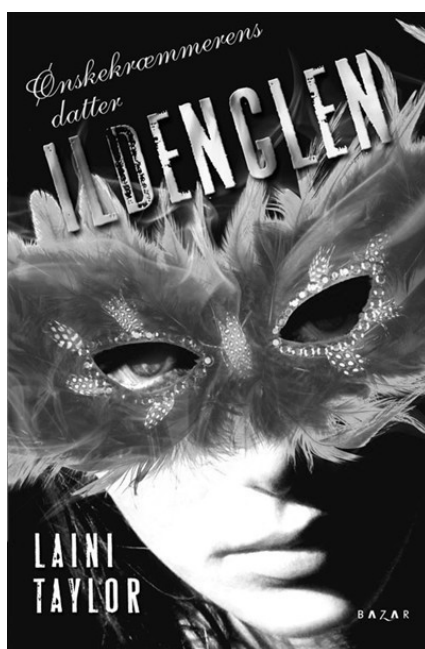
Bogen skifter imellem kapitler der beskriver livet i bunkeren og kapitler der i tilbageblik fortæller om Daniels opvækst med forældre der forbereder sig til katastrofen og hans liv med vennerne. Han var en teenager der gik til fester og lige var begyndt at tale med den pige han havde drømt om længe, og nu sidder han i en bunker med en flok mennesker som kun havde det til fælles at de var preppere, men som nu skal bygge en tilværelse op på meget lidt plads med mennesker der er meget forskellige.

Spændingerne vokser i bunkeren, og da de ikke har nogen idé om hvordan verdens tilstand er udenfor, så har de heller ikke nogen idé om hvor længe de skal være dernede. Daniel holder sig ude af de værste konflikter i bunkeren, men han gør også hvad han kan for at finde steder

hvor han kan holde sig for sig selv. Han får dog et venskab bygget op med den jævnaldrende Amalie.

Bogens målgruppe er fra 12 år og er hurtigt læst. Igennem hele bogen er der en række hints til hvad slutningen bliver, så når man kommer til de sidste sider, er det ikke specielt overraskende, men man bliver fanget i spændingen om hvordan de opbyggede konflikter i bunkeren skal udvikle sig, og selvfølgelig for hvordan verdens tilstand er på den anden side af den tunge luge der holder verden ude og gruppen indespærret.

Thomas Winther

Ønskekræmmerens datter – Ildenglen

Roman af Laini Taylor
Originaltitel: Daughter of Smoke and Bone
Bazar, 2012

Ønskekræmmerens datter – Ildenglen er første del i en serie af romaner, som handler om den 17-årige Karou, der studerer ved en kunsthøjskole i Prag.

Ved siden af sine studier ved kunsthøjskolen har Karou en, for mennesker, hemmelig forbindelse til de overnaturlige væsner kimærerne, der bruger tænder i massevis til skjulte formål. *Ildenglens* handling foregår i

nutidens Prag, hvor kimæernes (og serafernes eller englenes verden) fantastiske verden, som i romanen kaldes bl.a. 'Andetsteds', eksisterer side om side med nutiden.

Karou holder paradoksalt nok sandheden om den magiske verden hemmelig ved at fortælle dele af sandheden til sin veninde, Zuzana.

Kimærerne's kroppe er en blanding mellem dyrekroppe og menneskekroppe, ligesom ægypternes sfinkser. Kimæren Sulfur, som Karou samler tænder for, fungerer som en faderskikkelse for Karou. Hun samler tænder for Sulfur ved at gå igennem forskellige portaler, som kimærerne har, så det er hurtigt at komme fra et sted til det andet.

Karou ved ikke noget om sin baggrund, og Sulfur vil ikke fortælle hende noget. Hun spekulerer over sin baggrund: "Og hvad med hende selv? Hvem var hendes forældre, og hvordan var hun endt hos Sulfur? Var hun en eventyrkliche ligesom det førstfødte barn i "Rumleskaft", afregning for en eller anden gæld?" Der er også en lignende ironisk henvisning til Narnia-bøgerne senere i bogen.

Kimærerne's fjender er i romanens mytologi seraferne eller englene. Og den ildengel som romantitlen refererer til, er serafen Akiva. Serafer er ifølge romanen "en eller anden højere klasse af engle, i hvert fald ifølge kristen mytologi, som Sulfur kun havde foragt tilovers for, ligesom han havde for al anden religion." "Mennesker har set glimt af ting og sager i tidens løb", havde han sagt." Lige nok til at opdigte resten. Det er et kludetæppe af eventyr med en lap af sandhed hist og her." Om hvem, der har skabt universet, tror seraferne, at det var 'gudstjerne'ne. Endvidere får man at vide, at der var en gruppe serafer, som blev udstødt for forræderi og samarbejde med fjenden.

Bibelens serafer er ifølge Lohses store bibelleksikon engle med særlige forpligtelser (vagter for den himmelske trone, ledere af gudstjenesten og del-

tager i helligsangen). Og de har seks vinger. De optræder i Bibelen hos den gammeltestamentlige profet Esajas (kap. 6). Læseren vil lægge mærke til, at der ikke er så stor lighed mellem Bibelens og romanens serafer.

Der er ikke mange beskrivelser af miljø og byer i romanen som helhed, og der kunne være flere af dem. Det ville klart gøre bogen bedre, hvis der var flere miljøbeskrivelser i den. Men der er nogle beskrivelser af miljøer i den.

Meningen med beskrivelserne af Prag, er at få byen til at fremstå som en by med en fantastisk historie og på den måde knytte det fantastiske med det almindelige. Denne fine beskrivelse af Prag viser dette: "Prags gader var et eventyrland, der knap nok var berørt af det enogtyvende århundrede – eller det tyvende eller nittende, for den sags skyld. Det var en alkymisternes og drømmernes by, hvis middelalderlige brosten var blevet betrådt af golem, mystikere og invaderende hære. Høje bygninger glødende i gyldenris og karminrød og æggeskalsblå udsmykket med rokokostuk og toppet i ensartet rød farve. Barokkuplerne bar det gamle kobbers blide grønne farve, og gotiske kirketårne stod klar til at spidde faldne engle på deres spir."

Sammenlign beskrivelsen af Prag med beskrivelsen af kimæernes overnaturlige verden, som bliver beskrevet på denne måde: "Der var to måner på himlen (...) Og hvad landskabet angik, så hun, at hun befandt inde i en mægtig fæstning. Kæmpemæssige forsvarsmure på volde mødte hende på sekskantede bastioner. Midt i det hele lå en rimeligt stor by, og tårne med skydeskår op over det alt sammen.(...) Der løb jern-tremmer hen over byen. Det var ganske usædvanligt (...) De buede hen over det hele fra den ene forsvarsmur til den anden, matsorte og grimme, og strakte sig endda hen over tårnene. Der var umiddelbart ingen åbninger at se." Serafernes hovedby bliver

beskrevet som den smukkeste, der nogensinde var blevet bygget. Paladser, søjlegange, fontæner, alt sammen i perlefarvet marmor. Men byen havde fået krigsskader, og meget var gået tabt, mens gudstjernerne bare havde set til.

Der er forskellige morsomme detaljer og referencer i romanen. Efter en konflikt mellem seraferne og kimæerne møder Karou ikke så tit til undervisning. Og så begynder hun at få problemer med læreren: "Vi laver realistiske tegninger i det her fag, Karou," sagde Fiala. 'Ikke fantasitegninger.' "

Endvidere refereres der til Mark Twain, indirekte til Shakespeares *Hamlet* og Nietzsche: "Og når du ser længe nok i en afgrund, ser afgrunden også ind i dig. Nietzsche, ved du nok." Referencen til Nietzsche er at finde i hans samling af aforismer, der hedder *Hinsides godt og ondt*, og referencen er til aforisme nr. 146.

Sproget i bogen er let, og romanen har sin egen charmerende sprogtone. Og bogen er spændende at læse. Der bliver brugt billedsprog en gang i mellem, som for eksempel "hvinede som pryglede grise". Måske ikke den mest originale metafor eller billede, men jeg synes at bogen ville være bedre hvis der var flere metaforer i den. En bedre metafor, er denne: "Bare en knitrende energi, der fik hendes til at stå ud som medusas slanger".

Bogen er en ungdomsroman og passer udmærket til denne målgruppe. Men romanen kan også læses af folk, der er ældre end målgruppen. Og så er der romantikken som fylder ret meget i romanen, specielt i den anden halvdel og frem. Normalt er jeg ikke så begejstret for romantik i litteratur og film, men det var ok med mig i denne roman. Men om romantikken fylder for meget, er en smags-sag.

Jóannes á Stykki

Under The Dome / Under Kuplen

Roman af Stephen King
Sæson 1 af tv-serie.

Lad det være sagt med det samme: Dette er en af de mest spændende af de vel omkring 10 King-bøger jeg har læst. Dermed være sagt, at det ikke så meget er gruopvækkende horror, som han har lavet en del af, selvom der så absolut også er skildringer af dødsfald og grusomme hændelser, der absolut trækker tænder ud på læseren, men ...

Grund-konceptet er, at en mindre by (i King's hjemstat Maine, selvfølgelig) pludselig omkranses af et uigennemtrængeligt kraftfelt der går seks km op og et ukendt antal km ned. Byen har normalt et indbyggertal på omkring 2000, men da fænomenet indtræffer på en hverdag, hvor folk er på arbejde og der også er et udenbys sportsarrangement, der involverer skolen og sågar det lokale brandkorps, er indbyggertallet nede på omkring 800.

Vi har altså en slags mikrokosmos af det amerikanske samfund, komplet med inkompetente politikere, magt- og pengeliderlige forretningsfolk, mere eller mindre skøre præster, pressede journalister, læger, politifolk, narkoproblemer, arbejdsløshed og andre almindelige mennesker. Persongalleriet er med andre ord enormt, og vi følger op imod 30 hovedpersoner, omkring 50 bifikur og sågar to afsnit set fra hunde-perspektiv! Det kan lyde voldsomt, men romanen er så også over 1000 sider lang, og det er slet ikke noget problem at hitte rede i det, når man først er i gang med læsningen, fordi King skriver på en meget naturlig måde.

Vores primære helt er en krigsveteran, der arbejder på den lokale café med hemmeligheder fra fortiden og militære kontakter, der gør ham til en afgørende person i magtspillet, der starter idet 'kuplen' sænker sig over byen. Hans primære

modstander er byens de facto magthaver 'Big Jim' Rennie – viceborgmester og brugtvognsforhandler med særdeles mange skumle jern i ilden.

Så vidt jeg har forstået, så var det en idé King forsøgte at skrive både i 1972 og 1982, uden at han syntes det fungerede, hvilket får mig til at tro, at den primære inspirationskilde måske oprindeligt var William Golding's *Fluernes Herre*, ændret til bystørrelse. Jeg vil ikke gå så meget mere ind på selve handlingen, men tro mig når jeg siger, at der er nogle stjernepsykopater i denne by som virkelig får lov at folde sig ud. Selve science fiction-elementet (kuplen) viser sig at have en ret spøjs forklaring som nogle sikkert vil hade, men jeg syntes faktisk, at det fungerede okay, men det er primært ment som en katalysator til at skildre et samfund, der går agurk.

Når denne bog fungerer så godt for mig, er det nok fordi, at jeg altid har haft en kynisk tiltro til, at der findes ondskab og ligegyldighed i ret mange mennesker, og det fænomen er skildret temmelig præcist i denne roman. Det er også en af de mest åbenlyst politiske King-romaner med henvisninger til både religion, miljøproblematikker, (soldater)-veteranpolitik, amerikansk politik, mm. Ifølge King selv er 'Big Jim'-karakteren inspireret af tidligere vicepræsident i USA Dick Cheney. Alt det gør *Under Kuplen* til en mere moden King roman, og han har da også fået usædvanligt meget mere ros for denne end han plejer af det 'lit-

terære parnas'. Sproget glider flydende, og man får hele tiden lyst til at læse videre pga. den støt stigende spændingskurve, der ender næsten hvert kapitel med en cliff-hanger. (Jeg læste den engelske version).

Det var selvfølgelig oplagt at forsøge lave en tv-serie ud af en roman med et så stort persongalleri, men da jeg opdagede, at den er lavet til en af de amerikanske netværks kanaler, fik jeg ærligt talt bange anelser. Dette sætter nemlig en del begrænsninger på, hvor tæt de kan komme på nogle af de mere gustne begivenheder (Jeg talte vist fire voldtægter, nekrofil, et utal af blodige mord og hændelige uheld, specielt to personers voldsomme brug af methamfetamin, mm.). Det hører ligesom bedre hjemme på kabel-tv ... Nu har jeg så også fået set første sæson af tv-serien, og der er så afgjort problemer. Det tager ca. 6 afsnit før der er bare en lille smule styr på en handling, og man skal smide alt, hvad man har fra bogen ud af hukommelsen, ellers bliver man sur, trist, skuffet og vanvittig irriteret. Persongalleriet er skåret ned til ca. 1/3 og der er INGEN af figurerne, der deler nogen som helst karaktertræk med bogens figurer andet et par enkelt navne og jobbeskrivelser.

En anden spøjs ændring er, at tv-serien er blevet politisk korrekt i persongalleriet, der i modsætning til bogen er blevet væsentlig mere multietnisk. Der er sågar opfundet en sort lesbisk advokat som mor til en af de yngre hovedfigurer. Det kunne

måske have været interessant, hvis man havde brugt det til at sige noget om racisme og forskelsbehandling, men nej, det har intet andet formål end at de bare skal være der. I bogen nævner King overhovedet ikke etnicitet hos nogen, selvom man kan mistænke et par enkelte for at have en anden etnicitet ud fra deres navne, men det er og bliver gætteri. Bogen har faktisk et par åbenlyst biseksuelle kvinder med, og de lider begge en grum skæbne – den ene får dog sin hævn lidt senere.

Skuespillet er et sted imellem jævnt og skrækkeligt undtagen hos Dean Norris (ham der spillede narkobetjent i serien *Breaking Bad*), der har den dominerende hovedrolle som 'Big Jim' og hende, der spiller journalist. Jeg er med på, at der er meget man ikke kan/må vise på de store amerikanske netværk, men det her er bare dumt og fordummende. Næsten alle Kings pointer er udvandet til det ukendelige ((lokal)politik), helt væk (miljø) eller sågar drejet 180 grader(eksempelvis Kings kritik af religion). Øvøvøv, det kunne have været så godt, hvis man bare havde filmet bogen slavisk til en kabel-tv kanal uden at lægge fingre imellem. Arrrrggg-hhh – det er lige før sæson 2 kun kan blive bedre:-S ...

Det er i øvrigt værd at nævne, at første afsnit af serien er ganske kompetent instrueret af danske Niels Arden Oplev. Det er også det afsnit med flest effekter, og han har generelt fået ros for indsatsen, og han står fortsat som executive producer på serien. Det gør King i øvrigt også, selvom jeg ikke fatter, hvorfor han er gået med til så mange ændringer.

Bogen kan fås billigt på engelsk og er også oversat til dansk udgivet af Lindhardt og Ringhof.

Niels Gjerløff

The Boys

Tegneserie 2007-2012, Garth Ennis + forskellige tegnere

Nummer 1-72 i hæfteform, fås også i div. opsamlinger.

I sin serie *Preacher* demonstrerede tegneserieforfatteren Garth Ennis at han hadede organiseret religion. I serien *The Boys* var turen så kommet til en anden ting han hader: superhelte. Måske en lidt mærkelig ting at hade for en mand der lever af at skrive historier om dem, men han kan jo så få afreageret på sit hadeobjekt.

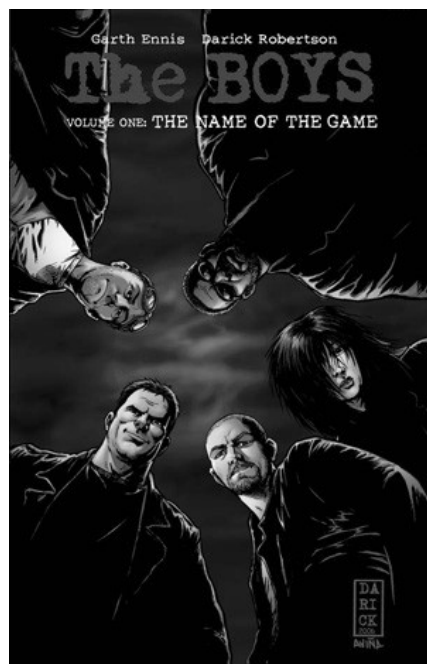
The Boys ville aldrig være blevet udgivet tilbage i de amerikanske tegneseriers selvcensurs dage. Den er fyldt med ekstrem vold og sex. Eller rettere: ekstrem vold og noget der bedst kan beskrives som hvad drengene i folkeskolen i min barndom brugte meget tid på: At tegne tisse-mænd på tavlen. Hvad enten man har religiøse/moraliske problemer med den slags eller ej, kan det være anstrengende at komme igennem et par tusinde sider med det, uanset hvor professionelt flot tegningerne er udført. Men hvis man kan klare det, så byder *The Boys* også på andet end drengestreger og en hadekampagne mod superhelte.

En af de første, og nok stadig den bedste, anti-superhelte superhelte-tegneserie, er Alan Moores *Watchmen*. Der fik vi vendt mange ting på hovedet: Manden med den sindssyge plan var for eksempel ikke en superskurk, men en af heltene. Noget andet som Moore ville vise os, var at superhelte-fortællingerne på bunden er nogle magtfantasier, og at for meget magt får mennesker til at handle amoralsk. Moores udgave af Superman endte med på koldblodig vis at myrde hans version af Batman.

Garth Ennis tilsvarende Superman-figur Homelander ville også rigtig myrde chefen for *The Boys*, den hemmelighedsfulde Butcher. Homelander er ellers den stærkeste superhelt i verden og har normalt ingen problemer med at dræbe off-camera. Og selv om Butcher er sejere end de fleste superhelte, er han langt fra i Homelanders

klasse. Men der er visse årsager til at han ikke kan røre Butcher, hvilket afsløres i løbet af historien.

Butchers mission i verden er ret sammenfaldende med Garth Ennis': Han vil af med alle superhelte, da han ikke stoler på nogen af dem. Det er heller ikke fordi han mangler opbakning for sin teori om at de alle er rådne indeni. Udadtil er superhelte som de fremstilles i deres tegneseriehæfter: Kæmper mod ondskab, redder verden o.s.v. I virkeligheden arbejder de alle for det firma der fremstiller stoffet som kan give folk superkræfter og skovler penge ind på at udgive tegneserier om heltenes bedrifter. Heltene tilbringer deres tid med at holde fester og orgier og generelt opføre sig som uregerlige teenagere.

Butcher har mere eller mindre skabt sit eget job, som går ud på at holde øje med superhelte for den amerikanske regering og sørge for at de mest ekstreme af dem bliver skaffet af vejen. Til at hjælpe sig med det job, har han fire andre: Mother's Milk som er stor og stærk og en haj til efterretningsarbejde. Frenche som er en gal franskmand og altid i selskab med The Female, en uskyldigt udseende lille kvinde, som kun kan kommunikere med Frenche. De to kan ikke meget andet end at slå

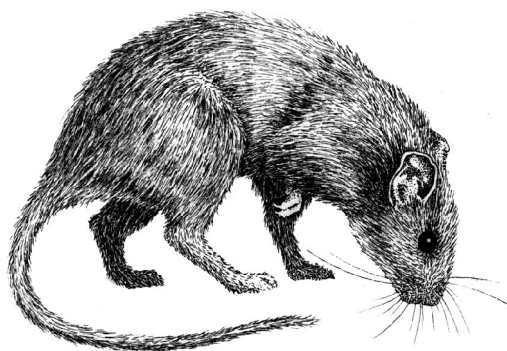
ihjel, hvilket de til gengæld er ret gode til. Endelig er der Hughie, som Butcher af uvisse årsager har hyret, selv om Hughie er modstander af vold og i øvrigt ikke har nogen specielle evner eller kvalifikationer. Alle har enten superkræfter via deres opvækst eller Butcher har sørget for at skaffe dem noget af det stof der giver superkræfter, så de er langt sejere end den gennemsnitlige superhelt, men ikke helt i klasse med de sejeste.

Butchers største hadeobjekt er Homelander, som er leder af The Seven, verdens førende superheltegruppe. Hvorfor opklares i løbet af serien. Men ligesom Homelander ikke kan røre Butcher, kan Butcher og The Boys ikke røre The Seven. Det arbejder Butcher så ihærdigt på at gøre noget ved. Og han forspilder ingen chance for at håne Homelander og hans team.

Der er flere interessante historier i *The Boys*: Dels er der en gennemgående kærlighedshistorie med Hughie og en pige han møder i en park kort tid efter at Butcher har hyret ham. Han er allerede ked af sit job og overvejer at kvitte det. Det samme gør pigen Annie, men ingen af dem fortæller den anden hvilke job det er. Læserne ved derimod allerede fra starten at Annie er identisk med det nye medlem af The Seven, men Hughie finder først ud af det langt ind i serien. Også gennemgående er forholdet mellem Butcher og Hughie: Hvad er der egentlig Butcher vil med Hughie? Vil han vise at han kan omvende en der er nærmest pacifist til at blive en god lille snigmorder? Har han brug for et normalt menneske for at holde sin egen ekstreme personlighed under kontrol? Begge historier udvikler sig efterhånden og gør at man bedre kan sluge Ennis' drengestreger.

Vi kommer også igennem de fleste af de kendte superhelte. Udover Superman får vi en alkoholisk Wonder Woman, en Aquaman med dykkerhjelme, en nazistisk 'nordisk gud', en Professor X som er kultleder for en større

Rotter

Fem korte historier

Af Martin Schjönning

Indhold

Fødsel 3

Èguĩ 5

Ofre 8

Animalia 13

Transcendens 16

Til min kollega Jonas Wilmann, der slap rotterne ud af fælden.

Fødsel

Og så sad vi på et spillested uden navn, af den slags hvor musikerne blev betalt med øl, og hvor ens sko klistrede fast til gulvet, lige meget hvor på stedet man befandt sig. Og bartenderen var den fuldeste af os alle sammen. Findes den slags steder stadig? De serverede snerrekaffe direkte fra maskinen og lunkne dåsebajere uden banderole og ikke meget andet. Og figurerede næppe på myndighedernes lister over udskækningssteder. Lange bænke ved lange borde, rå betonmure med graffiti og indtørrede, mejselfaste plamager i hjørnerne, foruden en scene der bestod af seks EU-paller, holdt sammen af gaffatape og gode intensioner.

Lokalet var helt fyldt med røg og larm da vi kom ind fra kulden. Det var en overvældende trykkogetemning, som vi sank ind i. En atmosfære af livlig fordærv og fræsende punkrock. Det første mine øjne registrerede gennem de tykke tåger af tjald- og tobaksrøg, og oppisket skarn fra moshpitten var to ... mennesker ... der parrede sig under et bord. Alle andre ignorerede dem. I den anden ende af rummet blev en dreng behandlet for et bredt sår i hovedet efter mødet med en af salens cementsøjler.

Vi skaffede en bakke øl fra baren. Vi rullede joints og tændte dem og føjede til røgskyen, som var måden man gjorde det på den slags steder, hvor alle inhalerede i fællesskab og delte hinandens spøgelse, som to nære venner ville bytte koner. Vi grinede og smagte på hverandre og sendte jointen på omgang mellem læber, varme og våde af kådhed. Og så dukkede han op.

Han var en af de der overleve, der trods al sandsynlighed stadig eksisterer. En livsform der hjemsøger netop den slags steder. Som et dovent, forædt møl søgte han mod det lys som stedet udsendte, og som kun han kunne se. Han var i joggingtøj der, misfarvet og solbleget, posede ud over hans laskede vom og flabrende lår. Hans ansigt lignede en porcelænstallerken fyldt med dampende afføring: Blegt og glinsende, med vild, bæbrun skægvækst og møntstore, lodne modermærker.

Engang havde han sikkert kørt stilen - hvad den end var mens han levede. Men som årene havde slidt sig gennem hans organer og selvrespekt var han åbenbart gledet ind i en apatisk symbiose med det bløde, løse bomuld der kunne rumme hans enorme korpus og byrden af hans selvhad. Han stank af gammel sved - harskt og hengemt. Vi skulede til ham fra vores pladser i fællesskabet, da han satte sig ved vores bord. Han mindede os om en svulst der pludselig var groet frem på vores krop.

I lang tid forsøgte vi at ignorere ham væk – igen ligesom en svulst – ved at holde samtalen inden for emner han umuligt kunne følge med i. I vores røde øjne var han der ikke - der var kun os. Men han nægtede at underordne sig, selv denne basale spilleregel. Han smiskede hundeagtigt og smaskede med sin mund, der underligt automatisk talte, ikke *til* os, men *på* os.

Pludselig trak han et dyr op fra sin bukselomme. Et aflangt, pelset dyr i samme farve som hans skæg. En rotte. Den dirrede over hele dens udspilede krop - den var lige så fed og deform som ham. Han lagde den på bordet, hvor den krummede sig sammen til en bævrende hårbolle. Så smilede han bredt til os med sin beskidte mund. Han manglede to tænder i overmund. Resten var gule.

Vi prøvede, men kunne ikke overse ham nu. Eller det lille aparte dyr der panikslagen over den skærende støj fra scenen og de råbende gæster, klyngede sig til den fedtede bordplade, som en skibbruden klamrer sig til et stykke drivtømmer.

Vi skiftede taktik og stirrede nu på ham med åbenlys afsky ... og fascination. Vi søgte at ydmyge ham med vores dømmende blikke. Håbede at hans skam ville nå en form for mageløst, hidtil uset niveau, så han ville forlade os. Plage nogle andre. Lade os være. Men han var uden nåde.

Han prikkede til rotten med en kort, tyk finger. Den peb. Han greb om den med tommel- og pegefinger og trykkede den på siderne. Frygten lyste ud af dens sorte, punktumøjne og den hvinede højfrekvent. Så begyndte der at pible væske ud af dens bagende. Dyret krummede sig sammen om sig selv, i en slags krampe, og en nøgen, fosterfedtindsmurt rotteunge flød ud af dens sorte skød.

Vi trak os tilbage i væmmelse. Rotteungen rullede rundt på bordet i blinde og følte for sig med underudviklede hårløse poter. Rotteejeren holdt det ynkelige moderdyr nede, presset mod bordpladen, mens hun rakte ud efter sin unge med tungen. Han pressede igen på dens flanker, og en ny unge gled ud. Og endnu en. Hjælpeløse ormede de sig rundt, dirrende af kulde og angst for det ukendte.

Han kiggede op og sikrede sig at vi ikke så bort. At han havde vores fulde, udelte opmærksomhed. Han blev ikke skuffet. Vi var tryllebundet af det frastødende fødselsmirakel der udspillede sig for øjnene af os. Så greb han den førstefødte, i halestumpen, mellem to sorte negle. Han holdt den sprællende skabning op i det dårlige lys, som fremviste han en sjælden, smukt facetteret ædelsten. Så puttede han den i munden og tyggede sammen om den spæde, kødfarvede krop. Det næsten uørlige plop det gav lød som et riffelskud i vores ører. Overdøvede musikken - overdøvede vores tanker! Lyserødt savl piblede ned over hans hage, og hans smil blev bredere.

Vi ønskede at se bort nu, mere end vi nogensinde havde ønsket os noget som helst. Vi ønskede at komme væk fra disse modbydelige væsner. Vi ønskede at kaste op. Men vi sad som naglet til bænken, hypnotiseret af sumpmenneskets bizarre, ubegribelige forestilling.

Han samlede den næste dryppende rotteunge op, knuste den mellem sine kindtænder, tyggede nærmest eftertænksomt en stund og slugte den. Derefter fulgte den sidste. Moderen lå stille nu. Udmattet af fødslen og fanget i en form for primitiv, biologisk sorgtilstand der sugede de sidste kræfter ud af hende.

Vi så til mens han, stadig smilende, førte en dåseøl op til sin blodige mund og skyllede rotteynglen ned. Små sorte stubbe viste sig nu omkring hans næse. Det var som om lyset omkring ham forsvandt gradvist. Snart lå mørket over hans øjne.

Da han sænkede dåsen igen var hans fortænder blevet længere. Krumme elfenbensknive med skarpe, smalle klinger. Hans sporadiske skæg havde bredt sigt fra kinderne, helt op i panden.

Metamorfosen standsede. Den halvfærdige menneskerotte smilede endnu sit sindssyge smil og så på os, som en tryllekunstner, med begejstringen brændende bag sine sorte, runde øjne.

”Jeg er der snart” udbrød han, med pibende stemme. ”Og når jeg er færdig bliver det mig der kigger på Jer. Se det i øjnene: Vi er mange flere end I er.”

Èguĩ

”Thi kendes for ret ...” kaglede den mindste og grimmeste af bødlerne, i en hysterisk parodi på en dommer. Men der havde aldrig været en retssag. Der var aldrig ført vidner. Der var slet ingen vidner at føre eller udspørge. Alt var tabt.

”... tiltalte kendes hermed skyldig i frådseri og grådighed, hvorfor det er ...” Bøddelen og hans makker brød sammen af grin. Lyden af deres slimede, skramlende latter blev kastet gennem den endeløse kælder, der spredte sine fangarme i alle retninger omkring dem. Latterens vildfarne ekkoer blandede sig med langtrukne skrig og store maskiners rumlen.

Den mindste og grimmeste bøddel fik med stort besvær kontrol over sig selv igen. Hans øjne glødede næsten – som ulmende bålglas – i halvmørket, så forbumlet var han af opium og risbrændevin.

”... hvorfor det er den kejserlige rets privilegium og pligt ...” – ved ordet ”pligt” begyndte den anden bøddel at fnise og ryste på hovedet. Hans skaldede isse drev af sved. Skæret fra kammerets få lamper og fakler – og de forfærdende åbne ildsteder – kærtegnede hans koparrede ansigt.

Manden på pinebænken vred sig. Hans hals snørede sig sammen i angst, men også af overanstrengelse. Han kunne smage blod bagerst på tungen, hver gang han blot forsøgte at hæve stemmen, så meget havde han skreget. Desperat efter at udtrykke sig, men sanseløs af frygt, hev og sled han automatisk i lænkerne. Hænderne åbnede og knyttede sig krampagtigt. En brændende smerte skød op gennem armene da sårene fra hans afrevne negle sprang op på ny.

Pludselig blev de to bødler tavse. Manden på bænken så forvildet op og forsøgte at gennemtrænge det permanente halvmørke der herskede i kasematterne under paladset. Bødlerne trak sig ydmygt væk fra rummets midte, hvor han lå udstrakt og lænket til bænken. De gled sammen med skyggerne, som spøgelser der endelig havde opnået deres anden og endelige død.

Ind i rummet trådte en lille, bred skikkelse. Hjulbenet og senet og med ansigtet gemt bag et snavset skæg. En sved- og blodpletet læderkalot dækkede hans isse, men intet var gjort for at skjule det skrigende lyserøde virvar af smeltet arvæv der havde udskiftet hans højre øje.

Manden på bænken begyndte at mumle forhastede, usammenhængende bønner til forfædre og til Yen-lo-wang – dødsguden, Helvedes dommer – men ingen ånder lyttede. Ingen kom og udfriede ham fra de kommende pinsler. Manden på bænken vidste hvad der ventede.

Han kunne se sin skæbne genspejlet i den nyankomnes manglende øje. Han var manden uden navn – en dæmon med mongolsk blod i årerne, der havde solgt sig selv til kejseren. Han var Ham-der-undfanger-èguĩ. Og han spildte ikke tiden med snak.

Tavs, som jægeren der følelsesløst, men nænsomt befrier en due fra en snare, kun for at brække dens nakke, gik Ham-der-undfanger-èguĩ i gang med at arbejde. De to menige bødler så til fra skyggerne – med al tydelighed ivrige efter at lære fra en sand mester.

Med et prust løftede halvmongolen en enorm kedel-lignende genstand op fra gulvet. Hans bryst- og armmuskler spændtes og gav sig tydeligt, men ansigtet forblev dødt og udtryksløst. Kedlen var halvkugleformet og havde et stort hul i bunden og tre usædvanlige kasser naglet til overfladen. En lille lem, med smukt udførte hængsler, sad mellem to af kasserne.

Manden på bænken vandede sig da kedlen ramte ned i hans mave og slog al luft ud af ham. Ham-der-undfanger-èguĩ ventede tålmodigt til manden fik vejret igen. Så fandt han en sæk frem og holdt den op i lyset. Det brune, skjoldede stof bugtede sig, som var sækken et levende, leddeløst dyr, der blindt sloges mod en usynlig modstander. Med grusom tålmodighed rakte Ham-der-undfanger-èguĩ ned i den og trak den første rotte op.

Hele kammeret begyndte at snurre rundt for manden på bænken. Han fik kvalme, men havde intet tilbage i sin før så imponerende mave. Vommen var tom, og hang som en død vandmand ud over siderne af hans krop. Hans forsøg på at kaste op gjorde intet, andet end at sende bitter, brændende galde op i hans svælg.

Halvmongolen åbnede den lille lem i kedlen med sin frie hånd. Rotten – et splejset, tydeligt udsultet dyr – vred sig i den anden, men han holdt godt fast. Lynsnart jog han gnaveren ned gennem lemmen, slap den og lukkede kedlen igen. Manden på pinebænken raspede et skrig af sig da rotten begyndte at kravle rundt på hans mave. Dens små hårde kløer føltes kolde mod maveskindet. Dens beskidte snude, der vibrerende undersøgte ham, stykke for stykke, var til gengæld våd og varm.

Ham-der-undfanger-èguĩ hev endnu en rotte frem. Han viste stadig ingen følelser overhovedet, som om situationen slet ikke vedkom ham. Behændigt føjede han rotte nummer to til kedlen. Det forsatte indtil kedlen var fuld og rotterne føltes som ét samlet, tusindarmet væsen mod maven. De peb skingert inde bag metallet og slog haler og poter mod kedlens inderside.

Halvmongolens brutale fjæs afslørede ingen forbehold, ingen samvittighed. Han var hård som jade og foldet stål. Stadig uden at ytre en lyd gestikulerede han til de to menige bødler, der nu var holdt helt op med at le. De smilede ikke engang, men betragtede mesteren med professionel benovelse, som var han en berømt digter eller kunstner.

Lydigt fulgte de hans fagter og fandt hver deres lange jerntang frem fra værktøjsstativerne langs kammerets frugt drivende vægge. Med tængerne fiskede de glødende kulstykker op fra de åbne bålgrøder. Deres ansigter spændtes i koncentration mens de, under ledelse af Ham-der-undfanger-èguĩ, gelejdede kullene ned i de små kasser på kedlen.

Manden på bænken registrerede at kedlen blev varmere, men ikke nær så meget som han havde frygtet. Efterhånden som de små kasser blev fyldt op forvirrede den udeblivende smerte ham mere og mere. Lige indtil han bemærkede hvor aktive rotterne var blevet.

Gnaverne var ellers faldet en smule til ro. De syntes at være underligt beroliget af det faktum, at de ikke kunne komme ud. Men som temperaturen i metalkedlens indre steg – til hvad der snart måtte være uudholdelige højder – begyndte de at rumstere igen.

De menige bødler så til med en blanding af nysgerrig interesse og forventningsfuld gru, lysende i deres betændte, forsvirede øjne. Den ene mumlede lydløst frem for sig, og det gik op for manden på bænken, at bødlen stod og talte sekunder.

Efter et langt stykke tid – der forekom manden på bænken som adskillige uger – fordrejedes halvmongolens ødelagte ansigt i en utilfreds og utålmodig mine. Han bøjede sig ind over sit offer og gloede olmt ned i den nærmeste kasse med ulmende kul. Hans mund åbnede sig – åbenbarende to rækker af rådne, deforme tænder – og han sugede en gevaldig mundfuld luft ned i lungerne. Han pustede ud, direkte ned på kullene, der gengældte gestussen ved at kaste et skærende rødt skimmer over hans ødelagte, djævelske ansigt.

Rotterne i kedlen forvandlede sig øjeblikkeligt. Fra at være usikre og smådesperate fanger, til at være en frenetisk hvirvelstorm af spidse kløer og lange skarpe fortænder. Manden på bænken var ikke længere opmærksom på sin udpinte strube. Han skreg indtil lungerne var tomme, gispede hakkende efter luft, og skreg derefter igen.

I kedlen havde rotterne netop opdaget den eneste mulige flugtvej, og var i fuld gang med at grave den fri. Med en sydende, rivende lyd sprængte de spidse tænder sig gennem maveskindet, og fortsatte ned gennem tarme og organer, som selvkørende svingbor der var gået amok. Manden på bænken fornemmede hvordan hans tarme blev gnavet over flere steder på én gang, og hvordan deres sparsomme indhold blev blandet til et blævret ælte, sammen med blod og brusk. leveren blev perforeret, hans nyrer gnasket i stykker, men hans bevidsthed nægtede af en eller anden grund at lade ham besvime.

Så han skreg og skreg, i over en time, mens blodet løb ud under kanten af kedelen, og bødlerne jævnlige tilføjede flere kul. Rotterne var vanvittige af klaustrofobisk angst, hede, sult og blodtørst. Først da det første blodindsmurte gnaverhoved tittede ud af siden på ham, gled han over i besvimelsens velsignede glemsel, og kort derefter ind i døden.

Manden på bænken var ikke længere nogen mand og lå ikke længere på en bæk. Nu var han Èguĩ. Og han var ikke den eneste. Rundt om mesterbødlen med det mongolske blod svævede tusind sjæle, ind og ud mellem hinanden – sjæle der klagede sig endeløst og lydløst, af hævnthirst og af evig, ustillelig sult.

De var Èguĩ – de sidste diffuse reminiscenser af havesyge dødelige. Sultne ånder der ikke kunne finde hvile og for hvem Yen-lo-wang havde stængt efterlivets porte. De var fanget, som udsultede rotter i en kedel af jern, og deres eneste udgang var manden der havde undfanget dem.

Den senest ankomne af de tusind sjæle studerede sit eget lig uden egentlig interesse. Han klynkede af sult, og ærgrede sig over at se godt kød spildt på skadedyr som rotter. Så fik han øje på Ham der undfangede ham, og smilede saligt, trods den bidende ulvehunger i hans substansløse mave. Med ét var han klar over hvad der ventede denne mesterbøddel efter døden. Han grinede gennem sin tørre gråd og gav sig til at vente.

Ofre

Min lokale guide nægtede at fortsætte allerede adskillige mil før vi nåede landsbyen. I bagklogskabens klare lys var han en mere forstandig mand end jeg. Nysgerrigheden drev mig, må jeg indrømme. Nygerrighed og eventyrlyst; de samme dårske der drev mig til at melde mig frivilligt til kolonistyrken. Der drev mig til at investere familieformuen i værdiløse the-optioner. Der i sidste ende drev mig til dette asyl for sindssyge stakler.

Guidens modvilje kom pludseligt og uventet. Hans rennomé er pletfrit - så pletfrit som disse leflende halvville nu engang kan opnå. Major Kipling anbefalede ham endda personligt. Det burde derfor have sagt mig at noget var helt galt, da han uden nærmere forklaring opsagde sin stilling, men i min arrogance lod jeg ikke hans overtro påvirke mig. Efter en lang og - skulle det vise sig - formålsløs diskussion rettede jeg min uniform, som jeg har for vane når jeg ønsker at fremstå som et godt eksempel, og steg med så meget værdighed som muligt op på mit muldyr. Jeg efterlod guiden på junglestien hvor han monomanisk reciterede sin hedenske tros mantraer, for at afværge onde ånder.

Kun bevæbnet med en rytterpistol, min sabel og en opkrævning beseglet af guvernøren, begav jeg mig dybere ind i urskoven, hvor en sværm af mosquitoer og andet kryb der umuliggør tilværelsen i dette forbandede land, tog imod mig med stor inderlighed. Bag min kogende vrede over guidens pludselige forræderi opstod en vis bekymring for mandens velbefindende - jeg forestiller mig at det er sådan en jæger har det, hvis en trofast jagthund forsvinder i skoven. Thuggee-kulten var i fremgang på dette tidspunkt, og ofrene til deres sorte gudinde blev fundet overalt i de dage. Manden var ubevæbnet og tydeligvis mentalt forstyrret. Han var dog i langt større sikkerhed end denne ydmyge fortæller.

Mens jeg således fortsatte på egen hånd funderede jeg over målet for min rejse. Landsbyen - der som alle andre af den slags primitive flækker ikke havde noget egentligt navn; ikke i britisk forstand i hvert fald - lå på grænsen af guvernørens land. Efter den fortabte terrænet sig i mil efter mil af ugennemtrængeligt junglekrat, hjemsøgt af tigre og kobraslanger. I disse uendelige skove forsvinder enhver fornemmelse af tid og sted. Himlen kan end ikke anes gennem det sammenfjærede løv, og ens hørelse døves. Lyde bliver simpelthen opslugt af den tætte bevoksning. Det er sågar muligt for en enlig elefanttyr at luske sig op på en opmærksom vandringsmand. Mit kompagni fandt engang resterne af en sådan vandringsmand, trampet til uigenkendeligt, blodigt mudder. Jeg hader i sandhed dette uciviliserede land!

Landsbyen var kendt som et velsignet sted. Vel at mærke velsignet efter dette lands standarder, så jeg formodede ikke at det betød det helt store. Her til lands er en by *velsignet* hvis hvert andet spædbarn overlever sit første halvår, eller hvis brønden viser sig ikke at indeholde giftigt vand. Udstyret med en veritabel velsignelse, skulle man tro at det ikke ville være svært for landsbyen at imødekomme guvernørens skattekrav - efter min mening er han alt for eftergivende hvad den slags angår.

Præcis hvordan landsbyen var velsignet herskede der ingenlunde enighed om blandt mine tvivlsomme kilder. Man sagde at byen aldrig havde lidt under de mange, ulykkelige sygdomsepidemier der havde ramt kvæget i alle de omkringliggende småsamfund. Værten i en

opiumsbule fortalte mig, med sine rubinrøde øjne vidt opsærrede, at han kendte en mand på ikke mindre end 130 år, der var vokset op i landsbyen, og at folk på den alder på ingen måde var sjældne der. En blind tiggerske - en af de såkaldte *harijan*, som vi hvide kalder urørlige eller kasteløse - berettede endda at velsignelsens historie er umådeligt lang. Den senile kvindes begreb om tid og matematik, eller for den sags skyld den kristne kalender, var ikke just imponerende, men jeg tolker det således at landsbyen, selv under den forfædelige plage der affolkede Orienten i det 14. århundrede, ikke alene overlevede, men forblev uberørt af de tragedier der florerede omkring den. Den samme plage der senere ankom til Middelhavets kyster og fik navnet Den Sorte Død.

Fordybet i disse okkulte rygter, og svovlende over min guides defaitistiske kujoneri, bevægede jeg mig gennem det grønne helvede. Snart var jeg nødt til at stige af muldyret og trække det efter mig, da den i forvejen smalle sti skrumpede ind til en næsten usynlig dyreveksel. Min uniformskrave kradsede modbydeligt mod min hals, der var oversået med myggestik og fluebid - en konstant irritationskilde i disse subtropiske egne. Varmen er ulidelig. Den slår sig på hjernen af ethvert civiliseret menneske hernede. Man drukner sig nærmest i frugtsaft da drikkevandet giver frygtelige maveonder. Saften nødtsages man til at blande med gin og sirup, for at overdøve bitterheden, men lige lidt hjælper det. Kroppen sveder det ud igen i samme tempo som man kan drikke det. I det mindste virker det også mod skørbug - muligvis det farligste våben dette tilbagestående område kan mønstre mod den britiske krone. Næstefter malaria, naturligvis.

Efterhånden som jeg nærmede mig landsbyen steg luftfugtigheden til det uudholdelige. Jeg ihukom de arme mennesker der omkom i Det Sorte Hul i Calcutta. Hele denne enorme koloni er ét stort sort hul, og dens befolkning er miderne der kravler i de dødes kød. Det sortnede momentalt for mine øjne, men jeg holdt ryggen rank og fortsatte, stadig trækkende det modvillige asen efter mig. Krapylet blev mere og mere umedgørligt, des nærmere vi kom landsbyen. Til sidst måtte jeg tøjre det til et træ, da det fuldkommen nægtede at bevæge sig fremad. Dets hove trak dybe furer i jorden når jeg forsøgte at hale det videre. Jeg piskede løs på bæstet, men lige lidt hjalp det. Det skrydede hysterisk og snappede efter mig med dets kantede tænder.

Højlydt forbandende den dag jeg satte fod uden for mit elskede England trampede jeg den sidste mil alene, og kunne kun håbe at hverken rovdyr eller lokalbefolkningen berøvede mig mit muldyr. Da jeg endelig nåede frem til målet var jeg forrevet af torne, mine støvler oversprøjtet med rødt, leret mudder, og jeg svedte som en orne i brunst. Jeg udgjorde med andre ord ikke et syn Kronen kunne være stolt af, men jeg indrømmer at jeg på dette tidspunkt var ligeglad.

Den forventede velkomstkomité af vanartede børn udeblev til forbløffelse. Halvmenneskerne der bebor de ydre egne har sjældent, eller ligefrem aldrig, set et hvidt ansigt før, og man er derfor oftest at betragte som en form for attraktion eller forlystelse - som en vanskabning på en markedsplads. Ligeledes udeblev den sædvanlige gruppe af mimrende analfabeter der altid udgør et styrende råd i disse nærmest autonome ravnekroge. Ingen kvinder kom mig i møde med et krus *lassi* - en vulgær saltet mælkedrik som de lokale betragter som guddommelig føde.

Faktisk virkede det som om hele landsbyen var forladt. Jeg trak derfor pistolen, som en sikkerhedsforanstaltning, og begyndte at gennemsøge stedet. Selvom byen ikke så ud til at huse mere end et par hundrede indbyggere var den en sand labyrint af smalle gyder og skæve vinkler. Hytter og bladtækkede lader var opført i et kaos der får Londons fattigkvarterer til at fremstå gennemtænkte. Som i alle andre småbyer her var bygningerne faldefærdige og forsømte. De

degenererede indbyggere besidder simpelthen ikke normale håndværkeres stolthed, og i deres barnagtige dovenskab lader de deres egne huse forfalde. Templerne, derimod, der er opført til ære for lige så degenererede forfædre eller grotte, mangearmede afguder, vedligeholdes altid, og udbygges konstant med mere sølv, flere juveler og lag på lag af ædle træsorter og elfenben.

Det undrede mig af denne grund såre at jeg i virvaret af utætte rønner ikke kunne finde et tempel. Normalt er disse vanhellige kultsteder de højeste strukturer i enhver given landsby. Her var intet meget højere end en normalt proportioneret mand.

Under min eftersøgning fandt jeg ikke et eneste levende væsen. Det var ikke blot indbyggerne der var forsvundet, men også deres skravlede kvæg og deres afpillede høns. End ikke edderkopper eller andet kriblende liv kunne jeg finde, og det til trods for at byen med al tydelighed havde været forladt i dagevis. De åbne krukker folk her bruger til at spise af stod, fyldt med mugnende ris. I andre krukker havde overfladen på vand og risvin samlet et tykt lag af støv. Nogle steder lå halvt udskårne, nu indtørrede grøntsager stadig på brædder på de stampede jordgulve. I nogle ildsteder ulmede de sidste rester af gløder stadig svagt. Men ikke en flue rørte sig. Ingen maddiker ormede sig gennem de halvspiste *naan*-brød.

Og hvad mere mystisk var: Ingen aber. Langur-aberne i disse egne er normalt aldrig sene til at stjæle mad fra mennesker - ikke engang når menneskene sidder med maden i hånden. Dette er naturligvis blot endnu et tegn på landets sørgelige forfatning. Ethvert fungerende samfund havde for længst søgt at udrydde disse skadelige plageånder. Men i dette tilfælde gav abernes manglende tilstedeværelse mig med ét kuldegysninger, selv i den ulideligt fugtige hede. Som en feberamt - en tilstand jeg efter tre års udstationering her kun kender alt for godt - ravede jeg til sidst rundt mellem de latterlige hytter, desperat efter at møde et andet levende væsen.

Forstyrrede tanker fór gennem mit hoved, mens mysteriets omfang gradvist gik op for mig. Hvordan skulle jeg opkræve skatter af en befolning der ikke var der? Det synes måske at være et upassende indfald i daværende stund, men det var ikke desto mindre hvad min udkogte forstand kunne drive det til. Rundtosset af varme og gin rev jeg forhæng efter forhæng til side, men fandt kun forladte boliger og propfyldte lagre af mad. Ris i dynges, stabler af frugter og nødder, hele hytter fyldt med sukkerør og bønner. Uberørt af skadedyr stod denne overflod af mad blot og gærede kvalmende i varmen.

Om det var ensomheden, den beklumrende temperatur eller noget tredje og helt uforståeligt der skubbede mig ud over utilregnelighedens kant aner jeg ikke. Jeg ved blot at jeg, efter at have gennemledt hele byen uden at finde livstegn, var ved at gå til af tørst. En fornemmelse af at være strandet, som Stevensons uheldige protagonist, på en øde ø midt i junglens ocean. Jeg var en hvid mand, forsvundet på en hvid plet på kortet. Samtidigt følte jeg mig overvåget af væsner uden substans. Fjendtlige drømmeånder undfanget af hemmelige riter, nekromantikeres forkvaklede yngel, der skjulte sig mellem træerne, voksede fra vage fornemmelser til mareridsagtige halvrealiteter mens jeg dingled rundt i den tomme by.

Jeg kastede enhver forsigtighed fra mig - næsten. Jeg måtte have væske. Min krop skreg indvendigt. Min hals føltes som var den foret med hampereb. Et kort sekund stod jeg i en hytte med en krukke harsk bøffelmælk. Jeg havde næsten løftet den op til læberne, da den sidste rest af fornuft jeg besad kortvarigt tog magten fra vanviddet. Jeg kastede krukken fra mig, så den knustes mod den lerklinede væg med et skarpt knald. Stanken af fermenteret mælk ramte mig som en kølle i hovedet.

Jeg vaklede ud i byens snirklede gyder og fandt frem til det centrale torv. Som en opiumsdrinker der har været tørlagt i en uge, kastede jeg mig over brønden. Med usikre bevægelser fumlede jeg med den ramponerede spand. Der var ikke noget hejsespil, som på en britisk brønd. Kun et slidt tov af *jute*. Bedøvet som jeg var, af det uforklarlige ildebefindende, sansede jeg kun svagt hvad jeg lavede. Jeg ved derfor ikke om spanden overhovedet indeholdt vand, da jeg trak den op fra dybet, eller om den blot føltes overvældende tung for mine tørstsvækkede muskler. Den var næsten oppe ved overfladen da den blev fanget under et udspring i den sjuksket udgravede brøndskakt. Irriteret lagde jeg mine svindende kræfter i, men spanden sad fast. Ærgelig lænede jeg med ned i dybet, uden tanke for min egen sikkerhed, hvilket viste sig at være en fejl. Mine fingerspidser kunne lige akkurat strejfe spanden. Jeg lænede mig endnu længede ud, og det naturlige skete:

Svimmel og svag, som jeg var, mistede jeg balancen. Med galden boblende helt op i munden på mig, tumlede jeg ned i brøndens mørke med et kvindagtigt hyl, der ekkoede omkring mig som løsrevne spøgelsesstemmer. Mit fald syntes underligt langsomt, som om jeg svævede de første mange alen, og kun for alvor styrtede de sidste.

Jeg vågnede af min besvimelse og stirrede op mod brøndhullet. Tid gav ingen mening i dette fængsel, men jeg forstod så meget at den østerlandske nat - der er sortere end nogen anden - var faldet på. Uendeligt højt over mig blinkede stjernerne, som om de morede sig over min ulykke. Jeg tog mig til mit værkende hoved. Da jeg efterfølgende studerede mine fingre var det tydeligt, selv i det svage stjerneskr, at gammelt blod klæbede til dem. Jeg fandt spanden. Også den var blodig. Det var altså smerte og ikke forskrækkelse der havde bragt mig ud i besvimelsens tåger.

Langsomt fik jeg stablet mit mørbankede korpus på benene, der skælvede under vægten. Rummet jeg befandt mig i var forbløffende stort og - tænkte jeg efter at have sundet mig lidt - ligeledes påfaldende tørt, i betragtning af dets funktion. Jeg famlede mig vej rundt langs væggene, hele tiden på vagt over for det giftige kryb der har besat hver en afkrog af denne forrykte ødemark, men igen var der intet spor af liv. Til min overraskelse fandt jeg mure af solide sten da jeg nåede kanten af rummet. Ikke alene det, men jeg fandt også holdere til fakler, placeret mellem udhuggede arabesker i murværket. Jeg fandt mit fyrtøj frem fra uniformsjakken og fik blus på en af faklerne. Min forbløffelse antog stadig nye højder.

De ciserede sten var dekoreret med bladguld i tykke lag. Intrikate meander-mønstre og afgudsbilleder fyldte hver en kvadrattomme af rummets mure, med undtagelse af et enkelt sted i den fjerneste endevæg, hvor muren var afbrudt af en enorm dør, belagt med plader af skinnende sølv. Uhyrlige monstre mængede sig i denne dørs dekorationer; vanskabninger med øjne af smaragder og lange sorte gnavertænder af ibenholt. Jeg tabte næsten besindelsen igen over dette uhørte fund af så stor rigdom, men med mine sidste mentale reserver bevarede jeg fatningen. For en stund.

Nysgerrigheden drev mig. Altid den evigt forbandede nysgerrighed. Glemte var mit smertende hoved og min udpinte, sandtørre hals. Med faklen hævet over hovedet og pistolen parat puffede jeg sølvdøren op. Og det var i dette øjeblik jeg mistede forstanden. Hvor mange af mine medfanger her i dårekisten kan nævne det præcise øjeblik hvor djævelen fratog dem al sund tankevirksomhed? Næppe mange, tænker jeg.

Tempelrummet bag døren - for det var selvfølgelig landsbyens tempel jeg i mit uheldige fald havde opstøvet - var et studie i umenneskelig ulyksalighed og dæmonisk blodtørst. Der lå

hundredvis af lig, strøet ud over det enorme, blodtilsølede stengulv. Mænd og kvinder i alle aldre - fra gamle hvidskæg til aflivede, nøddebrune skønheder bestjålet den yndefulde frugtbarhed de havde haft i livet. Der lå børn imellem de voksne. Spædbørn sågar, med deres buttede fingre klemte sammen i små kuglerunde næver, knyttet af dødskramper og foreviget af blodets størken.

Den kolossale ligdyng af afgav en frygtelig stank, men jeg kastede ikke op. Synet var for chokerende til at min krop fattede hvad den burde gøre. Jeg besvime ikke, jeg løb ikke, og jeg bad ikke engang til Den Almægtige. Jeg stod blot målløs og bjergtaget af al den elendighed - alt dette ubeskrivelige fordærv.

Faklens lys fangedes i noget på bagvæggen. Basrelieffer, igen indkapslet i ædelmetaller og indlagt med funkende sten, dækkede muren, men barmhjertigt nok kunne mine øjne ikke gennemtrænge mørket dybt nok, til at opfange detaljer. Det var dog også rigeligt med et samlet indtryk. Gudebilleder der kun kunne være født i et sygt sind, tårnede sig op over et veritabelt gulv af tilbedende menneskekroppe. Guderne havde dyrehoveder, men ikke fra de ædle dyr befolkningen normalt attrå. Disse hoveder var tilspidsede og blikket i deres deforme, kuglerunde øjne var grådigt og nådesløst.

Centralt i dette orgie af vederstyggelige helvedesguder stod en mandshøj statue, der ikke i samme grad som reliefferne lod beskueren abstrahere. Denne statue forestillede slet og ret en enorm, fed rotte, hvis pupilløse øjne var orber af det pureste guld, mens resten var nænsomt udskåret og bemalet træ. Blod drev ned ad kæmperottens vage hage, ud mellem dens gule tænder, og da jeg så ordentligt efter opdagede jeg til min forfærdelse at blodet ikke var malet på. Det flød faktisk, i en pibende strøm fra udyrets kæber, og dryppede ned på gulvet foran dens klobesatte poter.

Det var først da at jeg opdagede resten af dem. Det forekom at de havde været skjult for mit blik indtil det øjeblik hvor jeg opdagede det løbende blod. Men nu så jeg dem kun alt for godt: Rotterne. Overalt, fra hvert et afsjælet legeme i den enorme bunke på gulvet, stak deres spidse små ansigter frem. De borede sig ud gennem maver og trak uforvarende tarme og sener efter sig. De ormede sig vej gennem og mellem de døde kroppe, mens de overstadigt mæskede sig i menneskekød. Hver tomme af hvert kadaver var oversået med små røde bid. Det sidste jeg så før enhver kontrolleret tanke forsagede mig, og mine allermest grundlæggende instinkter overtog, var et barns hoved. Det lå lidt på skrå, som om barnet undrede sig over min uhøflige indtrængen i landsbyens helligdom. Tre øjne mødte mig: Det ene var barnets eget, der blegt stirrede ud til siden. De to andre var rottens. Rotten der spejdede nysgerrigt ud af den anden øjenhule, mens klaret blod løb ned over barnekinden, som striber af tårer.

Hvordan jeg slap ud af den infernalske hule husker jeg intet om. Jeg fomoder at jeg i rendyrket panik fandt kræfterne og modet til at klatre op af det tov spanden hang i. Heller ikke de efterfølgende dage husker jeg. Min guide fandt mig i skoven, hvor jeg slået af komplet sindssyge fægtede vildt omkring mig med sablen og råbte op på den mest meningsløse måde.

Jeg er spærret inde her på anstalten. I mit helt eget Sorte Hul i Calcutta. Der er rotter i væggene. Naturligvis er der det. Rotter er alle steder, hvor mennesker er. Det er rotter i gulvet, og nogle gange vågner jeg endda ved at en rotte klatrer hen over mit ansigt mens jeg sover. Det er rotter overalt. Men jeg er klogere end de primitive, djævlblændte halvvilde i den gudsforladte landsby. Jeg ofrer så meget som muligt af mine sparsomme rationer til rotterne. For de er overalt ...

Animalia

Hun strammede grebet om spisepindene. Det gjaldt om at holde godt fast, så den lille lyserøde klump ikke faldt ned i bunden af glaskassen. På den anden side. Hvis hun strammede for meget til ville klumpen smutte alligevel. Klumpen var våd og blød. Den havde ligget i varmt vand, og i løbet af de få minutter det tog den at tøjle havde den ændret skikkelse. Fra en frossen, glimtende portionsanretning til et blegt, dødt væsen.

Væsenet havde fire bittesmå, korte ben, to sammenklemte øjne og en mave der var et helt lille bakkelandskab af hudfolder. Hist og her stak ensomme, tynde, hvide hår ud fra dens krop. Hun rystede på hovedet og slækkede grebet om pindene en smule. Hvis hun tabte klumpen ville den lande i det fine barkflis. Barkstumperne ville klæbe til den spinkle, fugtige krop. Der ville den ligge til den igen var kold, medmindre hun fjernede den igen, rensede den, varmede den op og forsøgte igen. Hun kunne slet ikke overskue tanken om at håndtere klumpen mere end højst nødvendigt. Hvis hun lod den ligge ville den med tiden rådne.

Der var også en lille mulighed for at Serpe ville finde den mens den stadig var lun. Han ville æde den, men kløjes i barkflisen. På den anden side: Hvis den lå og rådne ville den efterhånden generere nok gæringsvarme til at Serpe kunne se den med sin termografiske sjettesans. Så ville han æde fordærvet mad og blive syg.

Nej, som altid var det et spørgsmål om at koncentrere sig og udføre fodringen perfekt. Hun skubbede låget til terrariet op med den frie hånd og sænkede spisepindene ned. Serpe måtte være sulten. Han rørte allerede på sig inde under de tre store sten der dannede hans hi. Hun begyndte at føre klumpen rundt i terrariet, en halv centimeter over flislaget. Nogle gange rystede hun en smule på hånden, helt overlagt. Den lunkne klump mellem pindene måtte foregive liv. Ellers spiste Serpe den ikke.

Slangens brede, kantede næse kom til syne i hiets indgang. Tungen spillede febrilsk og ragede duftindtryk til sig. Duften af klumpen. Duften af kunstigt opvarmet kød og spinkle knogler, af blævrende, livløse organer. Af klumpen der var et væsen, der var en ...

Hun lukkede øjnene og bed sig selv hårdt i underlæben. Det var en klump. En portion. Det var Serpes mad. Punktum.

Kolde, lågløse og ædle. Serpes skinnende reptiløjne dukkede frem fra mørket. Hans blik fulgte klumpen, der hoppede rundt i pindenes greb som en marionetdukke ført af en evnesvag. Hun beundrede ham kærligt og forestillede sig hvordan hele hans stærke slangekrop nu spændtes og krummede sig sammen til hug.

Klumpens groteske dans nærmede sig sin slutning. Hun førte den med hoppende bevægelser hen imod hiet og holdt den helt stille. Serpe ville tolke dette som at byttedyret ikke havde opdaget ham og nu holdt et hvil før det igen ville bevæge sig.

Han slog til med ufattelig fart. Som altid nåede hun dårligt at se hvad der foregik. Slangens fjedrende ryggrad udløstes og med et enkelt hug havde han snappet klumpen mellem sine knusende kæber og var på vej ind i hiet igen.

Hendes hånd rystede og denne gang var det ikke overlagt. Det var noget andet. Noget uforklarligt. En velkendt, men samtidig uudgranskelig varme spredte sig fra hendes mave ned til hendes skød. Hun lagde spisepindene fra sig og lukkede terrariet igen.

Gennem glughullet ind til Serpes hi så hun hvordan hans elegante læbeløse gab omsluttede klumpen. Den var dobbelt så stor som slangens hoved, men hun vidste at det ikke var noget problem. Kæberne gled ud af led og han spærrede munden op til et punkt der forekom unaturligt. Grådigt, men med en tålmodighed der forekom vidunderligt arrogant, slugte Serpe klumpen, millimeter for millimeter. Muskler pulserede hele vejen langs den vridende krop og hjalp med at trække føden længere og længere ned i svælget indtil klumpen til sidst forsvandt.

Hun sukkede.

Den nat drømte hun at hun var Serpe.

Følelsen af at befinde sig i et langstrakt, muskuløst legeme, uden arme eller ben, var helt selvfølgerlig. Som var hendes tilstedeværelse i drømmekroppen noget organisk, noget medfødt, og ikke blot et lystdrevet blændværk.

Hun snoede sig om sig selv. Bandt gordiske knuder på sin krop, og løste dem igen. Følte den ufattelige styrke bag de smukke, krystallinske skæl og svælgede i den. Hendes sanser var nye. Synet var sløret, hørelsen en sær brusen, men hendes lugtesans udfyldte det sensoriske tomrum. Begeistret registrerede hun, gennem varmesansen og hendes vibrationsfølsomme bug, at der ingen fjender var i nærheden.

Med visheden om at det nærmeste område var sikkert snoede hun sig ud af hiet. Hun strakte sig, til næsten fuld længde, og nød fornemmelsen af barkflisen mod bugen. Det kildede og prikkede behageligt.

Hun følte mæthed. En rundet bule midt på kroppen afslørede måltidet tydeligt. Buen beskrev en fed rotteunges krumme ryg. Fuld af lækkert kød og kalkholdige ben. Et menneskeligt indfald fik hende til at spille med tungen, som om hun slikkede sig om munden.

Med en kropsbevidsthed langt over et menneskes fatteevne mærkede hun hvordan musklerne omkring mavesækken trak sig sammen og åbnede sig på skift, for at mose rotteungen og hjælpe mavesyren med opløsningsprocessen. Det boblede lystigt i hendes indvolde, og endnu en svag, menneskelig impuls sendte søde kuldegysninger op langs hele den lange rygrad.

Men kuldegysningerne gled lige så langsomt over i begyndende krampe. En sviende smerte spredte sig fra mavesækken, der pludselig begyndte at svulme op. Hun krummede sig ufrivilligt sammen og hvædede. Gloede olmt på sin forræderiske midje med øjne der pludseligt så noget utroligt.

Varme ulmede i hendes koldblodede krop. Inde i hende! En tiltagende rødmen blandt alt det blå, blev hurtigt flammende orange, dekoreret med et årenet af solgule kanaler. Blodårer! Levende kød! Liv!

Smerten intensiveredes til det uudholdelige i takt med varmestyrken, mens hun vred sig magtesløst. Hendes bugtende kamp udgravede fordybninger i flislaget og sendte barkstykker i alle retninger. Så brød noget gennem hendes skællede yderham.

Et nøgent, delvist borttætset hoved – spidst og med lange gule tandstumper stikkende i alle retninger, som piggene på en morgenstjerne – borede sig ud gennem hendes mave. Selv med sin rudimentære, reptilhørelse kunne hun høre det skingre, eksalterede skrig rotten udstødte.

Hun vågnede med et spastisk spjæt og satte sig op i sengen, gennemblødt af sved og hulkende hysterisk. Varme tårer flød ned over hendes fugtclamme kinder. Angsten greb hende om halsen og kvalte hende.

Hun sad sådan i lang tid, og bekæmpede langsomt trangen til at skrike og kroppens panikslagne forsøg på at hyperventilere. Endelig, efter hvad der forekom hende som timer, kunne hun skælvende komme på benene.

Hun besluttede sig for at lave en stærk kop te. Muligvis med en solid sjat rom. Mareridtet måtte skylles ned. Hun trådte ud på det kølige gulv i gangen. Der lugtede underligt i lejligheden, men hun var så konfus oven på den rædsomme drøm at hun ikke var sikker på om lugten var virkelig.

Fra stuen udbredte det diffust røde skær fra Serpes varmelampe blodige fangarme over det spejlblanke parketgulv. Lugten blev stærkere som hun nærmede sig stuen. En lugt af ... Pels! Våd pels. Pels gennemvædet af brakvand og blod.

Fra gangen rakte hun ind og fandt famlende lyskontakten. Hun trykkede på den, og sparepæren i den nærmeste bordlampe begyndte at brumme. Langsomt vågnede pæren til dåd, og jog mørket på flugt. Mørket der barmhjertigt havde skjult sandheden for hende.

Hun stirrede på dem. Rotterne stod på bagbenene, skulder ved skulder. De optog hele stuegulvet. Et levende hav af onde, natsorte øjne, sylespidse, gule tænder og uudslukkelig hævnthørst.

Og så var de over hende. De omsluttende hende, som et loddent, kriblende og hvinende liglagen. Tusind små sår sprang åbne samtidigt, og tusind snerrende, kampgale struber boltrede sig i hendes blod. Hun faldt om på gulvet, begravet i den pelsede, kloakstinkende horde, ude af stand til at opfatte omfanget af smerte. Det sidste hun så, inden rotterne i deres blodtørstige afsind flåede hende i småstykker, var Serpe.

Han lå i terrariet, hel og i live, og så på hende med sine underskønne øjne. Han var sikker bag de tykke glasvægge. Hun smilede lyksaligt og blinkede til ham med det øje der endnu ikke var bidt itu.

”Jeg elsker dig” hviskede hun.

Transcendens

Det er helt sikkert ikke noget rotter gør normalt. Rotter bygger ikke reder i døde kroppe. Men den her rotte gjorde, og siden kom der flere til. Det var regnen der havde skubbet rundt på den løse jord. Jeg var ikke begravet særligt dybt nede, og pludselig stak min skulder, mit bryst, min hals og mit øre op. Jeg var blevet kylet ned i det hul, uden videre omtanke. Ikke noget med at lægge mig pænt, med foldede hænder og lukkede øjne. Næh. Bare sådan lidt tilfældigt henstrøet. Rotten kom i de tidlige aftentimer. Solen var rød og skyerne stærkt lyserøde. Skoven var ganske stille. I det fjerne hørtes kanontorden og klaprende salver fra automatvåben.

Rotten var et skravlet eksemplar, og dens ene øre var bidt halvt af. Betændte klumper kronede de flossede kanter. Dens vibrerende snude og kulsorte perleøjne undersøgte mit bryst. Det havde været et ganske smukt bryst. Nu var det sortnet af anløbet blod, smurt ind i mudder og flager af blodblandet snavs. Brystvorten var gennemskåret af et kirurgisk instrument og såret havde aldrig nået at hele. Brystet, der før havde været struttende og kødfyldt, var nærmest faldet sammen – som en mislykket soufflé – af mangel på næring. Mine ribben var tydelige gennem den gulnede hud. Intet af dette virkede til at genere rotten. Jeg var også selv ret ligeglad. Rotten begyndte at famle med poterne. Dens skarpe kløer gik gennem huden ret let. Råddenskab var ikke langt fremskreden på det tidspunkt, og kødet klyngede sig stadig til mine knogler. Da solen endelig forsvandt helt begyndte rotten at æde mig.

Først udvidede den det hul den havde lavet med kløerne, og da det var stort nok begyndte den at bruge sine hvasse fortænder. Den åd sig ind i mit bryst, først ved at gnave i cirkler så hullet blev yderligere udstrakt – dernæst ved at stikke hele det spidse hoved ind i mig mens den blev ved at spise. Fedtet var blevet knoklet af mine bryster i lejren. De rige depoter, der havde nydt mange mænds opmærksomhed, var reduceret til nogle tynde rander. Rotten fortærede dem indifferent. Da den nåede ind til ribbenet stoppede den. Da var det så småt ved at lysne, og kanonerne bragede ikke længere så voldsomt. I en lysning nogle få kilometer væk sloges udsultede soldater om et maddepot. De borede bajonetter ind i hinanden, og omfavnede deres modstandere med stor ømhed. Rotten pilede sin vej. Der gik timer.

Hen på eftermiddagen kom rotten igen. Den havde en ven med denne gang. En lidt lysere rotte – den første var mørkebrun. Jeg kunne lugte at den nye rotte var en han. Han udsendte en inciterende duft af manddom. Sammen løb de ind i mig og begyndte at skrabe kød og brusk af mine ribben. Luften genlød af skrig. Mens rotterne arbejdede døde et par tusind mand i et kæmpemæssigt panserslag nogle kilometer mod nordøst. Sværme af rædselsslagne ænder og skarver fyldte himlen. Sort røg jagtede dem dovent. Mulden omkring mig emmede af fugt, selvom meget af væden havde forladt jorden i de tidlige formiddagstimer. En tynd dis kælede for træerne i skoven, hvis blade så småt var begyndt at blive grønbrune. Det var meget sent på sommeren, og temperaturen var på vej ned. Fuglene skreg over os – mine rotter og jeg – men ellers var dagen begivenhedsløs. Efter en times tid bed den ene af rotterne ned mellem ribbenene og ud på den anden side. En kold snude dirrede tæt ved mit hjerte. Den anden kolde snude var i gang med at finde vej forbi min mave. Små syle karvede en passage mellem indvoldene, og trådsenerne blev bidt over for at gøre plads til en

aflang, brun, pelset krop. Da natten igen faldt på nåede begge rotter målet samtidigt. De åd grådigt af mit hjerte, indtil kun tre fjerdedele var tilbage. Så løb de deres vej.

Ormene havde fundet mine fødder, og begyndte at nappe til dem hen mod midnat. To desertører løb prustende forbi mig. Den ene snublede over en rod og tumlede rundt. Han landede halvt ovenpå mig, og udstødte et vræl. Den anden tyssede hysterisk på ham, halede ham på benene og fortsatte uden at værdige mig et blik. Den nyligt genopstandne gloede på mit hullede bryst. Så kastede han op i kraftige ryk, ud over sine bukser og en stor kampesten der lå i nærheden. Han rejste sig – nærmest skamfuld, med en tåre i det ene øje – og haltede efter sin kammerat.

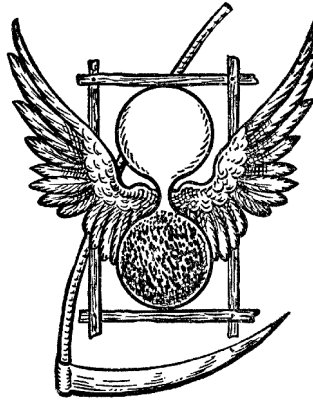
Da rotterne kom tilbage morgenen efter var mit blod fuldstændigt koaguleret. Min hud præsenterede sig som grønligt pergament udsmykket med sindrige mønstre af med små rødsorte årer. Ormene havde fået selskab af et væld af biller og leddyr i løbet af mørket. Den opstigende sol varmede jorden og min krop op, til mine gæsters store fornøjelse. Rotternes allestedsnærværende snuder skræmte de fede fluer væk, der havde besøgt mit leje i den måneløse nat, men befrugtningen var allerede sket. Jordskorpen sitrede, optændt af fjerne bombenedslag. I løbet af den dag åd de skrantende, sultplagede gnavere sig mætte i resten af mit hjerte – og jeg var fri. De var det meste af dagen om det. Hen mod aften stak de ikke af mellem træerne som de plejede. De hentede forskelligt kvas og blade, og fyldte hulningen bag mine ribben op. Den nat parrede de sig i mit bryst, hurtigt og effektivt, uden sødme eller suk. Imens forsvandt dele af mine tæer ned i ormemaverne.

Det blev morgen og det blev aften, og de æg som spyfluerne havde efterladt mig som værtindegave klækkede. Min krop tog velvilligt imod mange tusinder små nyfødte. Rotterne blev ellevilde, og begyndte at labbe maddikerne i sig. En stærk lugt af protein fyldte luften, hver gang en rotte tyggede sammen om en mundfuld.

Der gik tre uger, og rotterne åd sig langsomt gennem muskler og organer. Der kom nogle gange andre rotter, og de fik lov at spise lidt, men løb derefter igen. Maddiker og andet kryb mæskede sig i mig, og bakterierne gjorde deres indtog. En duft af ammoniak bredte sig over mig og tiltrak myrer og mider. Krigen var flyttet et andet sted hen. Længere og længere væk, efterhånden som den ene side trak sig tilbage. To pansrede køretøjer, fra invasionshærens bagtrop, var ved at udrydde en landsby. Vognenes bælt var godt sat til med kværnede indvolde og mudret jord, mens mundingsflammer og udstødningsskyer stod ud af deres metalkroppe. Huse blev knust og mennesker blev trukket mange meter lange under køretøjernes vægt. Da skete det. Seks små nøgne rotteunger blev født i den mørke grotte hvor min livmoder havde været. Med blinde øjne snusede de rundt i mit indre. Den store hunrottes mælk var utroligt rig, efter at have spist af mig så længe. Ungerne kunne smage mit kød i den mælk, min styrke, og jeg følte mig stolt over mit afkom.

Da ungerne blev født var der næsten intet af mig tilbage, men den smule kød der var fik de snart tænder nok til at spise. De pilede rundt i mig og blev hurtigt større. Den store hun var allerede drægtig igen på det tidspunkt, og hun svulmede op som en ballon. Der var ikke mere næring tilbage i mig, men da hannen gravede dybere – ned igennem min blotlagte hofteskål – fandt den resterne af mange flere ligesom mig. Flere fra lejren. Dernede var de også blevet til knogler, men der var et mylder af småkravl, som rotterne lystigt opåd. Der gik lang tid. Kuld fulgte kuld og til sidst var rotterne mange hundrede. De løb gennem tunneller af os, og byggede forråds-kamre i vores brystkasser. Lune reder i vores hjerne-kister holdt ungerne varme, og stadig var mylderet af insekter og orme uendeligt.

Jeg begyndte at opfatte anderledes. At opfatte indirekte og alligevel få den fulde fornøjelse af indtrykkene. Jeg følte rotterne krybe rundt på tusindvis af afgnavede knogler. Jeg følte ravne og måger flå mavesækken ud på en døende soldat, efterladt i pigtråden af sine kammerater. Jeg lugtede benzinbranden, og nød den sødmefyldte smerte, mens hektar efter hektar af bøgeskove forgik. Jeg sitrede af fryd når kemikalierne sivede ned igennem markmulden og myrdede alt liv. Jeg smagte på fuglenes rædsel og børnenes sodgrumsede tårer. Da egern og pindsvin og mus og muldvarpe og snoge og væsler kom i vejen for giftgassen var det *mine* blodige lunger de kastede op, *min* ekstase over at dø de dirrede af, *min* grødede orgasme der vældede op i dem.

Om forfatteren

Martin Schjönning er redaktør og forfatter, og har blandt andet deltaget med horror-historier i antologierne *Velkommen til Dybet* (Tellerup 2011), *Pix* (Harksen 2013) og *Vampyr* (Kandor 2013). Som redaktør har han arbejdet freelance for en række forlag. Martin er aktiv blogger og har før skrevet om madlavning, heavy metal og arbejdsløshed. Nu blogger han om dommedagsfiktion på apokalyptisk.dk og arbejder som tekstforfatter/redaktør på BDSM-bloggen *Unique Lady*. Martin er medlem af Dansk Horror Selskab.

Rotter kan downloades som PDF fra schjoenning.dk, hvor der også ligger andre tekster og uddrag.

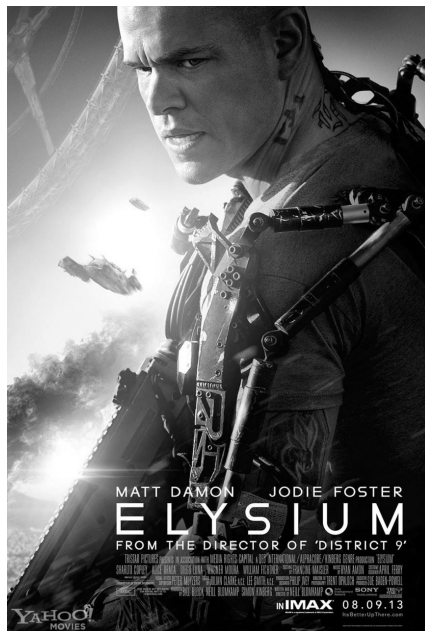
gruppe hjemløse unge han har 'hjulpet', og parodier på stort set alle de kendte superhelte man kan komme i tanke om. Det havde forholdsvis begrænset underholdningsværdi for mig at se Butcher og hans team tæve sig vej gennem alle dem. Pat Mills og Kevin O'Neills *Marshall Law* gjorde det meget bedre. Vi får også historien bag det hele, hvordan de første superhelte opstod, hvordan The Boys oprindeligt blev dannet, hemmelighederne bag The Seven og Homelander o.s.v. Det giver noget baggrund til serien, som jeg dog ikke synes var specielt originalt. Men hvis man godt kan lide superhelte i historisk kontekst og med detaljerede baggrundshistorier, er det rimeligt underholdende.

Det store problem med *The Boys* er at dens univers ikke er troværdigt. Det virker som om det hele er konstrueret for at Ennis' kan more sig med at gøre nar af og ydmyge flest muligt superhelte. Stort set ingen af dem laver faktisk nogen heltegerninger. Alligevel er superhelte så populære i befolkningen at salgsindtægterne fra deres tegneserier er hovedindtægt fra en meget magtfuld megacorporation. Samtidig skal vi tro på at superhelte udgør et stort samfundsproblem på grund af deres mægtige superkræfter – på trods af at kun en håndfuld af dem nogensinde viser sig i stand til at løse en opgave der er mere krævende end at redde en kat ned fra et træ (og også det er endda ved at gå galt).

Jeg vil dog til enhver tid foretrække superhelteserier der prøver at gøre tingene anderledes, frem for nogle der blot rider med på en bølge. Ennis' får i hvert fald sin pointe med at superhelte er magtfantasier, som kan være skadelige for os, hamret fint igennem. Om jeg så fremover vil holde mig fra superhelte, tror jeg nu næppe. Jeg har ikke noget problem med overmenneskeaspektet af superhelte. De gode forfattere forholder sig også til det aspekt af superhelte, uden at det nødvendigvis

fører til samme konklusion som Butcher drager. Det der har skåret voldsomt ned i min interesse for at læse superhelteserier, er at de efterhånden virker som uendelige gentagelser af det samme. Selv en serie som Kirklands *Invincible*, der startede meget originalt, synes jeg efterhånden har fundet sig en rille som minder for meget om noget fra alle de andre superhelteserier. Han kunne måske have lært noget af Garth Ennis, der fra starten af besluttede sig for hvornår *The Boys* skulle slutte. Og Ennis forstår faktisk at afslutte *The Boys* ganske pænt – på hvilken måde vil jeg selvfølgelig ikke afsløre her.

Flemming Rasch

Elysium

Film, USA, 2013, 109 min.

Instr.: Neill Blomkamp

Medv.: Matt Damon, Sharlto Copley, Wagner Moura, Jodie Foster, Alice Braga m.fl.

Den sydafrikanske instruktør af den imponerende *District 9* (2009) kommer nu langt om længe med en big-budget opfølger; et cinematisk actionbrag af en sci-fi film med ligeså radikale, politiske budskaber som i den forrige film. Neill Blomkamp tager emner op som er højrelevante for Afrika. *District 9* handlede om racisme og apart-

heid (i fald nogen troede at det var afskaffet); *Elysium* handler om medicin-situationen i Afrika. I sin symbolik, altså. Det store medicinale problem i Afrika er at medicinalindustrien og regeringerne i den rige Vestlige verden i det store hele er ligeglade med syge mennesker hvis de ikke kan betale for medicinen. Selvom det forholdsmæssigt drejer sig om småpenge. Det er kapitalistisk *de rigueur*: profit-hensyn før menneskehensyn. Usselt, ufølsomt og urimeligt fra ethvert empatisk synspunkt. Det er denne umenneskelige, men enkle situation som præsenteres i *Elysium*: Alle de rige – inkl. politikerne – er flyttet langt væk fra de fattige, op til en paradiserende verden i rummet, hvor alle sygdomme kan kureres med det samme, mens Jorden og jordboerne går til i fattigdom, forurening og sygdom. Her har vi altså en klokkeklar symbolik, hvor *Elysium* er lig med Vesten, og Jorden er lig med Afrika (eller den Tredje Verden generelt – lad os ikke glemme Sydamerika).

Retfærdighed er ikke noget man får; det er noget man må tilkæmpe sig, og derfor planlægger den jordiske oprører Spider (flot spillet af den brasilianske skuespiller Wagner Moura) at hacke den store rum-habitat. Umiddelbart vil han bare have fat i data der kan udnyttes, men han træder straks i revolutionær karakter da det viser sig at han har fået fingre i et kup-program som kan nulstille Elysiums computersystem og indsætte hvem som helst som ny præsident. En uheldig arbejder og eks-forbryder, Max Da Costa (Matt Damon), er blevet bestrålet og har kun fem dage tilbage at leve i, medmindre han kan komme til Elysium. Spider udstyrer ham med et exo-skelet som gør ham til en super-soldat og hjælper ham med at komme op til rumhabitatet, så han kan både kurere sig selv, sin gamle flammes syge datter, og køre kupprogrammet. Mellem Max og målet står den hårdkogte lejesoldat Kruger (Sharlto Copley), som også skaffer sig et exo-ske-

let. Og så er der action for alle pengene da Max og Kruger støder sammen, og Kruger i øvrigt beslutter at forråde Elysiums forsvarsminister (Jodie Foster).

Elysium er for mig en film der virker på alle fronter. Da jeg så den anden gang, blev jeg kun endnu mere begejstret. Hvis der er enkelte detaljer som rent videnskabeligt virker underlige eller lidet overbevisende, så er det ganske uvæsentligt i lyset af filmens progressive radikalisme. Og da den foregår 140 år ude i fremtiden, vælger jeg at tro (som man jo næsten er tvunget til i de fleste fremtidshistorier) at der er udmærkede teknologiske, om end uspecificerede, forklaringer på alt hvad der sker i filmen.

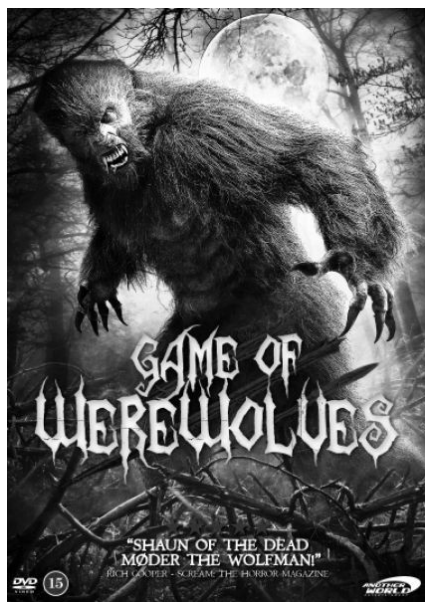
Jeg er ikke i tvivl om at dette, muligvis sammen med *Gravity*, ender som årets bedste sci-fi film. Det er en flot film, unik og karakteristisk i sit visuelle udtryk, og beundringsværdigt enkel og klar i sit plotmæssige udtryk. Den er kompromisløs, tankevækkende og hårdtslående i sit ideologiske budskab om at teknologi kombineret med altruisme kan redde verden. *Sådan*, siger jeg bare! Dét er hvad jeg kalder god science fiction.

Karakter: 10 stjerner ud af 10.
- Tue Sørensen

Game of Werewolves

Film, 2011, Spanien, 98 min.
Instr.: Juan Martinez Moreno
Medv.: Gorka Otxoa, Carlos Areces, Secun de la Rosa, Mabel Rivera, m.fl.
På DVD fra Another World Entertainment

Vi befinder os i Spanien. En nybagt ung forfatter vender hjem til sin landlige fødeby, Arga i Gallien, og finder den underligt forandret. Det viser sig at en mystisk varulve-forbandelse fra forrige århundrede hviler over byen, og hvis ham og hans barn-
domsvenner ikke får slået den hærgende varulv ihjel, så siger profetien at der vil ske noget endnu værre. Varulven viser sig

at være en 7-årig dreng som lever i katakomberne under kirkegården, og som ikke er blevet ældre de sidste 100 år, og da de ikke kan nænne at slå ham ihjel inden forbandelsens frist udløber, ja, så sker der noget værre – og så er gode dyr jo rådne! Heldigvis er filmen en overraskende godt sammenskruet komedie, så selvom det blive slemt før det slutter, så ender det i hvert fald godt for publikum, som bliver effektivt underholdt. Der laves ikke mange varulvefilm for tiden – det er der faktisk aldrig blevet – men denne er bestemt en af de gode, og kan sagtens anbefales, til trods for den lidt (meget?) dumme titel. Internationalt hedder filmen også *Attack of the Werewolves*; og på spansk hedder den *Lobos de Arga*; ulvene fra Arga. Du kan roligt købe filmen hvis du vil have et godt, europæisk varulvegys med en god portion humor til.

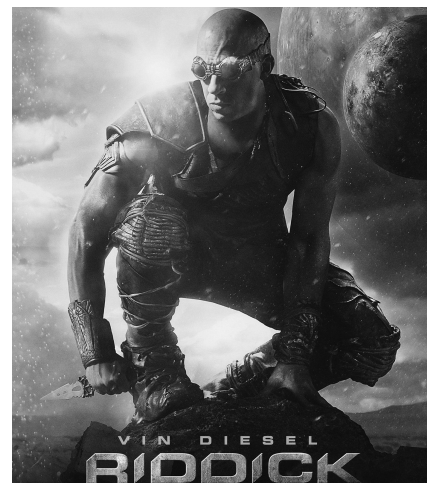
Karakter: 7 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Riddick

Film, USA, 2013, 119 min.
Instr.: David Twohy
Medv.: Vin Diesel, Katee Sackhoff, Jordi Molla, m.fl.

Efter *Pitch Black* (2000) og *The Chronicles of Riddick* (2004) er det nu blevet tid til den tredje film i serien om den über-seje

“last Furyan”, spillet af den muskelsvulmende Vin Diesel. Den oprindelige film var på mange måder en efterligning af *Alien*-filmene: efter et rumskibsstyrt måtte et lille hold overlevende løbe spidsrod mellem rovgriske rummonstre på en næsten død planet. En velkendt formel, som dog fungerede rigtig godt og opnåede en særegen stemning – især i kraft af de interessante naturvidenskabelige elementer i baggrunden; passagen gennem en komet-hale som forårsager styrtet, og da det bliver aften nede på planeten og den gule sol går ned, stiger en sekundær blå sol pludselig op og indhylder alt i et blåt skær. Fantastiske detaljer! Film nr. 2 fra 2004 var en mere *space opera*-agtig historie der udforskede andre begivenheder og steder i dette univers. En fanatisk religiøs rum-sekt ved navn the Necromongers var ude på at konvertere eller dræbe alle andre. Det var en klar 911-kommentar, men historien var desværre ikke spændende. Filmen havde en del flotte effekter, men kunne ikke hæve sig over middelmådigheden. Den sluttede med at vores (anti-)helt, Riddick, fik dræbt lederen af the Necromongers, og derfor ifølge deres regler selv blev leder. Film nr. 3 starter så med at vise at Riddick har været i gang med at lede efter sin hjemplanet, Furya, som han ikke ved hvor er. Da han besøger en kandidat-planet sammen med sit Necromonger-følge, forråder de ham og efterlader ham strandet på planeten. Denne ørkenplanet

er fuld af farlige rovdyr, og Riddick må nu genfinde sit indre vilddyr for at overleve. Den første fjerdedel af filmen går udelukkende med at vise hvordan han kæmper mod de farlige monstre og i øvrigt tæmmer en slags hyænehund, som bliver hans trofaste følgesvend. Derefter finder han (ret bekvemt for plottet) en lejesoldatbase, hvor han kan sende et signal til nogle lejesoldater og dusørjægere om at han er her. Og så kommer de og slås mod ham, men de er naturligvis ikke ligeså seje som ham. Så på en måde kan hele filmens plot opsummeres som "Riddick ringer efter en taxa". Bevares, der er da en del vold og gode action-scener, men der er ikke ret meget der minder om en historie, og man får faktisk aldrig rigtig at vide hvorfor lejesoldaterne egentlig er efter ham, overordnet set – så vidt man kan slutte sig til, beror det vist hovedsageligt på nogle misforståelser. I alle filmene gås der meget op i at vise at Riddick er en kynisk anti-helt, men det bliver aldrig overbevisende. Reelt er han bare en almindelig helt, som beskytter de svage, i alt væsentligt gør det rigtige og kun bliver voldelig for at overleve eller undslippe uretfærdige beskyldninger. Filmskaberne vil gerne have ham til at fremstå som edgy og arrogant, men i virkeligheden er han faktisk bare en elskelig bamse. Som engang i mellem bliver nødt til at slå på tæven, fordi andre mennesker så ofte er nogle idioter. But anyway. Den tredje film er bare endnu en formularisk action-film der foregår i en ørken på en fremmed planet; der er ikke ret meget at komme efter, og igen må en Riddick-film stirre middelmådigheden i øjnene. Man kan sige – som noget positivt – at filmen er meget rendyrket i sit fokus og sit udtryk og holder sig stramt inden for sit eget univers, og det er sådan set beundringsværdigt. Desværre er det indholdsmæssigt ikke særlig interessant.

Karakter: 5 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Horror and Science Fiction in the Cinema Before 1980

Af Erwin Neutzsky-Wulff
Enwforlag, 468 sider, kr. 500,-

Over 1500 genrefilm fra mellem 1895 og 1979 gives i dette opslagsværk den danske SF- og gyser-forfatter Erwin Neutzsky-Wulffs egne ord med på vejen. Ifølge presse materialet har Neutzsky-Wulff (f.1949) i sin barndom og ungdom set tre-fire film dagligt, og hans kommentarer veksler mellem anmeldelser og små essays. Der gås kronologisk og systematisk til værks gennem 27 kapitler, fra "Silent

Screams" (1895-1923) over "Science Fiction" (1946-1951) og til (f.eks.) "The End of Hammer" (1975-1976). I forordet kommer forfatteren med en særdeles kortfattet analyse af menneskets historiske forhold til horror og science fiction og antyder at der på filmfronten alligevel ikke er noget nyt eller spændende at skrive hjem om efter Hammer-studiernes lukning i 1976. Fra *Star Wars* og frem er det hele bare 'kiddie shows'. Bogen, som beskrives som en 'handbook', er dog ikke kun et opslagsværk; den kan læses som en kontinuerlig analyse, hvor den enkelte filmomtale ofte refererer den forrige og leder videre til den næste. Der klemmes en

hel del humoristiske og provokerende kommentarer ind i omtalerne, som er ganske underholdende at læse. Nu og da går det måske lidt over gevind; der gås engang i mellem ud af en tangent uden at man får ret meget at vide om den pågældende film. Som sådan er værket også netop en samling af personlige kommentarer, mere end det f.eks. kan kaldes en akademisk analyse. Neutzsky-Wulff kobler som sædvanlig det hele til sit okkulte verdenssyn, med det resultat at omtalernes indhold veksler voldsomt mellem det lysende klare og det besynderlige dunkle. Sine steder klapper man i begejstret enighed; andre steder aner man ikke hvad manden snakker om – eller synes måske endda at det er helt forskruet.

Det er sjovt at slå de mere populære titler op og læse forfatterens mening om dem – og der er nok at gå i gang med! Mange gange rakker han filmene ned, nogle gange ved kun at ofre fire-fem nedladende linjer på dem (Romero's *Dawn of the Dead*, f.eks.), men andre gange er han enig med flertallet om en klassikers ikoniske kvaliteter. Mest slående og overraskende er nok at han anser *The Ten Commandments* (1956) for en sci-fi/horror-film (velsagtens pga. de ægyptiske plager og de gode special effects) – og sin klare favorit af slagsen – og gudhjælpeham vier ikke mindre end hele seks to-s-paltede sider til sit ivrige essay om den! Her påstår han bl.a. at Disney har opkøbt og destrueret alle de originale filmruller, så *The Ten Commandments* ikke for eftertiden ville overskygge Disneys egen, dybt underlegne, *The Prince of Egypt* fra 1998 (som dækker omtrent samme bibelske materiale) alt for meget – det tvivler jeg nu på, eftersom *The Ten Commandments* udkom i en uforlignelig flot restaureret Bluray-udgave i 2011.

Læseren bliver heller ikke snydt for et fem-siders appendix til sidst, hvor Neutzsky-Wulff udbreder sig om sit okkulte verdensbillede i et forsøg på at for-

klare hele horror-genren og hvordan science fiction og horror essentielt set er det samme. Det er vist noget med at frygten for det overnaturlige er en stor misforståelse; i virkeligheden fejlfortolker vi den oprindelige, livgivende spiritisme fordi vi ser for rationelt på tingene. Ånderverdenen er altså en positiv ting som man bør være åben overfor, og derfor bliver frygt og gys også til noget indbydende som leder til en mere ægte samhørighed med det åndelige. Jeg er ikke enig i denne mysticisme, men en afsluttende observation om zombier og deres popularitet er interessant og givetvis korrekt: at de symboliserer de mange fremmede mennesker som vi byboere omgives af til daglig og som vi ikke har ret meget empati meget med og derfor helst vil undslippe fra. Isolationen i mængden. Det kan der nok være noget om.

Allersidst i bogen (lige før indekset) giver Neutzsky-Wulff os endda en liste over "The Best"; hans personlige Top-26, kronologisk arrangeret. Den består hovedsageligt af meget kendte film, fra *King Kong* (1933) til *Close Encounters of the Third Kind* (1977); der er kun seks på listen som jeg (endnu) ikke har set, fra *Dead of Night* (1945) til *Nightmare* (1963). Film nr. 26 på listen er udenfor dette værks fokus, nemlig – lidt overraskende, måske – *E.T. The Extra-Terrestrial* fra 1982. Dette forklares i efterskriften, hvor Neutzsky-Wulff kalder filmen for den sidste storslåede film, med henvisning til at filmplakatens reference til Gud og Adam fra det sextinske kapel gør filmen til en analyse af menneskets stormomsuste og intime forhold til det overnaturlige. Ud fra samme basale tolkning ville jeg nu nærmere konkludere at den var et opgør med det; at E.T.s bortrejse må symbolisere at mennesket tager afsked med Gud. Neutzsky-Wulff mener imidlertid at filmens "gentle humour" og andre detaljer specifikt påpeger *nærheden* mellem os og ånderverdenen. Well – dén

diskussion bliver nok ikke afsluttet lige foreløbig.

Hvis man, som jeg, er født mere end tyve år efter forfatteren, så er der naturligvis mange film i denne bog som man ikke har set – ja, faktisk de fleste! Men som der også gøres opmærksom på i forordet, så kan rigtig mange af filmene i dag fås på DVD, hvilket er en ny og glædelig udvikling. Der er helt sikkert en lang række af disse klassikere som jeg skal have fundet frem til, og denne spændende håndbog er jo bogstaveligt talt skabt til formålet!

Tue Sørensen

Thor: The Dark World

Film, 2013, USA, 120 min.

Instr.: Alan Taylor

Medv.: Chris Hemsworth, Tom Hiddleston, Natalie Portman, Anthony Hopkins, Christopher Eccleston, Stellan Skarsgård, m.fl.

Så blev det tid til Marvel Studios nyeste superhelte-opus-/epos, nemlig fortsættelsen til den succesfulde *Thor*-film fra 2011. Den nye film er, i endnu højere grad end den første, et action-brag fra ende til anden, mens personerne ikke udvikles voldsomt meget. Der er masser af humor og masser af fantastiske effekter, og man kan ikke komme uden om at det er mægtig underholdende. Noget af det bedste ved filmen

er at Thors verden, Asgård, der sammen med Jorden er en del af "de ni riger", er en væsentlig større del af handlingen end i den første film, hvor der kun var relativt få scener fra Asgård. I fortsættelsen har de imidlertid fået budget til den helt store computeranimerede omgang, og det skorter bestemt ikke på rumskibe og krigsscener og alt hvad et action-hjerte kan begære af visuelt lir. Historien handler om at de ni riger, som er i evig bevægelse, er ved at stå på linje med hinanden for første gang i 5000 år. Sidst det skete måtte Odins far, Bor, bekæmpe elverkrigsherren Malekith, hvilket på Jorden blev markeret med konstruktionen af pyramiderne, Stonehenge, m.m. Nu er verdnerne så ved at stå på linje igen, med det resultat at der åbner sig dimensionelle porte mellem dem. Thors kæreste på Jorden, Jane Foster, falder igennem sådan en port og bliver inficeret med Malekiths gamle våben, Æteren. Da dette sker, genoplives Malekith, og han går i gang med at få fat i Jane Foster så han igen kan bemægtige sig våbnet, og, tjah, ødelægge alle verdnerne eller noget i den dur (Motivation? *He don't need no stinkin' motivation!*). Som sådan er det centrale plot ikke ligefrem hverken logisk eller synderligt interessant, men det er også kun en undskyldning for at sætte en masse action i gang. Det er fint at historien denne gang fokuserer rimeligt kraftigt på Jane Foster, som havde en alt for lille rolle i den første film.

Mit hovedproblem i denne film, hvor Asgård invaderes af Malekiths horder, er at man intet ser til Odins kræfter. Han bruger dem ikke. Han skal forestille at være den absolut mægtigste af Agårds guder, og han har en pænt stor rolle i handlingen, men i denne film ser man ham på intet tidspunkt bruge sine kræfter, selv når det virkeligt, virkeligt brænder på. Det er for dårligt. Og selv om der er en del scener fra Asgård (inkl. en scene med Alice Krige som as-læge), så møder vi stadig ikke nogle af

de andre aser (udover Heimdal, Hogun, Fandrall, Volstagg og Sif, som alle har endnu mindre roller end i den første film), men kun en række navnløse soldater. Jeg kunne ellers godt tænke mig i det mindste at se Balder.

Men, anyway, filmen er flot og underholdende og har masser af humor, så det er begrænset hvor meget man kan have imod den. *Thor: The Dark World* er i samme kategori som sin forløber – måske endda en lille smule bedre – hvilket dog stadig ikke er helt i samme høje klasse som *Iron Man* og *Captain America*. Men den skal absolut anbefales, og der er ingen tvivl om at den sagtens holder til et eller flere gysen.

Karakter: 8 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

The ABCs of Death

26 Directors, 26 ways to die
Film, USA 2012

Instruktør: Ti West, Noburo Iguchi, Anders Morgenthaler, m.fl.

DVD fra Another World Entertainment 2013

Denne DVD indeholder 26 små novellefilm der hver i sær har døden som en del af sin handling. Det er modellervoksfilmen om det menneskeædende toilet, eller tegnefilmen om lorten der ikke ville skyldes ud. Der er film om dæmoner, om mord, selv-

mord, folk der tager en overdosis. Der er kvinder som er blevet dødtrette af deres mænd. Der er mænd der dræber kvinder, og så er der mænd der dræber mænd; både med vilje og ved uheld. Der er mænd der tvinges til at onanere hvor den der kommer sidst bliver dræbt, og der er kvinder der fiser på hinanden til de dør. Og så er der endeligt robotter der går amok.

Der er overnaturlig horror; den modbydelige hverdags horror, science fiction og tortur-porno.

Filmene er meget forskellige i deres udtryk, historie og effekter, så det er naturligt ikke alle filmene der vil falde i alles smag, og derfor heller ikke i min. Ofte når man sidder med samlinger som denne, er der en del amatørfilm iblandt, hvilket godt kan give glimrende små fortællinger, men som ofte vil halte på effekter og formåen. Generelt er jeg dog imponeret over hvor gode effekterne er i samlingen, for selvom de alle er kortfilm, så er der lagt noget arbejde i dem.

Imellem alle de blodige indslag er der også en række morsomme, som bl.a. filmen "Til W", som handler om et par film-skabere som ikke rigtigt kan finde på hvilken film de skal lave, men de får vendt en masse sjove ideer.

En samling som man enten kan skrive en masse om ved at skrive om hver af dem, eller hvor man kan give en kort opsummering som her, og så ellers må sige at har man lyst til at se en masse blod og forskellige dødsfald så er dette et godt bud til en DVD.

Thomas Winther

Evil Dead

Film, 91 min, 2013

Instr: Fede Alvarez

Medvirkende: Jane Levy, Shiloh Fernandez mfl.

Da jeg i sin tid hørte om at der blev arbejdet på et remake af filmen *The Evil Dead* fra 1981, var det med blandede følelser, for

jeg frygtede at filmen lige som så mange andre remakes ville blive en skuffelse. Da filmen var færdig og jeg begyndte at læse hvad folk skrev om den, så blev jeg sikker på at jeg i hvert fald skulle se filmen, for selvom den fik meget blandede anmeldelser, så var alle enige om at den var gory.

Det endte med at blive på filmfestivalen Blodig Weekend at jeg så den, og jeg skal love for at det er længe siden jeg har været i biografen til så blodig og gory en film og hvor jeg er kommet så storsmillene ud af salen.

Filmens historie er tynd, ligesom den oprindelige. En flok unge mennesker tager ud i en hytte i skoven hvor de skal være i nogle dage. I den nye film er det en flok venner der er taget ud for at støtte Mia (Jane Levy) som er taget derud for at tage en kold tyrker for at komme af stof-ferne.

Der er en underlig lugt i huset som de sporer til kælderen, hvor de finder en masse indtørrede kattedkadavre der er hængt op. De finder også en bog der er forseglet med pigtråd. En af dem kan selvfølgelig ikke dy sig for at åbne bogen og læse i den. Det han læser, er om en dæmon og om hvordan man tilkalder den, om hvordan den gebærder sig og om hvordan man maner den væk igen. Han kommer selvfølgelig til at tilkalde dæmonen, og

den tager bolig i flere af de unge i et forsøg på at samle sjæle nok til for alvor at bryde igennem til vores verden.

En banal gyserfortælling, og fortalt uden den humor som specielt var at finde i *Evil Dead 2*, og uden den ufrivillige humor der var at finde i *The Evil Dead*.

Det den nye film gør fantastisk godt, er at den er solid i sin fortælling. På effektsiden er den helt i top med rigtige special effekts, dvs. at de ikke er computerdrevet historien. Den forsøgte ikke at være nyskabende og finde på nye blodige drab, men alt hvad den gør, gør den godt og grundigt.

Så selvom filmen var blodig, gory og i nogle scener modbydelig, så var den også fantastisk og befriende i sit udtryk. Jeg kunne derfor ikke andet end blive glad ved at se at det stadig er muligt at lave gode solide gory film, hvilket jeg syntes det ellers er længe siden jeg har set.

Thomas Winther

Wake up and Die

Film, Colombia, 2011

originaltitel: *Volver a morir*

Medvirkende: Andrea Montenegro, Luis Fernando Bohórquez

Instruktør: Miguel Urrutia

DVD fra Another World Entertainment 2013

Clarissa vågner hos en mand hun var taget med hjem på et

one night stand, og hun overvejer nu hvordan hun skal komme væk. Manden er dog ikke enig i at hun skal slippe væk så let, og det ender faktisk med at han dræber hende.

Clarissa vågner hos den mand hun tog med hjem i går. I hendes hoved var i går dog ikke den dag hvor hun tog med ham hjem, men derimod den dag hvor han dræbte hende. Hun er dog forvirret og konfus, og kan ikke rigtigt finde ud af om det hun husker blot er en drøm. Hun bliver dog klar over at manden er dødsensfarlig, og at han ikke har tænkt sig at lade hende slippe væk i live.

For hver gang hun vågner og dræbes bliver hun klogere, og de forskellige planer hun afprøver, gør hende hele tiden lidt klogere på hvordan hun skal slippe væk.

Historien er på denne måde brutal og blodig og adskiller sig fra film om indespærrede kvinder, da der her ikke så meget er tale om en terror der tilspidser, men den samme terror der står på igen og igen. På mange måder ville den være mere skræmmende hvis han i stedet for at slå hende ihjel 'blot' straffede hende og strammede sine foranstaltninger for at holde hende indespærret. I den form som historien har, har hun trods alt den fordel at hun hele tiden bliver klogere på forholdende og han ikke har denne viden. Men man må sige det er dyrt købt fordel.

Filmene er meget intenst optaget med mange nærbilleder af den skræmte kvinde og den kyniske mand, og det er disse optagelser sammen med et solidt stykke skuespil der gør at kvindens frygt sniger sig ind på en mens man ser filmen.

Thomas Winther

The Whisperer in Darkness

Film, USA, 2011

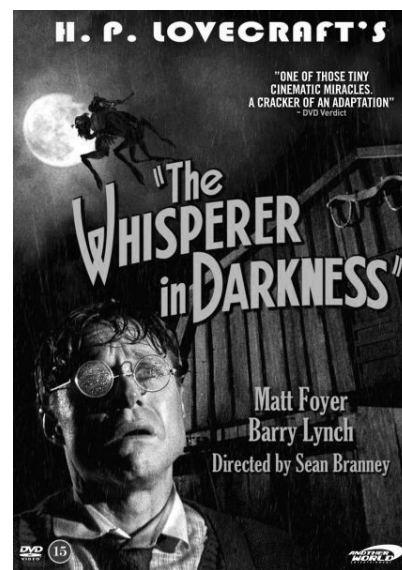
Medvirkende: Stephen Blackheart, Annie Abrams, P.J. King

Instruktør: Sean Branney

DVD fra Another World Entertainment 2013

I 2005 udkom filmen *Call of Cthulhu* med et manuskript skrevet af Sean Branney, en film som byggede på Lovecrafts novelle af samme navn. Filmene blev hurtigt populære, både på genrefestivaler såsom H.P. Lovecraft Film Festival og andre lignende. Dette var ellers en af de historier som der ellers er bred enighed om ikke kunne filmatiseres, for historien indeholder en rædsel der ikke kan beskrives, og hvordan viser man det på film? Det man gjorde var at lave filmen så de mindede om de film man lavede i 1930'erne hvor novellen blev skrevet. Det vil sige det er en sort-hvid stumfilm med overdrevent skuespil og stop motion-effekter.

Nu er Sean Branney og hans hold tilbage med endnu en Lovecraft filmatisering, og denne gang er det "The Whisperer in Darkness" de har kastet sig over.

Det er historien om folkelore-professoren Albert Wilmarth der er kommet i kontakt med Henry Akeley der mener at have beviser for at nogle af de monstre som myter er fyldt af rent faktisk findes. Han sætter sig for at undersøge det nærmere, da dette kunne være en god måde at finde beviset for at alle myterne stammer fra noget naturligt. Wilmarth korresponderer med Akeley. Pludseligt skifter brevene fra Akeley stil. Fra at være fyldt med frygt, er de nu fyldt med beundring for

væsnerne. Wilmarth bliver inviteret ud til Akeley og bliver bedt om at tage alle breve og alt andet af hans materiel omkring væsnerne med. Da han ankommer, finder han en syg Akeley som på alle måder virker mærkelig. Generelt er der noget meget underligt på færde, og Wilmarth er ikke helt klar over hvad han har fået rodet sig ud i. Akeley fortæller at han har tænkt sig at lade væsnerne udtrække sit sind så han kan rejse med dem ud imellem stjerner. Wilmarth kan ikke finde ud af om han frygter for Henrys mentale tilstand eller for sin egen sikkerhed.

Dette er en af mine favoritter blandt Lovecrafts historier, da den ikke omhandler dvælende væsner der kun venter på at komme og overtage jorden igen, men her er tale om direkte interaktion med væsnerne. Det er heller ikke historien om kontakten med overnaturlige væsner, men om udenjordiske væsner som nok lever i det skjulte, men som har stor magt og indflydelse.

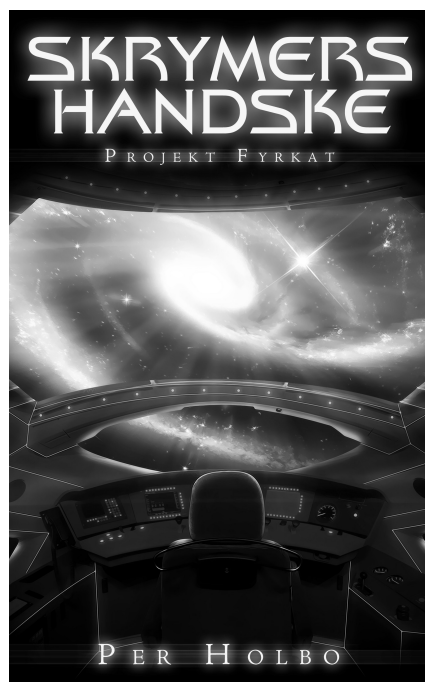
Mange af de film der laves i forbindelse med Lovecraft filmfestivalen, lever højere på kærlighed til filmene og den glade amatørs entusiasme. I denne film er der masser af begge dele, men den har et niveau som overstige mange 'professionelles' film, og vigtigst af alt den formår ikke bare at være tro mod sit forlæg, men også at omdanne den til sit medie. Den rammer måske ikke helt så godt den film noir-stil fra 30'erne som *Call of Cthulhu* ramte sin stil. Dette er bestemt en af de bedste filmatiseringer af Lovecrafts historier, hvilket nogen nok vil sige ikke siger så meget, men det skal ikke ligge denne film til last, for den er bestemt anbefalelsesværdig.

Thomas Winther

Skrymers Handske – Projekt Fyrkat

Roman af Per Holbo
HolbroHistorier, 220 sider, 2012

I *Skrymers Handske* fortælles om krigen imellem Aserne og Jætterne på en ny måde. Her er det ikke vikingeguder der lever i Valhal og køre i stridsvogne. I denne bog er det væsner fra fremmede verdner der udkæmper krigen fra rumskibe og fightere. Der er dog elementer fra de gamle historier, bl.a. referencer til de våben, personer og skrøner. Bogen starter med at jætterne får brudt igennem asernes forsvar og destruerer en af deres borge i menneskets verden. Thor og Loke forsøger at tage kampen op, men uden held, da deres rumskib styrter ned.

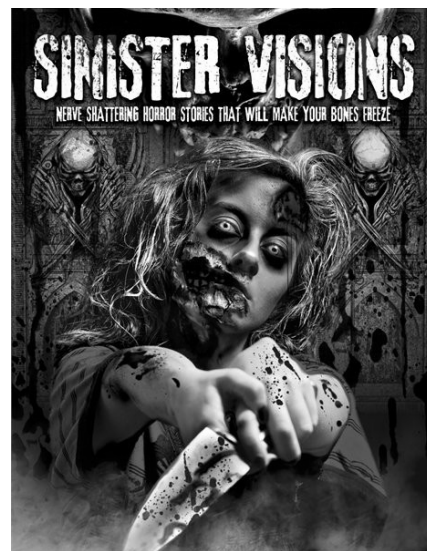
Drengen Tjalfe, der har været i Thors tjeneste og nu er tilbage ved sine forældre, får sammen med sin søster rodet sig ind i krigen da de kommer til at aktivere en transportstråle i den ødelagte aseborg. De to børn finder sammen med aserne for en kort stund, men de bliver dog bortført af jætterne, og aserne skal nu forsøge at redde dem, samtidig med at de skal rede universet fra jætternes fremtug.

Bogen er en børne/ungdomsbog der forsøger at genfortælle myterne om de gamle vikingeguder. Der er dog ikke meget vikingemyte tilbage i bogen. Thor er her en videnskabsmand, der er mere velovervejet end den krigsgud som vi normalt hører

om. Dette er en skam, for muligheden for at have fortalt en historie om vikinger i rummet, kunne have givet en mere spændende fortælling. *Skrymers handske* bliver lidt for hurtigt historien om et par børn der lige pludseligt bliver centrale i en galaktisk krig, uden man som læser helt kan forstå hvorfor.

Skrymers handske er første bind i en trilogi, så alle forklaringer skal selvfølgelig ikke falde i denne bog, men jeg havde som sagt gerne set at bogen mere havde beholdt essensen af de gamle myter og placeret dem i den nye setting, da det ville have været mere interessant.

Thomas Winther

Sinister Visions

Novellefilm, 2013

Instr. Henric Brandt, Doug Gehl and Kim Sønderholm.

Chemical Burn Entertainmnt, 2013

Sinister Visions er en samling af små amatørhorrorfilm der spænder fra små humoristiske zombie-film til mere ambitiøse sleazy kortfilm. Der er en kort reklame for et zombiehalsbånd, så man kan holde styr på de udøde legemlige rester af sine kære, og så er der filmen hvor robotten Film'obot filmer de sidste overlevendes forgæves kamp imod et par zombier. Generelt er der zombier i flere af filmene, for en tredje af filmene vågner

en mand op ved siden af hans nu zombieficerede kæreste. Han er dog nødt til at gøre hende klar til at de kan tage ud til hendes forældre for at få deres velsignelse til det kommende bryllup. Grunden til at han stadig ønsker at gifte sig med hende, er for at få fingre i hendes penge, for han har en ret stor gæld til nogle gangstere.

Der er dog også film om andet end zombier. Under en arkæologisk udgravning i ørkenen bliver en kvinde besat af en succubus, en kvindelig dæmon der forfører og dræber mænd. Lige så langsomt begynder dæmonen at overtage kvindes krop og sind, og dens sult bliver lige så stille vagt.

Flere af filmene er mere horror/splatter-komedier, men der er også de af dem hvor humøren er langt væk. Filmen "Mother knows best" er et eksempel på en film der er mere mørk. Her følger vi en mand der forbereder sig på en date med en kvinde som hans mor bestemt ikke bryder sig om. Ikke at hun har brudt sig om hans tidligere dates.

Den bedste af samlingens film er "Genital genocide" hvor en seriemorder sidder fastspændt i den elektiske stol og bruger sine sidste minutter til detaljeret at gennemgå sine mord, imens tilhørerne magtesløst er nødt til at lytte til detaljerne.

Jeg har en forkærlighed for små horrorfilm med lave budgetter, men med kreativitet og skæve ideer, hvilket gør at samlinger som denne lige er noget for mig, for hvor skulle man ellers finde disse? Har man ikke noget problem med lidt halvdårlige effekter og kraftig dansk accent på de engelsksprogede film, vil man lige som jeg kunne finde stor underholdning i denne samling.

Thomas Winther

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

af Janus Andersen

Listen i denne udgave gælder fra juli og til og med september 2013.

Skønlitteratur, voksne

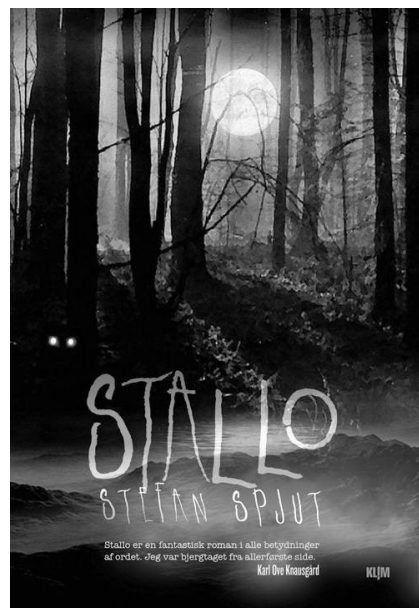
- Doyle, A. Conan: *Fare! og andre science fiction-historier*. Science Fiction Cirklen, 298 s
- Eskestad, Tage: *Flygtninge fra himlen*. Science Fiction Cirklen, 220 sider
- Harris Carlsen, Mikkel: *Kakerlakmennesket*. Valeta, 229 s
- Højberg, Nikolaj: *Se hvad jeg siger, hør hvad jeg gør*. Kador, 231 sider
- Krohn, Jan: *Kilderne i skoven: den sælsomme og ikke ganske sandfærdige historie om to mennesker der undslap Danmark (Den schlesiske tidsmaskine, 2)*. mellemgaard, 448 s

- Leis, Patrick: *Kafkalatte*. PrintXpress, 480 sider
- Marlowe, Christopher: *Den tragiske historie om doktor Faust*. Loxodonta, 166 sider
- Meyn, Niels: *Kærlighedsraket-*

ten: en fantastisk kærlighedsfortælling. Science Fiction Cirklen, 143 sider

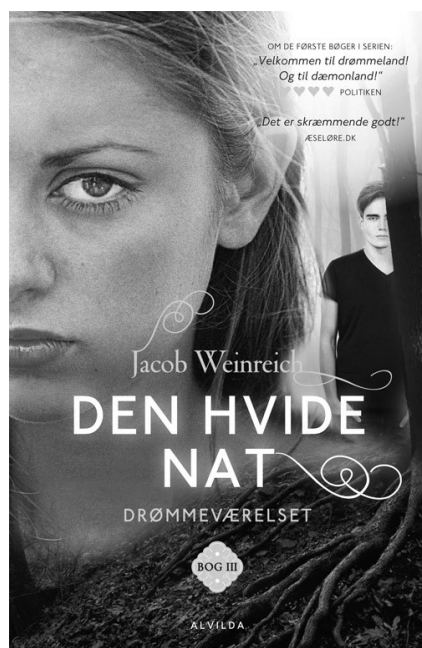
- Miller, Madeline: *Achilleus' sang*. Turbulenz, 357 sider
- Sandemo, Margit: *Rædsel (Lysets rige, 8)*. Jentas, 244 sider
- Sandemo, Margit: *Sol af Isfolket (Lysets rige, 9)*. Jentas, 228 sider
- Spjut, Stefan: *Stallo*. Klim, 540 sider
- Trussoni, Danielle: *Engleriget – Angelopolis (Englen – angelologi, 2)*. Lindhardt og Ringhof, 313 sider

Skønlitteratur, unge

- Armstrong, Kelley: *Flugten (Mørkets oprør, 2)*. Carlsen, 286 sider
- Caine, Rachel: *Ondskabens kræfter (The Morganville vampires, 5)*. Tellerup, 275 sider
- Cremer, Andrea: *Nightshade, the prequel – splittelsen (Nightshade, the prequel, 1)*. Tellerup, 412 sider
- Cremer, Andrea: *Usynlighed*. Alvilda, 333 sider
- Elfgren, Sara B.: *Ild (Cirklen, 2)*. Gyldendal, 664 sider
- Eybye, Pernille: *Forfald (Blodets bånd, bind 6)*. Tellerup, 388 sider
- Garcia, Kami: *Beautiful creatures – kaos (Beautiful creatures, 3)*. Carlsen, 523 sider
- Hocking, Amanda: *Blodstier*

- (Blodets bånd, 3). Carlsen, 334 sider
- Levithan, David: *Hver dag*. Gyldendal, 338 sider
 - Ljungqvist, Christin: *Kaninhjerte*. Høst, 236 sider
 - Nichols, Lee: *Forræderi (Haunting Emma, #2)*. Tellerup, 315 sider
 - Nichols, Lee: *Overgivelse (Haunting Emma, #3)*. Tellerup, 287 sider
 - Noël, Alyson: *Mystikeren (Soul Seekers, 3. bog)*. Alvilda, 333 s.
 - Oliver, Lauren: *Pandæmonium (Delirium, 2)*. Politiken, 302 s
 - Slej, Sidsel Katrine: *Sanddrømmeren*. Turbine, 251 sider
 - Smith, L. J.: *Flænsere (The vampire diaries - Stefans fortælling, 4)*. Tellerup
 - Stirling, Joss: *Soulfinders - Crystal (Soulfinders, 3)*. Høst, 270 sider
 - Weinreich, Jacob: *Den hvide nat (Drømmeværrelset, bog 3)*. Alvilda, 234 sider

Skønlitteratur, børn

- Andersen, Kristoffer Jacob: *Omega Waffe*. Gyldendal, 266 sider
- Angermayer, Karen Christine: *Tonens perle (Sølvfinne, 3)*. Flachs, 72 sider
- Bane, Jared: *De dødes by (Trolldomsjægerne, 3)*. Flachs, 143 sider
- Banks, Rosie: *Enhjørningedalen (Det Hemmelige Rige, 2)*. Flachs, 103 sider
- Banks, Rosie: *Himmeløen (Det Hemmelige Rige, 3)*. Flachs, 103 sider
- Bass, Guy: *Lappeffjæs - piratens øje (Lappeffjæs, 2)*. Flachs, 206 sider
- Bidstrup, Lise: *Rakkerhulen i Chiva (Magiens stjerne, 5)*. Forum, 84 sider
- Bidstrup, Lise: *Solkklanen (Okina, 2)*. Carlsen
- Bødker, Benni: *Orion - den sidste superhelt (Orion, 1)*. Gyldendal, 38 sider
- Bødker, Benni: *Orion - terror i lufthavnen (Orion, 2)*. Gyldendal, 41 sider
- Bødker, Benni: *Stjerneæderne (Kaptajn Prometheus, 4)*. Gyldendal, 70 sider
- Bøgh Andersen, Kenneth: *Julemandens død*. Høst, 368 sider
- Ramskov, Christina: *Føniksens hjerte*. mellemgaard, 419 sider
- Christiansen, Jesper Nicolaj: *Kloen (Ronin, 4)*. Carlsen, 58 sider
- Collins, Suzanne: *Gregor i Underlandet*. Gyldendal, 270 s
- Donslund, Anne-Marie: *Voodoo (Den magiske bog, 3)*. Carlsen, 228 sider
- Einspor, Henrik: *Svend Svovl - de samlede historier, bind 1. Løse Ænder*
- Feasey, Steve: *Dæmoniske Lege (Den indre demon, 4)*. Flachs, 362 sider
- Gotthardt, Peter: *Den gale trolldkvinde (Den magiske falk, 1)*. Carlsen, 72 sider
- Gotthardt, Peter: *Det forstenede hjerte (Elverfolkets skæbne, 2. bog)*. Carlsen, 71 s
- Harrison, Lisi: *Tilbage og mere død end nogensinde (Monster High, 4)*. Buster Nordic, 243 sider
- Heksens briller: *13 nye eventyr*. Ordet Fanger, 186 sider
- Helge, Henriette: *Nisser giver gaver (Julenisser, 12)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser i stalden (Julenisser, 6)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser kører i kane (Julenisser, 10)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser laver sjov (Julenisser, 7)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser på skolen (Julenisser, 8)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser på skovtur (Julenisser, 12)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser til fest (Julenisser, 11)*. Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Nisser tryller (Julenisser, 5)*. Avesa, 24 sider
- Herzog, Annette: *Spøgelseshotellet*. Turbine, 90 sider
- Højberg, Jim: *Sam Sky-Boy*. Alinea, 31 sider
- Jensen, Michael: *Drengen i tågen*. Michael Jensen, 32 sider
- Klausen, Orla: *Gråmænd (Ulvs rejse, 4. del)*. Alrune, 48 sider
- Kaaberbøl, Lene: *Fjendeblood (Vildheks, 5)*. Alvilda
- Mars, David: *Huleplaneten Convix (Space Fighters, Bind 1)*. Flachs, 73 sider
- Mars, David: *Ildkattenes planet (Space Fighters, Bind 2)*. Flachs, 73 sider
- Mercer, Sienna: *Ulvhyl (Min bror, varulven, 1)*. Alvilda, 185 s
- Morgenthaler, Anders: *Børnemagt: da verden gik under*. Carlsen, 195 sider
- Nesbø, Jo: *Doktor Proktor og det store guldrøveri (Doktor Proktor, 4)*. Alvilda, 224 sider
- Nesbø, Jo: *Doktor Proktors sensationelle samling af*

- D.D.V.Ø.I.F.: *dyr du ville ønske ikke fandtes*. Alvilda, 56 sider
- Ohlsson, Kristina: *Glasbørnene*. Alvilda, 156 sider
 - Ottesen, Josefine: *En værre stinker (Hullerikkerne fra Syvstammetræet)*. Høst, 46 sider
 - Ottesen, Josefine: *Frø fra himlen (Hullerikkerne fra Syvstammetræet)*. Høst, 47 sider
 - Ottesen, Josefine: *Hold snuden for dig selv! (Hullerikkerne fra Syvstammetræet)*. Høst, 45 sider
 - Ottesen, Josefine: *Roselil og hendes venner*, CD+BOG. Alvilda, 148 sider
 - Patterson, James: *Aldrig mere skole (Maximum ride,2) (Flygtningene, bind 2)*. Carlsen, 476 s
 - Rai, Bali: *Koldt gys*. Flachs, 84 sider
 - Richardson, Ellen: *Spøgelser på Fagerø (Klipklapper-klubben, 3)*. Alvilda, 215 sider
 - Rødtne, Nicole Boyle: *Elverskud – søsterpagt (Elverskud, 2)*. Alvilda, 256 sider
 - Sedgwick, Marcus: *Skræmmeskoven (Elverpigen og Ravnedrengen, 1)*. Flachs, 198 s
 - Suleyman, Esma: *En fæl jætte*: QR bog. DigTea, 23 sider
 - Tielmann, Christian: *Oprør i Æselgyde (R.O.M., bind 1)*. Turbine, 165 sider
 - Vogt-Østli, Nina: *Den der ler sidst*. Alfa, 214 sider

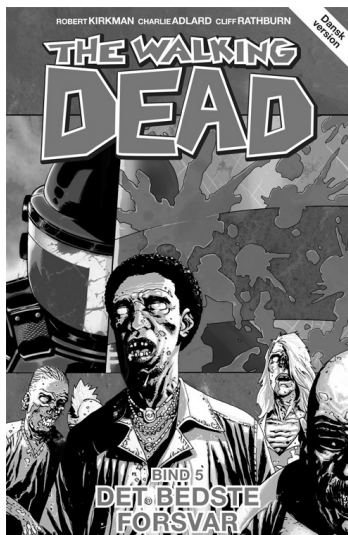
Tegneserier

- Andersen, Tage: *Den skibbrudne (Willy på eventyr, 3)*. Fabel; Willy-Centret, 42 sider
- Delaby, Philippe: *Moriganerne (Den forsvundne hedes sang. 2. cyklus - Nådens riddere, 1)*. Faraos Cigarer, 56 sider
- Delaby, Philippe: *The Guinea Lord (Den forsvundne hedes sang. 2. cyklus - Nådens riddere, 2)*. Faraos Cigarer, 56 sider
- Delaby, Philippe: *Feen Sanctus (Den forsvundne hedes sang. 2. cyklus - Nådens riddere, 3)*. Faraos Cigarer, 54 sider
- Engelbrecht Mikkelsen, Thomas: *Einherjar*. Forlæns, 24 s.
- Francés, Victoria: *Tårer af sten (Favole, 1)*. Fahrenheit

- Jakobsen, Lars: *Tunnelen (Mortensens mondæne meritter, 5)*. Wisby & Wilkens, 44 sider

- Kidde, Rune T.: *S'Ranas stav: en hyldest til Rune T. Kidde (Blomstrende spaghetti, 6)*. Fabel, 63 sider
- Kirkman, Robert: *Det bedste forsvar (The Walking Dead, 5)*. Fahrenheit

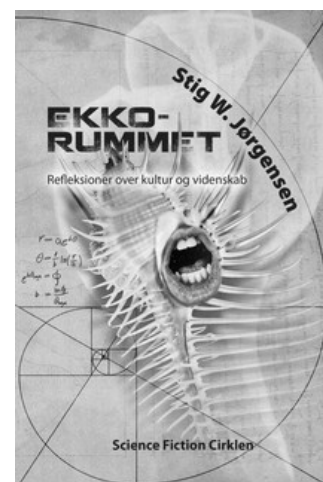

- Leandoer, Kristoffer: *Navnepigen*. Turbine, 173 sider
- Moebius: *Kattens øjne*. Faraos Cigarer, ca. 60 s.
- Nielsen, Rune: *Det kinesiske værelse*. Fahrenheit, ca. 60 s.
- Naas, Tor Erling: *Abefjæs*. Turbine, 245 sider
- Roland, Niels: *Menigmands guide til dommedag*. Hovedland, 160 sider

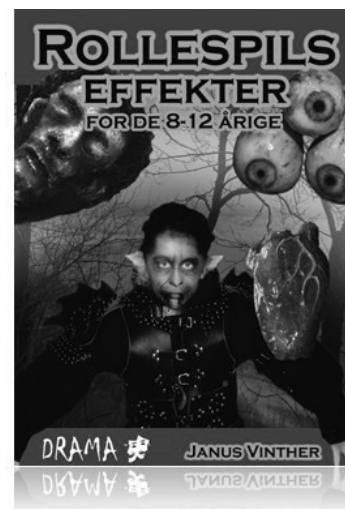
- Sente, Yves: *De fem lorders ed (Blake & Mortimer)*. Cobolt, 64 sider
- Thirault, Philippe: *Spåkvindens hemmelighed (Gudernes skat, 3)*. Fahrenheit, 48 sider
- Thirault, Philippe: *Ondskabens hule (Gudernes skat, 4)*. Fahrenheit, 48 sider

Fag- og anden litteratur

- Fry, Jason: *Star Wars - clone wars: utrolige fartøjer*. Alvilda, 127 sider
- Jørgensen, Stig W.: *Ekkorummet: refleksioner over kultur og videnskab*. Science Fiction Cirklen, 227 sider

- Nyx: *mytologi, folkløse og religion i P.C.* og Kristin Casts vampyrserie, redaktør: P. C. Cast. Tellerup, 279 sider
- Vinther, Janus: *Rollespilseffekter for de 8-12 årige*. Drama, 49 sider

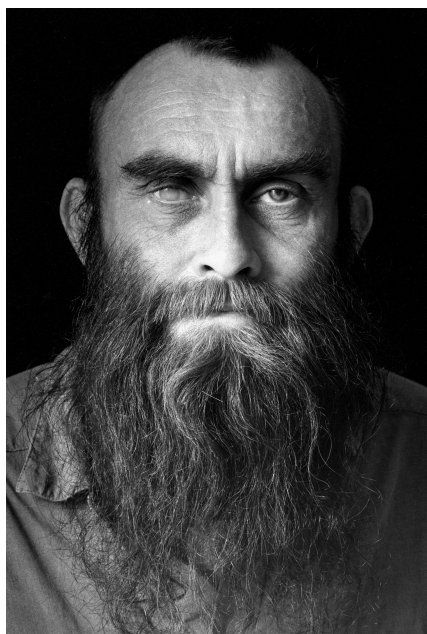
Rune T. Kidde

1957 - 2013

Mos på modtageren.

Kuk i låget

Af Ida Holst

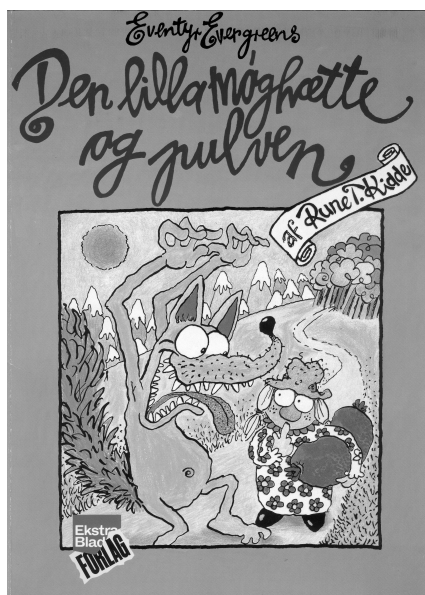

Hvis man slår op under "blindhed" i Carsten Høgs eventyrleksikon, så står der: "Man skal ofte have været "blind" for at kunne blive "seende". I eventyrene kan helten blive blind, men blindheden er altid kortvarig, og den viser sig som et symbol på positiv forandring i hovedpersonens liv.

I Grimms eventyr Rapunsel mister kongesønnen f.eks. synet i tjørnekraattet. Efter at have vandret om i flere år finder han heldigvis Rapunsel samt et sæt tvillinger, som hun har født (man må sandelig gå ud fra, at han er faderen, men efter sigende, så gik de til den oppe i tårnet. Der

var jo heller ikke så meget andet at lave). Da de to elskende møder hinanden igen, så falder to af Rapunsels tårer på kongesønnens øjne, og pludselig kan han se som før. Derefter lever de lykkeligt.

Omvendt så bliver blindheden en blivende straf for stedsøstre i Askepot. Duerne hakker deres øjne ud, fordi søstre var onde og falske. Så ka' de lære det! Askepot var da også helt kold over, at de sad med udhakkede øjne til hendes bryllup i kirken.

Rune T. Kidde fik sit store gennembrud ved at skrive nogle af Grimms eventyr om. Han debuterede med *Den Lilla Møghætte og Pulven* i 1987. Senere fulgte *Klaskepot*, *Tossepose* og mange andre. Hans eget liv blev imidlertid også et slags omskrevet eventyr. Han blev blind, men selvom han var helten, så fik han ikke synet igen. Det gjorde han så på en måde alligevel, for han udviklede sine talenter i en helt ny retning. Rune har da også selv beskrevet sin blindhed som en kursændring – ikke som en dom. Der var intet, der hindrede ham i at gå videre med alle de ting, som han altid havde drømt om at skabe. Det blev til både romaner, digte, fortællinger samt filmskuespilleri og Rune var desuden både librettist, komponist og sanger.

Vi, der har kendt Rune har nok haft lidt svært ved at forstå,

at han virkelig var blind. Faktisk tror jeg heller ikke på det. Rune var ikke blind. Han kunne bare ikke se, og det er jo noget andet. Rune havde 4.345 venner på facebook, og han var ret aktiv. Han havde også sin hjemmeside, som løbende blev opdateret med tekst og billeder. Hvad de færreste tænkte på var, at hans kone og bedste ven Marianne gjorde det hele muligt. Hun var ikke synlig, men vi kan takke hende for mere, end vi nok er klar over.

Personligt lærte jeg Rune at kende via facebook. Jeg havde godt set, at han var der, men jeg turde ikke tilføje ham som ven. Så tilføjede han mig, og det var helt vildt. En dag spurgte jeg forsigtigt, om han ville like min SMS roman "hej søde". Det ville han, og det blev starten til en lang og eventyrlig korrespondance.

I november 2012 besluttede vi os for at forfatte en fælles roman, som skulle udvikle sig via facebook. Idéen var, at vi skrev til hinanden, og så måtte historien udfolde sig, som den nu gjorde. Rune skrev til mig: "Du er velkommen til at starte, i en sjov eventyrstil, men så vil jeg gerne have lov til at svare uden overhovedet at være forpligtet til at blive i stilen!:) "

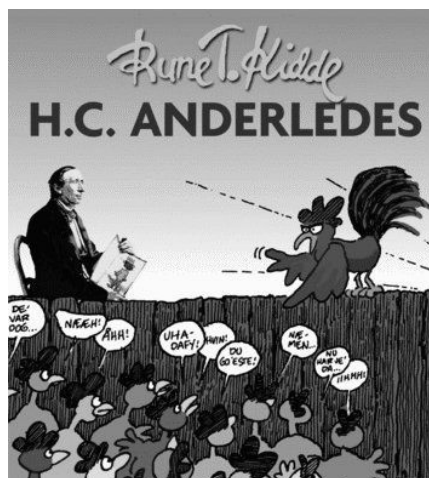
Det var en aftale, og kort efter skrev jeg første afsnit – jeg lagde op til, at det skulle være en kærlighedshistorie, men det fik Rune lynhurtigt ødelagt. Allerede i hans 2. afsnit skrev han: "Hey Addi, Den gamle klovn Jean Paul er min far. Han har mos på modtageren. Kuk i låget. Kan ikke huske en skid." Så var den romantiske stil ligesom ødelagt, og jeg fandt hurtigt ud af, at jeg ikke kunne tænke længere til næste afsnit, for Runes svar røg i hovedet på mig, som vinden blæste. Jeg kunne aldrig forudse hvad, han ville skrive, og nogle gange kunne jeg faktisk være ret sur, fordi han totalt ødelagde det, jeg troede skulle være mit næste svar. Vi skrev på historien i næsten et år. 42 afsnit blev det til. Det sidste fra Rune fik jeg kort før hans død. Nu har jeg skrevet det 43. og allersidste

afsnit, og jeg håber, at Rune læser med, hvor han end er.

For nogle dage siden udtalte tegneseriejournalisten på STRIP Thomas Berger i Radio 24syv, at Rune altid var villig til at hjælpe. Han glemte aldrig, at han selv startede i det små, og hvis folk kom til ham med bittesmå ting, så fik de altid et klap på skulderen og nogle gode råd med på vejen. Sådan var Rune. Han var et kærligt hjælpsomt menneske, og hans berømmelse steg ham aldrig til hovedet. F.eks. tog han ikke en kæmpe honorar for at holde foredrag. Han havde en fast pris, hvor alle kunne være med, for han kunne godt lide at komme ud til mange forskelligartede arrangementer, som han selv udtrykte det overfor mig. Rune var et sjældent fint menneske.

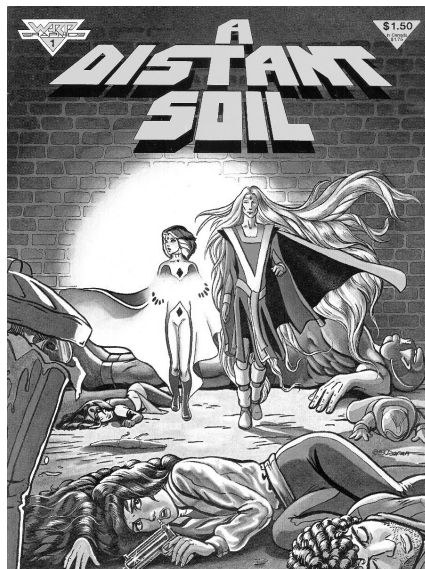
I 2008 blev Rune interviewet i halvanden time af journalisten Karen Secher på P1. Programmet er netop blevet genudsendt. Til allersidst spørger journalisten: "Hvordan skal vi slutte nu, synes du?" Spørgsmålet kommer helt bag på Rune, og efter en kort tænkepause svarer han: "Vi kom til at slutte med stilheden – det var egentlig ikke så dårligt".

Ja, vi slutter med stilheden. Der er stille uden dig Rune, men tak for alt det, vi fik. Der er meget at være taknemmelig for.

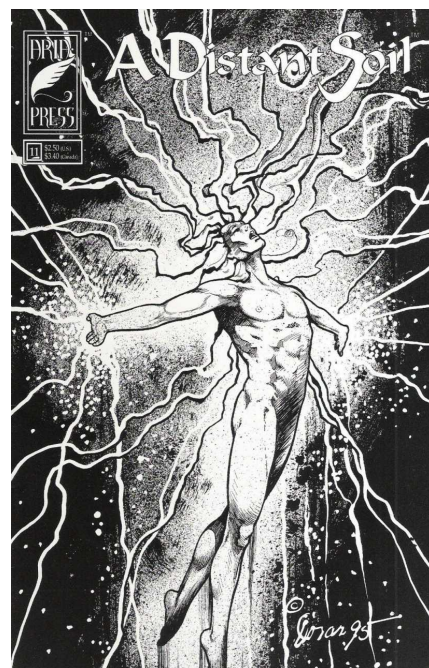
Colleen Dorans A DISTANT SOIL

Tegneserieklumme af
Tue Sørensen

Da Wendy & Richard Pinis selv-udgivne science fantasy tegneserie *Elfquest* (dk.: *Elverfolket*) var blevet en succes i begyndelsen af 1980'erne, begyndte de som forlag – WaRP Graphics – at tænke på at udgive andre serier af nye talenter. Den første serie de udgav, var den romantiske science fantasy-serie *A Distant Soil*, skrevet og tegnet af Colleen Doran. Nr. 1 udkom i december 1983. Der skulle i løbet af de næste tre år udkomme i alt 9 numre. De var i sort/hvid, og de første 6-8 numre var tegnet i en utrolig flot og helt unik skraveret blyantstil, som man aldrig har set mage til før eller siden. Desværre viste det sig at Dorans håndled tog skade af denne tegnestil, så hun gik herefter over til den mere traditionelle form for tegning og rentegning. Serien omhandler et søskendepar på Jorden i nutiden (firserne), Liana og Jason, hvis døde far viser sig at være fra en fremmed civilisation. Da Liana har arvet et gen som sikrer hende pladsen som hele sin fædrene civilisations leder (kaldet The Avatar), dukker rum-

menneskene op på Jorden for at bortføre hende og hendes bror, som led i deres ondsindede politiske intriger. Samtidig dukker ridderen Galahad op gennem en dimensionsport fra det mytiske Kong Arthur-land Avalon. Liana bliver reddet af en art oprørsalliance, og de rekrutterer dernæst en broget gruppe af sympatisører fra Jorden til at hjælpe dem i mod den onde rumcivilisations ledere.

Seriens force (både før og efter den oprindelige skraverede blyantstil) er dens tegninger, som er imponerende yndefulde og ikke ligner nogen anden tegnestil. Historien er også god, og dens inspiration kan ligesom *Elfquest* spores tilbage til den feministiske bølge af science fiction/fantasy fra slut-halvfjerdserne, specielt Anne McCaffrey og Marion Zimmer Bradley. Den er (stadig ligesom *Elfquest*) også en smule inspireret af japanske manga-serier.

A Distant Soil har dog også visse fortælletekniske vanskeligheder; f.eks. bruges der utrolig meget tid på indledende personbeskrivelse, og på rekruttering af folk som i flere omgange skal have hele baggrunden forklaret. Desuden synes jeg ikke at elementet med Arthur-ridderen Galahad overhovedet passer ind i historien. Men da Colleen Doran startede med at lave

serien, var hun også kun ung teenager. Men tegningerne er under alle omstændigheder superflotte, og historien og handlingsuniverset er spændende. Det er en af de få serier som nok har flere kvindelige læsere end mandlige (endnu en ting den har tilfælles med *Elfquest*), da den er særdeles romantisk. Den markedsføres i kategorien "Illustrated fantasy", men det er faktisk mestendels science fiction.

Det er lige før at historien om Colleen Doran og hendes vanskeligheder med seriens udgivelse er mere spændende end serien selv. De 9 numre der udkom fra WaRP Graphics i midt-firserne var nemlig knap nok begyndelsen på det hele. De første dele af *A Distant Soil*

udkom i nogle fanzines fra årene omkring 1980, som jeg aldrig personligt har set. Her blev hun opdaget af forlaget Donning, som gerne ville udgive hendes serie. Imidlertid blev hun kort efter kontaktet af WaRP Graphics og indgik en kontrakt med dem.

Doran, som kun var 19 år gammel i 1983, havde i løbet af de næste par år (hvor de øvrige numre udkom) nogle sammenstød med især Richard Pini, hvilket hun fortæller om i en episode af dokumentarserien *Scenes From the Small Press* (som man kan købe fra timespell.com), dog uden at nævne Pini ved navn. Hun fortæller at det forlæggerpar hun først arbejdede for, levede i et åbent forhold, og at manden var ret opsat på (også) at indgå i et seksuelt forhold med Doran. Dette var jo stadig i hippie-tiden, men Doran er ud af en republikansk familie og slet ikke til den slags. Da Doran så ville bryde med WaRP Graphics, holdt Pini-erne fast i hende ved at påstå at deres forlag havde de fulde rettigheder til *A Distant Soil*. Dette resulterede i et længere retsligt efterspil, hvor Marvel-forfatteren Bill Mantlo, som også var advokat, hjalp Doran med at få returneret rettighederne til hendes serie. Året efter bruddet med WaRP vendte Doran tilbage til Donning, som først havde udvist interesse for ADS, og i 1987 udkom den første af to ADS graphic novels i farver; den anden kom i '89. Doran var nu så

bitter over den gamle historie der var udkommet hos WaRP, at hun besluttede at genstarte hele historien fra bunden. Så i 1991 kom hun ind på det nye forlag Image Comics og genstartede ADS dér fra nr. 1. Her har serien kørt lige siden – ja, nu på 22. år! – omend med en del pauser undervejs, hvor Doran har måttet tage betalt tegnearbejde for andre forlag for at kunne leve af det. *A Distant Soil* hos Image er nu kommet til nr. 42, og hvis jeg ikke husker fejl, er det meningen at historien skal slutte med nr. 48 eller 50. De første 38 numre er tilgængelige i fire samlinger, *A Distant Soil Vol. I-IV*. Jeg kan anbefale samlingerne, som er nænsomt restaurerede og korrigerede for fordums småfejl. Bestiller man dem direkte fra www.adistantsoil.com, får man dem også autograferet. Colleen Doran kan i dag, som hun så længe har drømt om, leve af sin serie (dog ikke mere end lige), og tjener bl.a. penge på at sælge originaltegninger og 'commissions' (særligt bestilte tegninger) til sine mange fans. Jeg mødte hende selv på den store tegneserie-messe i San Diego da jeg var derovre i 1995, og fik signeret en dejlig håndfuld af hendes ting.

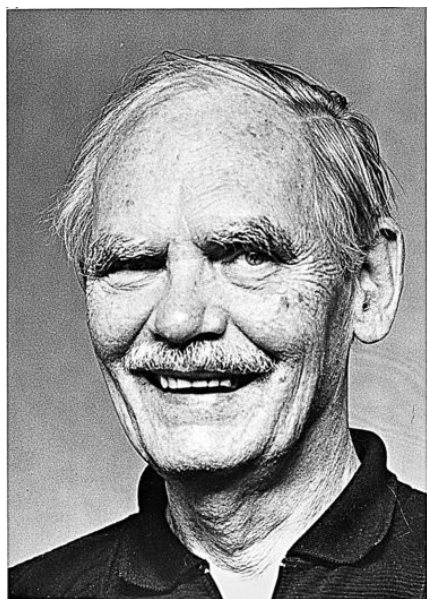
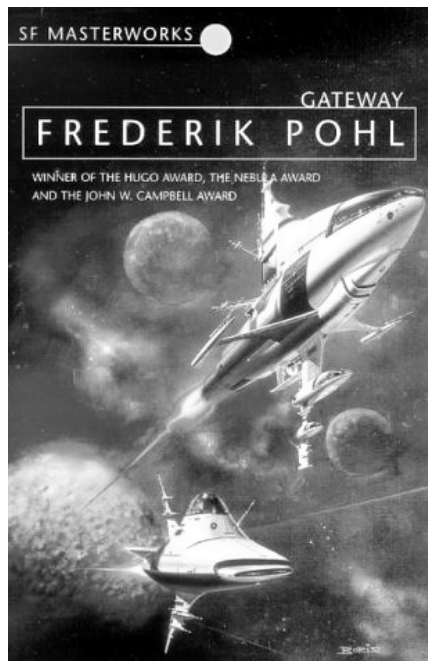
Serien kan i øvrigt læses gratis (om end i forholdsvis lav opløsning) på hjemmesiden www.adistantsoil.com.

FREDERIK POHL, 1919-2013

Af Klaus Æ. Mogensen

En af de fantastiske genrer
Grand Old Men, Frederik Pohl,
døde 2. september i en alder af
93 år. Her bringer vi et mindeord.

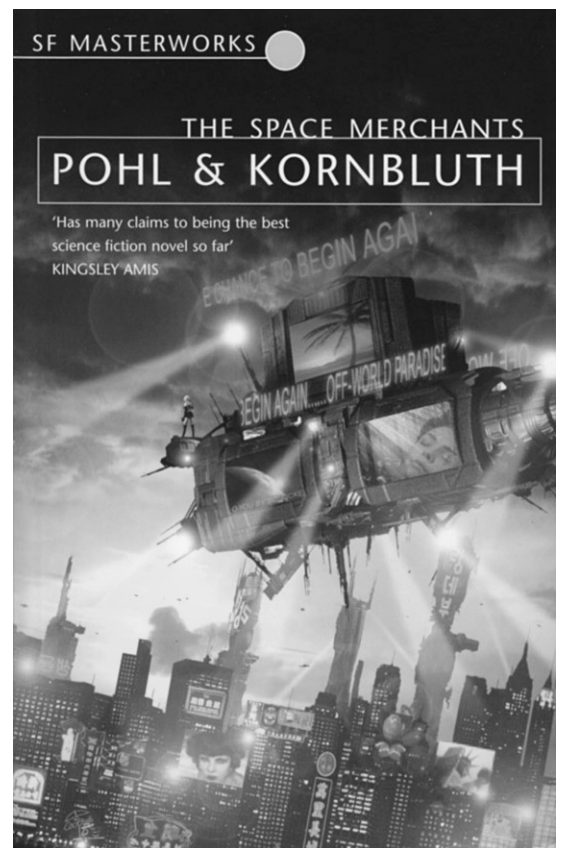
Det er ikke altid at de gode dør unge. Det var for eksempel ikke tilfældet for den amerikanske science fiction-forfatter Frederik Pohl, der døde 2. september i en alder af 93 år.

Frederik Pohl har sandsynligvis den længste professionelle karriere af nogen science fiction-forfatter. Han debuterede i 1937 med digtet "Elegy to a Dead Satellite: Luna" og udgav senest romanen *All the Lives He Led* i 2011 og dertil artikler og blogindlæg indtil kort før sin død. Denne lange karriere var fuld af udmærkelser, for Pohl skrev flere af genrens store værker i forskellige tidsperioder og var desuden meget aktiv som magasinredaktør.

Netop redaktørgerningen fyldte mest i begyndelsen af Pohls karriere. I perioden 1939-43 redigerede han de to pulp-magasiner *Astonishing Stories* og *Super Science Stories*, og han skrev adskillige noveller til begge magasiner under diverse pseudonymer. Den første af disse noveller, skrevet som af S. D. Gottesman, blev skrevet i samarbejde med forfatteren Cyril M. Kornbluth, og det blev

starten på et langt samarbejde mellem disse to, mest markant med den klassiske roman *The Space Merchants* fra 1953 (Da.: Rummets kræmmer, Hasselbalch 1969), en dystopisk fremtidsroman om et samfund der er styret af multinationale selskaber, der manipulerer befolkningen med reklamer og narkotika. Pohl skrev i 1984 alene en fortsættelse med titlen *The Merchants' War* (først udgivet sammen med forgængerens som *Venus, Inc.*). Pohl samarbejdede også med blandt andet Jack Williamson, og de to skrev sammen to trilogier, *Undersea*-trilogien fra 1950'erne og *Starchild*-trilogien fra 1960'erne.

Efter at have forsøgt sig som agent for andre science fiction-forfattere (bl.a. Isaac Asimov) vendte ham tilbage til redaktørgerningen som redaktør for de to store magasiner *Galaxy Science Fiction* og *Worlds of If* fra slutningen af 1950'erne til 1969 og magasinet *Worlds of Tomorrow* 1963-67. Under hans

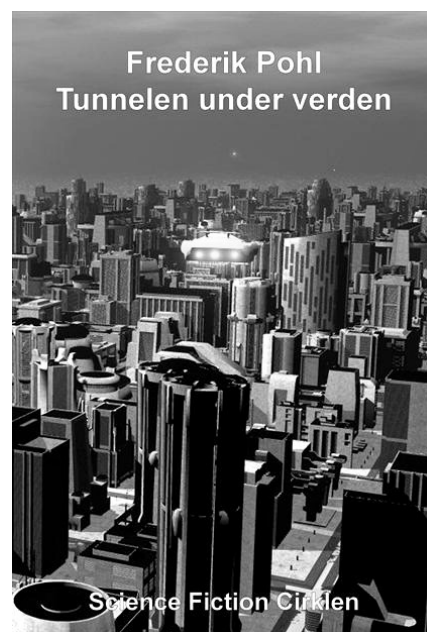

redaktion vandt *If* tre gange Hugo-prisen som bedste sf-magasin. I midten af 1970'erne arbejdede Pohl desuden som indkøber og redaktør for Bantam Books, hvor han blandt andet stod for udgivelsen af flere store værker i den amerikanske new wave.

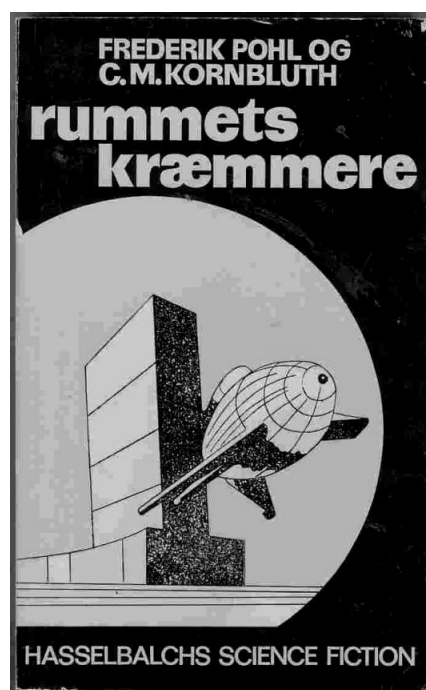
Sidst i 1970'erne gjorde Pohl et stort comeback som forfatter, først med romanen *Man Plus* (1976), som vandt Nebula-prisen for bedste roman, men mest markant for *Gateway* fra 1977 (Da.: *Gateway*, 1984), som vandt intet mindre end fire priser for bedste roman: Hugo, Nebula, Locus og John W. Camp-

bell Memorial Award. Fortsættelserne i hvad der senere er blevet kendt som *Heechee*-serien fik også pæn succes. Romanen *Jem* fra 1980 vandt desuden National Book Award, og Pohl vandt desuden Hugo for to noveller, "The Meeting" (med Kornbluth) i 1973 og "Fermi and Frost" i 1986. Sent i livet begyndte Pohl en blog med erindringer, *The Way the Future Blogs* (et ordspil på titlen på hans selvbiografi, *The Way the Future Was*, 1978), og arbejdet med denne blog gav i 2010 Pohl en Hugo som bedste fanniske forfatter.

Frederik Pohl besøgte Sovjetunionen i 1986 da Tjernobyl-

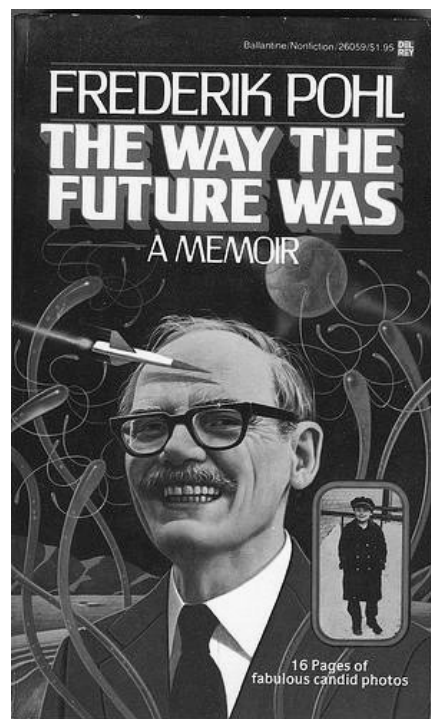

for Fabula 96. Det var nemlig meningen at Pohl skulle have været blandt æresgæsterne på denne festival, men han meldte fra fordi hans kone, Elizabeth Anne Hull, stillede op til den amerikanske kongres (uden at blive valgt). Hull, som Pohl var gift med fra 1984 til sin død, var Pohls femte hustru. Blandt de tidligere hustruer er science fiction-forfatteren Judith Merrils, og dette pars barnebarn, Emily Pohl-Weary, er gået sin morfar i bedene og skriver i dag romaner, især inden for genren urban fantasy.

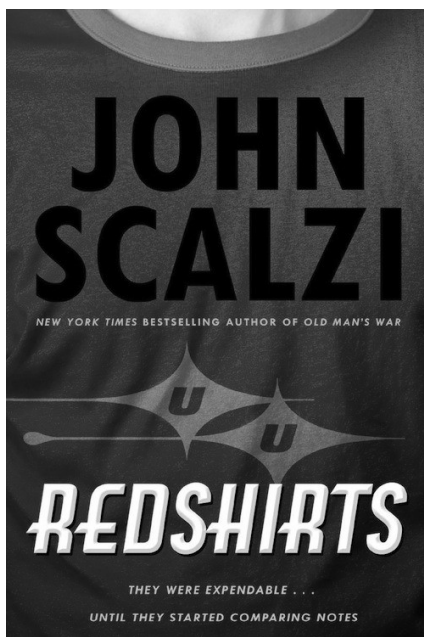
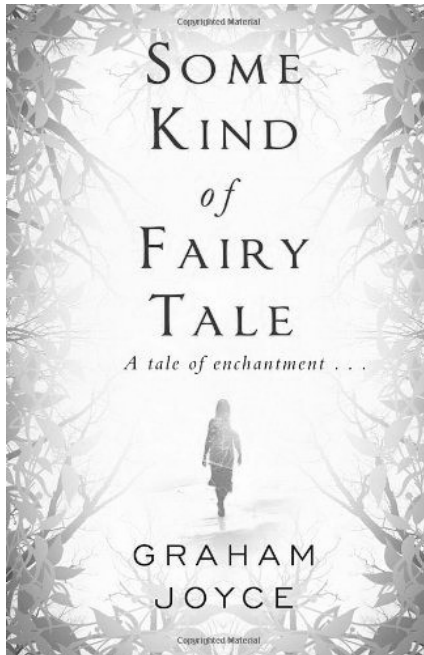
værket sprang i luften, og det af fødte romanen *Chernobyl* (1987) baseret på ulykken. Denne bog er oversat til dansk under den lidt informative titel *Skyen* (Gode Bøger, 1987) – men på forsidens bliver forfatteren kaldt "Frederick Pohl".

På dansk af Pohl findes ud over de allerede nævnte ting novellesamlingerne *Mander som spiste verden* (Stig Vendelkærs Forlag 1973), *Tal og tølpere* (Stig Vendelkærs Forlag 1973) og *Tunnelen under verden* (Science Fiction Cirklen 2010). Dertil kommer en håndfuld noveller i diverse antologier, blandt andet "Fermi og frost" i kongresbogen

NYT OM FANTASTIK

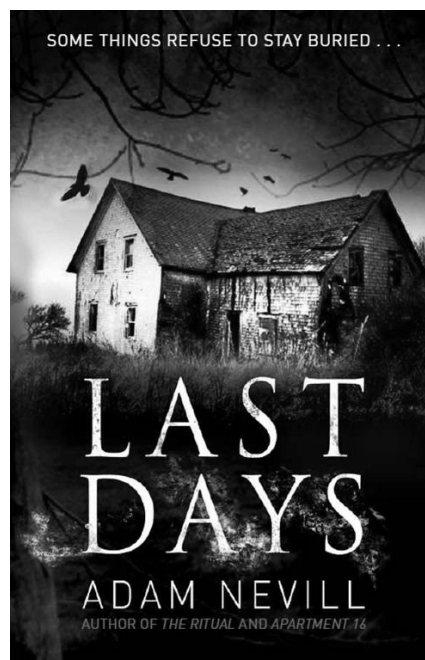
Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

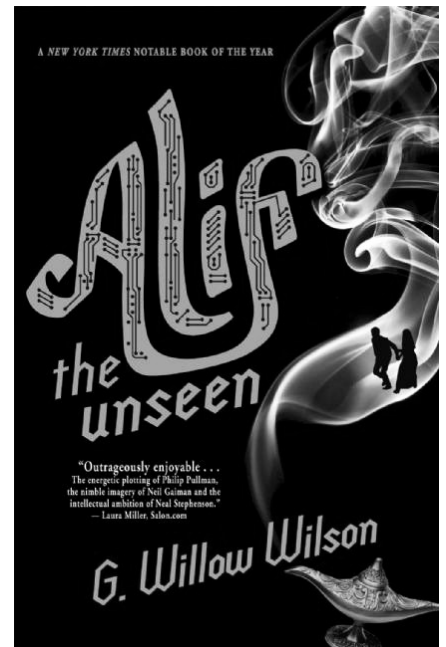
British Fantasy Award er gået til følgende:

- Fantasyroman: Graham Joyce for *Some Kind of Fairy Tale*
- Horrorman: Adam Nevill for *Last Days*
- Kortroman: John Llewellyn Probert for *The Nine Deaths of Dr Valentine*
- Novelle: Ray Cluley for "Shark! Shark!"
- Novellesamling: Robert Shearman for *Remember Why You Fear Me*
- Antologi: Jonathan Oliver, red., for *Magic*
- Small Press: ChiZine Publications
- Faglitteratur: Pornokitsch
- Magasin: *Interzone*
- Kunstner: Sean Phillips
- Tegneserie: Brian K. Vaughan & Fiona Staples: *Saga*
- Screenplay: *The Cabin in the Woods*
- Debutantpris: Helen Marshall for *Hair Side, Flesh Side*
- Særpris: Iain M. Banks

Hugo Awards er gået til følgende:

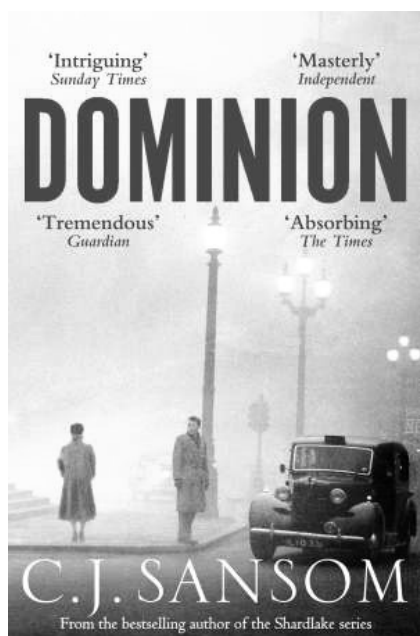
- Roman: John Scalzi for *Redshirts*
- Kortroman: Brandon Sanderson for *The Emperor's Soul*
- Langnovelle: Pat Cadigan for "The Girl-Thing Who Went Out for Sushi"

- Novelle: Ken Liu for "Mono no Aware"
- Faglitteratur: Brandon Sanderson, Dan Wells, Mary Robinette Kowal, Howard Tayler & Jordan Sanderson for *Writing Excuses, Season Seven*
- Tegneserie: Brian K. Vaughan & Fiona Staples for *Saga, Volume One*
- Dramatisk form, lang: *The Avengers*
- Dramatisk form, kort: *Game of Thrones: "Blackwater"*
- Redaktør, kortfiktion: Stanley Schmidt
- Redaktør, romaner: Patrick Nielsen Hayden
- Professionel kunstner: John Picacio
- Semiprozine: *Clarkesworld*
- Fanzine *SF Signal*
- Fancast: *SF Squeecast*
- Fanskribent: Tansy Rayner Roberts
- Fankunstner: Galen Dara
- John W. Campbell Award (for ny forfatter): Mur Lafferty

World Fantasy Award er gået til følgende:

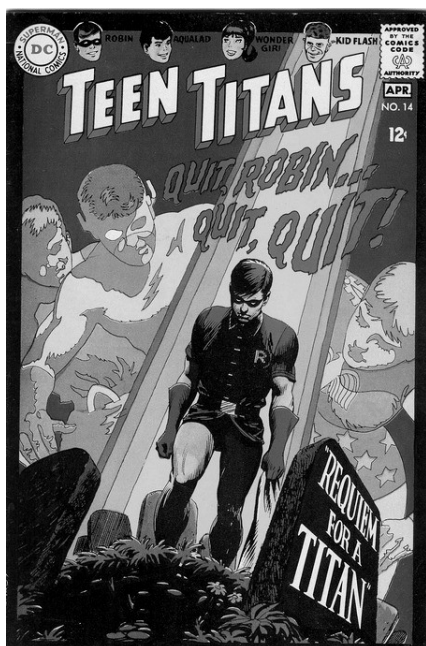
- Roman: G. Willow Wilson for *Alif the Unseen*
- Kortroman: K.J. Parker for *Let Maps to Others*
- Novelle: Gregory Norman Bossert for "The Telling"
- Antologi: Danel Olson, red., for *Postscripts #28/#29*
- Novellesamling: Joel Lane for *Where Furnaces Burn*

- Kunstner: *Vincent Chong*
- Særpris, professionel: Lucia Graves for oversættelse af *The Prisoner of Heaven* af Carlos Ruiz Zafón
- Særpris, ikke-professionel: S.T. Joshi for *Unutterable Horror*
- Lifetime Achievement: Susan Cooper og Tanith Lee

Gemmell Award for heroisk fantasy er gået til følgende:

- Roman: Brent Weeks for *The Blinding Knife*
- Debutroman: John Gwynne for *Malice*
- Omslagskunst: Didier Graffet & Dave Senior for Joe Abercrombies *Red Country*

Klassisk forside af Nick Cardy

Sidewise Award for alternate history er gået til følgende:

- Roman: C.J. Sansom for *Dominion*
- Novelle: Rick Wilber for "Something Real"

Dødsfald

Den danske tegneserieskaber og storyteller **Rune T. Kidde** er død, 56 år gammel. Se nekrolog på side 29.

Den amerikanske science fiction-forfatter **Frederik Pohl** er død, 93 år gammel. Se nekrolog på side 32.

Tom Clancy

Den amerikanske tegneserietegner **Nick Cardy** er død, 93 år gammel. Cardy er bedst kendt for at tegne *Aquaman* og samtlige 43 numre af den oprindelige *Teen Titans*-serie og for sammen med bl.a. Sergio Aragonés at skabe den alternative western-helt *Bat Lash*. Cardy var mest aktiv i 1960'erne og forlod senere tegneseriemediet for den mere lukrative reklamebranche.

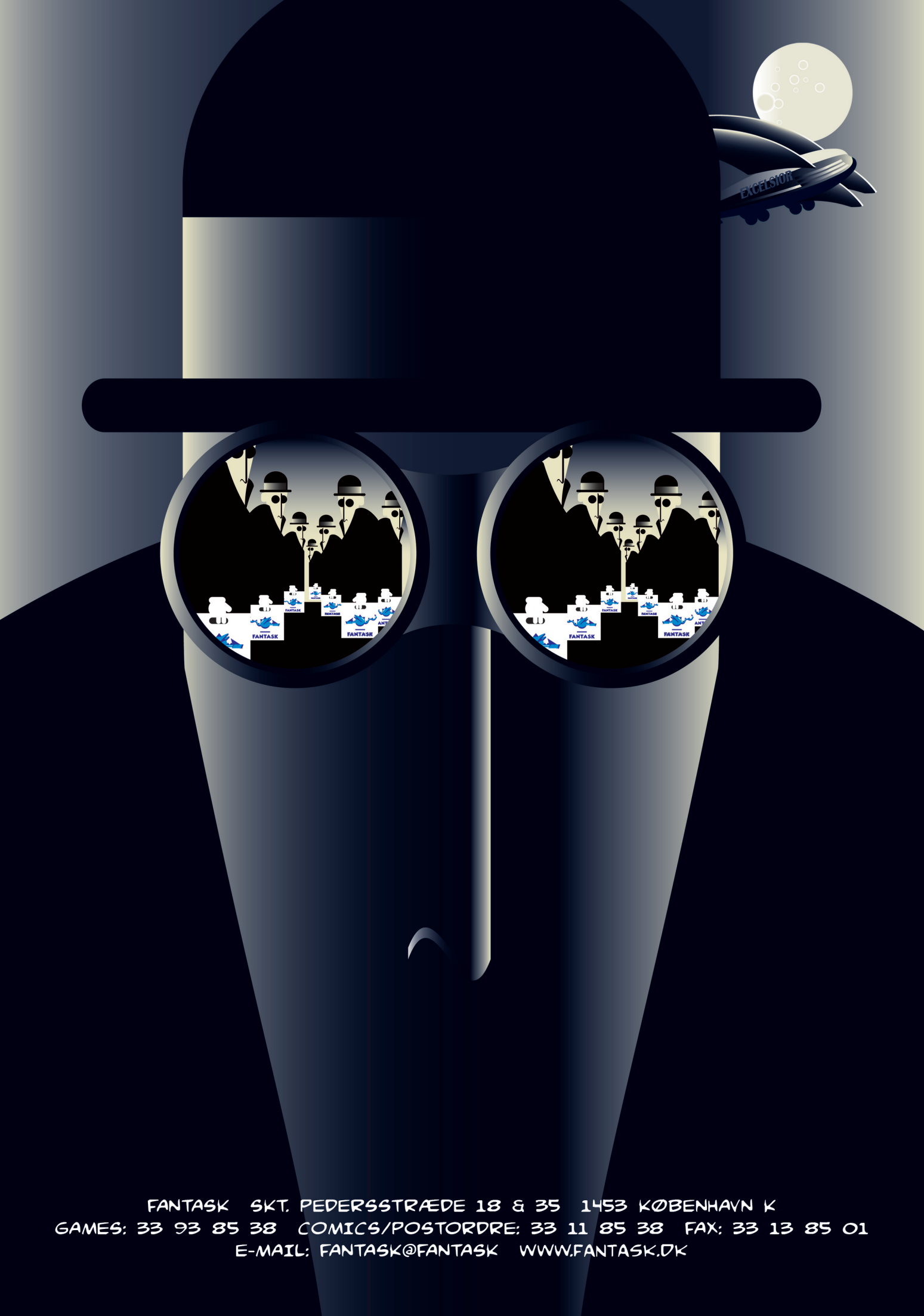
Den amerikanske thriller-forfatter **Tom Clancy** er død, 66 år gammel. Hans serie om Jack Ryan (hvoraf flere bøger er filmatiseret) bevæger sig ind på science fiction-territoriet med fremtidig atomkrig med mere.

Den amerikanske science fiction-forfatter **John Boyd** er død, 93 år gammel. Boyd debuterede i 1968 med den roste roman *The Last Starship from Earth* og har skrevet et dusin øvrige sf-romaner.

Den britiske rockmusiker og science fiction-forfatter **Mick Farren** er død, 69 år gammel, af et hjerteslag mens han optrådte med sin gruppe The Deviants. Farren skrev bl.a. bøgerne *The Texts of Festival* (1973), *The Song of Phaid the Gambler* (1981), *Jim Morrison's Adventures in the Afterlife* (1999) og serien om *The DNA Cowboys* (1976-89). Hans bøger er kendt for at være sprudlende, kulørte og fantasifulde.

Den britiske forfatter **Doris Lessing** er død, 94 år gammel. Lessing skrev en del science fiction-romaner i løbet af sin karriere og havde ikke noget imod at blive kaldt sf-forfatter. Hendes tidlige romanserie (1952-69) *Children of Violence* sluttede med science fiction-temaer i romanen *The Four-Gated City*, og hendes senere serie *Canopus in Argos* (1979-83) var rendyrket science fiction. To af romanerne i denne serie blev lavet til operaer med musik af Philip Glass. Øvrige sf-romaner er *Memoirs of a Survivor* (1974), *Mara and Dann* (1999) og fortsættelsen *The Story of General Dann and Mara's Daughter, Griot and the Snow Dog* (2005). *The Cleft* (2007) er feministisk mytologi, og romanen *Alfred and Emily* (2008) om Lessings forældre er delvist alternate history. I 1995 skrev Lessing manus til fantasy-tegneserien *Playing The Game*, tegnet af Charles Adlard, kendt fra *The Walking Dead*. I 2007 modtog Lessing Nobelprisen i litteratur.

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK WWW.FANTASK.DK